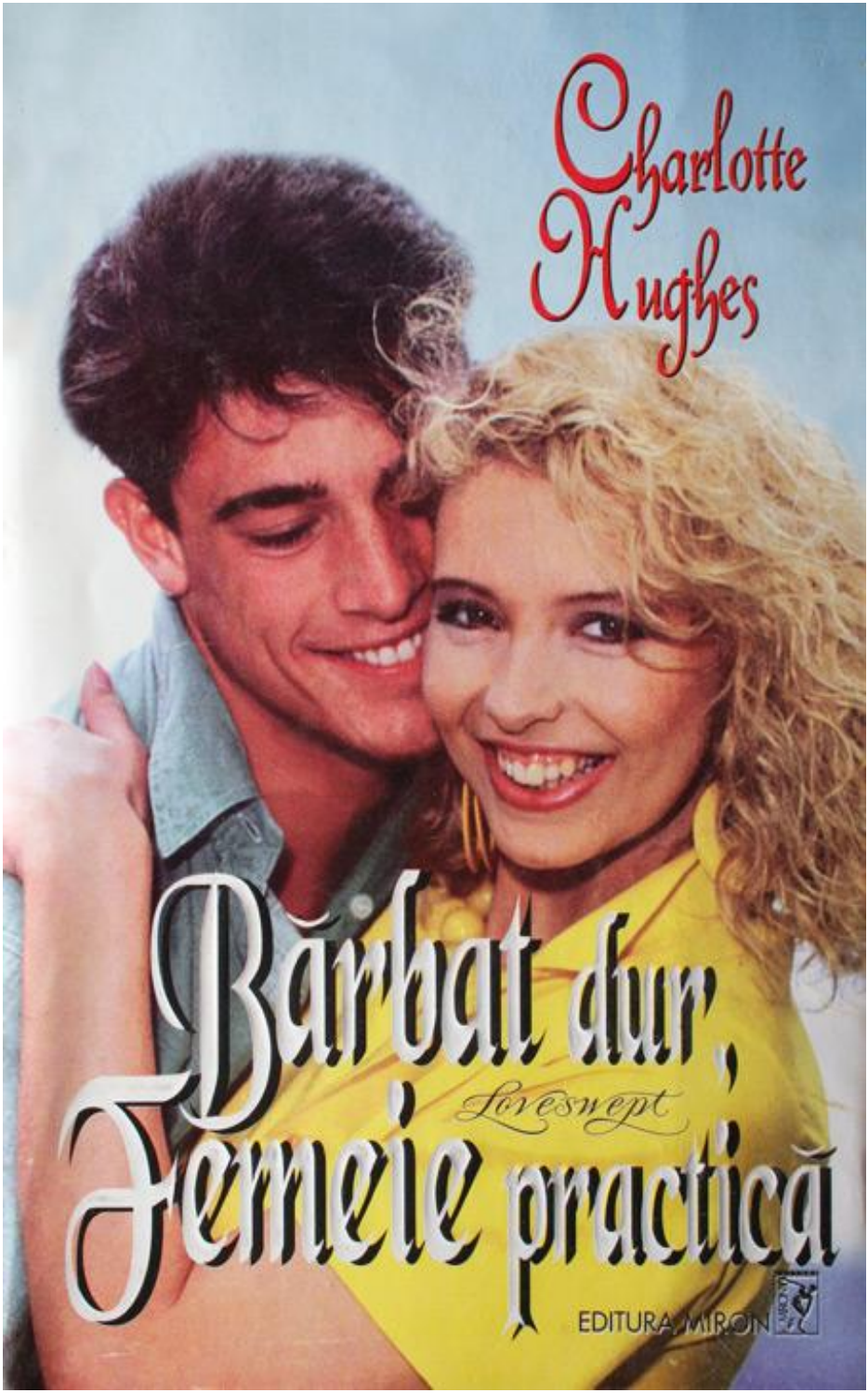
Charlotte Hughes
Bărbat dur, Femeie practică
Loveswept
EDITURA MIRON

BĂRBAT DUR, FEMEIE PRACTICĂ
CHARLOTTE HUGHES

PROLOG

Durerea din pieptul lui era înfiorătoare şi acută ca şi când un organ vital i-ar fi fost smuls şi răsucit. Transpiraţia se prelinse pe buza superioară şi pe sprânceana lui Lucas McKay în timp ce se chinuia să-şi găsească o poziţie de dormit confortabilă. Lucas se întrebă timp de o clipă dacă agoniza. Cu siguranţă, un bărbat nu putea trăi într-o asemenea agonie. Drace, avea doar treizeci şi cinci de ani. Să fie inima? Tatăl său murise subit din cauza unul atac de cord cu un an în urmă, aşa că nu ar fi de mirare să moară şi el în acelaşi mod. Ştia că se neglija.

Fuma, bea şi mânca fără să facă sport. Ducea o viaţă dezordonată, de parcă nu ar fi existat niciun mâine, fiindcă pur şi simplu lucrurile acestea îl ajutau să uite. Şi acum va plăti, îi era oare predestinat să moară singur în mirosul de bere pe care îl emana? Lucas se întrebă brusc ce îi vor scrie în ferpar. Ferparul tatălui său conţinuse doar două rânduri:

„*Conrad McKay, ambalator de carne, mort la cincizeci şi cinci de ani*".

Trei rânduri într-un ziar rezumau existenta regretabilă a tatălui său.

Totuşi, el ce făcuse cu viaţa lui? se întrebă Lucas. Câştigase câţiva bănuţi, conducea o maşină luxoasă şi trăia într-unul dintre apartamentele cele mai scumpe din Condos, dar asta nu însemna că se realizase. Eşuase în ceea ce contase mai mult pentru el, familia sa.

Copiii lui îl vor uita în scurt timp, se gândi Lucas cu amărăciune. Ştia că fosta lui soţie nu-l va jeli. Nu îl mai contactase niciodată de când îl părăsise cu trei ani în urmă, cu excepţia zilelor când îl vizitau copiii.

Honey Buchanan. Lucas închise ochii şi oftă din rărunchi.Pe toţi dracii, el încă o mai iubea şi o iubise mereu. Dar ea îi spusese clar că nu vrea să mai aibă de-a face cu el. El o sunase, îi scrisese, chiar încercase să o vadă singură de câteva ori, dar nu reuşise să treacă de menajera ei care o păzea cu zelul unui sergent de marină. Durerea se acutiză străpungându-i pieptul cu ascuţimea unui cuţit şi el îşi ţinu respiraţia. Lucas bâjbâi cu mâna după telefon şi formă 911. Cineva îi răspunse la primul apel.

— Vreau o ambulanţă, zise el cu greu. Am un infarct.

Dacă s-ar fi dat un premiu pentru proşti şi sărăntoci, Lucas McKay îşi imagina că l-ar fi câştigat. În timp ce ieşi din *Cadillac*-ul său alb şi merse împleticit către uşa apartamentului lui orbit de soarele dimineţii, îşi dori să fi făcut infarct în loc de criza de ulcer. Lucas deschise uşa de la intrare şi o lăsă larg deschisă. Casa lui era un talmeş-balmeş, haine şi pantofi aruncaţi pe podea, cu măsuţa de cafea şi bucătăria pline de vase murdare. Nimeni nu ar fi bănuit că plătea un sfert de milion de dolari pentru ea.

Aşeză punga de hârtie cu medicamentele pe masă şi deschise frigiderul. Mirosul de lapte acrit şi de restul de pizza, unul dintre felurile de mâncare interzise de doctor, umpleau camera.

Trebuia să facă neapărat ceva cu viata lui, îşi spuse Lucas, reluând gândurile care îl urmăriseră toată dimineaţa când stătuse dezbrăcat pe masa de metal în aşteptarea rezultatelor. Merse la baie şi îşi aruncă apă rece pe faţă.

Doamne, devenise o stafie, îşi spuse el uitându-se în oglindă. Părul lui negru cu fire argintii pe la tâmple trebuia tuns. Era ţepos, ochii îi erau injectaţi de sânge. Era într-o formă deplorabilă şi asta îl jena fiindcă întotdeauna fusese mândru de înfăţişarea sa.

Lucas merse împleticit până în dormitor şi se aşeză pe

marginea patului, uitându-se automat la rama de pe noptiera sa, din care îl priveau un băieţel şi o fetiţă, îi era dor de ei. Îi era dor de dulceaţa şi de inocenţa lor, de simpla lor bucurie de a trăi. Într-un târziu, Lucas se ridică hotărât. Refuza să mai trăiască ca în ultimii trei ani. Se va duce la Sweetbriar, Texas, se va muta acolo, dacă va fi necesar.

O va face pe Honey McKay să se îndrăgostească iar de el.

CAPITOLUL 1

Proprietatea Buchanan se întrezărea printre pinii înalţi, stejarii de o sută de ani şi magnolii, părându-i neschimbată lui Lucas. Era la fel de impunătoare ca o regină de demult, se gândi el, care deşi îşi mai pierduse din strălucire, era conştientă de valoarea ei. Lucas îşi aminti când, copil fiind, văzuse reşedinţa pentru prima oară.

Stând în camionul cu remorcă al tatălui său, se uita în depărtare la locuinţa din cărămidă roz. Ştiuse pe ici, pe colo, că Dumnezeu nu-i făcuse pe toţi oamenii egali. De ce unul să se ducă flămând la culcare, iar altul să aibă din belşug? Maiorul Buchanan trebuia să fi fost un om deosebit şi din acea clipă luase hotărârea să afle cum.

Lucas îşi lăsă maşina în parcarea rotundă flancată cu tufe de trandafiri care păreau ofiliţi şi uscaţi în căldura toridă a lui Cuptor şi se uită la casa în care locuiau copiii împreună cu fosta lui soţie. Inima îi bătu să-i spargă pieptul. Oare erau fericiţi? se întrebă el. Cum vor reacţiona când îl vor vedea? încă îşi mai amintea când o văzuse pe Honey Buchanan pentru prima dată. Elegantă, într-o rochie galbenă şi pălărie asortată, îşi ţinea tatăl de braţ la o întrunire politică. Decisese pe loc că trebuia să fie a lui.

Îndreptându-se de umeri, Lucas ieşi din maşină, traversă drumul pavat şi urcă treptele spre verandă, unde balansoare antice se legănau în bătaia vântului care aducea cu el un praf roşiatic. Un moment mai târziu, menajera lui Honey, Vera

Styles, îi deschise. Lucas se foi jenat când femeia îl asalta fără frică. Nu prea se schimbase, observă el. Părea neatinsă de căldură, ca de obicei, îşi strânsese părul grizonat într-un coc la ceafă şi purta un şort apretat şi alb precum norii de deasupra lor. Se întrebă o clipă oare cum era bătrâna Vera. Ochii ei cenuşii erau aprigi. Aprigi şi precauţi.

— Bună, Vera, zise el zâmbind. Drept răspuns, ea pufni pe nas şi se îmbăţoşă, ca şi când ar fi mirosit ceva urât. Honey este? întrebă el.

— Nu. Lucas se foi din nou.

— Dar copiii? Sunt pe aici?

— Nu. Lucas îşi reţinu un rânjet. Deci Vera făcea pe dura.

— Vrei să-mi spui unde sunt?

— Todd şi Melissa sunt într-o tabără cu biserica pentru două săptămâni.Au plecat ieri. Timp de o clipă, Lucas fu puternic dezamăgit. De-abia aşteptase să-şi vadă copiii, iar acum trebuia să mai aştepte.

— Iar doamna McKay este la slujbă, adăugă ea. Lucas îşi arcui o sprânceană. Nu-şi amintise ca Honey să fi muncit o zi în viaţa ei, în afara fundaţiilor de caritate. Nu că ea nu ar fi vrut să lucreze, în privinţa acestui lucru se certaseră în ultimul an de căsătorie.

— Unde lucrează? întrebă el.

— Ai venit aici să-mi faci necazuri, domnule McKay? Vera îşi împreună braţele grase peste sânii ca două baloane mari umplute cu apă.

— Nu, nu, zise el repede. Voiam doar să o întreb pe Honey dacă îi pot vedea pe copii când se întorc, asta-i tot. Lucas se întreba de ce făcuse atâta drum ca să o enerveze pe femeie, dar de fapt avea un mare respect pentru Vera, în ciuda antipatiei ei pentru el. Începuse să lucreze pentru familia Buchanan de dinainte să se nască Honey şi o crescuse pe fetiţă după ce mama ei murise ţintuită la pat de o boală nemiloasă. Şi ştia că, deşi Vera putea clinti şi pietrele cu

privirea ei, putea fi iubitoare şi grijulie cu toţi. Îi iubea pe Todd şi pe Melissa cu aceeaşi pasiune cu care o iubise pe Honey. Vera îl studie o clipă, aplecându-şi capul într-o parte ca o găină care-şi priveşte puiul, gata să-l pocnească dacă greşea. Se scarpină la nas şi strănută din nou, dar îi răspunse:

— Doamna McKay are o firmă în afara oraşului. Lângă Smithfield Lake.

Lucas încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, Vera. Se răsuci să plece. Vera traversă veranda şi îl opri.

— Doar să-i faci necazuri doamnei şi o să ai de-a face cu mine, Lucas McKay, strigă ea cu indiferenţă. Lucas se opri în capătul treptelor şi se uită la femeie. Îşi ţinea buzele strânse de parcă înghiţise o lămâie. Îi surâse.

— Mi-a părut bine să te văd, Vera. Poate luăm prânzul împreună într-o zi.

Vera se uită mult timp după *Cadillac*-ul lui Lucas, până dispăru în zare.

— Doamne, sper că nu facă vreo prostie, zise ea tare.

Honey Buchanan bătea cu degetele în pupitrul de metal în timp ce partenerul ei îi citea cifrele din raportul pregătit de avocatul ei. Tonul lui era tăios ca oţelul.

— E rău, Honey, spuse el cu un accent suedez mai pronunţat ca de obicei. Nu înţeleg cum o să reuşim. Honey oftă din greu şi luă dosarul.

— Stai să văd, Eric, zise ea. Parcurse toată coloana de cifre. Era mai serios decât

Crezuse.La a doua afacere a verii ieşiseră mai prost ca la prima.

— Suntem faliţi, Honey, zise Eric. Nu putem acoperi transportul acestei luni, într-o lună vremea va fi şi mai rece, iar afacerea nu va mai merge.

— Nu mai pot investi bani în treaba asta, spuse ea. Deja am investit majoritatea banilor mei. Am vândut totul, cu excepţia mobilelor şi a casei. Nu se poate aşa, zise ea încet.

— Nici nu ţi-am cerut, preciză Eric, afundându-se într-una din canapelele din partea opusă a camerei.

— Trebuie să reducem cheltuielile. Din nou, adăugă ea mohorâtă. Gândul că vor trebui să renunţe o umplea de groază. Ceea ce îmi aminteşte că avem de încărcat un camion. Şi asta îi reamintea de cât de tare o obosise munca fizică pe care fusese forţată să o depună, concediindu-i pe cei doi angajaţi ai săi. Şi dacă lucrurile nu se îmbunătăţeau, vor trebui să o concedieze şi pe Betsy, casiera.

Eric ridică din umeri.

— Va apărea ceva. Dar nu păru convins.

Câteva minute mai târziu, Honey şi Eric părăsiră biroul încă discutând. Erau aşa de angajaţi în discuţie, încât nu văzură *Cadillac*-ul alb parcat în faţa clădirii.

Douăzeci de minute mai târziu, când se întoarse la hotelul său, Lucas se minună de conversaţia pe care o auzise şi de faptul că o revăzuse pe Honey.

Doamne, arăta trăsnetl

Nu ar fi recunoscut-o pe stradă, cu aceste schimbări drastice în înfăţişare. Ce se întâmplase cu trenciul lung pe care îi purta de când o ştia el? se întrebă. Avea părul lung şi buclat acum şi îl mâncau degetele să i-l mângâie. Dar hainele ei? Nu mai avea nimic din femeia care ieşise în urmă cu trei ani de la tribunal purtând costum Dior şi pantofi Gucci. Blugii ei strâmţi erau la limita decenţei, atât de mulaţi pe ea. Şi cina naiba era scandinavul înalt din biroul ei care părea să fi coborât de pe muntele Olimp? Oricine ar fi, Honey părea să discute nestânjenită despre problemele ei băneşti. Lui Lucas nu-i plăcu deloc.

Cum intră în cameră îşi sună un vechi prieten care lucra la

Banca Sweetbriar.

Mai pe ocolite, Lucas îşi făcu prietenul să recunoască faptul că Honey era falită. Lucas nu-şi putu crede urechilor, îi mulţumi prietenului său, îi promise să-i dea o bere în curând şi închise.

Se aşeză pe marginea patului şi cântări cele aflate. Dinastia Buchanan nu falimentase peste noapte. Totul începuse cu şase ani în urmă, când toate investiţiile maiorului se năruiseră aproape peste noapte. Dar maiorul refuzase să înfrunte realitatea, crezând, ca întotdeauna, că petrolul Texasului reprezenta aur lichid şi apoi îşi dăduse seama că era prea târziu. Poate că la urma urmei era dreptate în lume. Lucas îi era aproape recunoscător bătrânului hrăpăreţ că nu supravieţuise ca să vadă dezastrul imperiului său.

Lucas fu uimit că el nu participase niciun pic la ruinarea maiorului. Honey nu-l anunţase odată ce intrase în posesia moştenirii lui. Şi Honey mai rămăsese după moartea tatălui ei, spunându-l că trebuie să-i aleagă nişte lucruri. Lucas presupuse că îi aranja lucrurile. Ea devenise moştenitoarea averii şi bănuise că va sta câteva săptămâni ca să controleze situaţia. Nu crezuse că îşi va orândui viaţa şi căsnicia.

Două săptămâni mai târziu el primise actele de divorţ.

Lucas stătu până târziu, în noapte, plănuindu-şi mişcarea şi dorindu-şi încă o dată să fi furat o ţigară. Nu mai fumase şi nu băuse de când ieşise din spital. Îşi luase medicaţia aşa cum îi prescrisese doctorul. Deşi fizic se simţea mai bine, emoţional era dărâmat. Cum să se aştepte să fie tulburat după ce n-o mai văzuse pe Honey atâta timp? Lucas se trezi dimineaţă devreme şi sună la biroul băncii unde mai lucrase şi făcuse bani cu ajutorul maiorului. Răspunse Max, fostul lui şef, părând şi surprins şi încântat să-l audă.

— Vreau să cumpăr o casă în Sweetbriar, îi spuse Lucas

bărbatului, odată vorbele de politeţe schimbate. Ceva mare, ca pentru o familie. Plătesc cash, dar vreau să mă mut imediat. Plătesc chirie până când se aranjează treburile.

În ziua următoare, Lucas McKay aranja să cumpere o fermă victoriană întinsă, cu o verandă acoperită, imensă, şi ferestre în rame de oţel. Deşi casa trebuia văruită pe dinăuntru şi pe dinafară, arăta bine. Lucas era mai mult decit satisfăcut. Îşi imagina familia sa acolo. Dar iarba se uscase, tufele de trandafiri se înnegriseră, iar împrejurimile casei arătau ca şi când îşi pierduseră pofta de viaţă.

— E perfectă, îi spuse el lui Max completând cecul.Mă mut imediat.

A doua zi, Lucas băgă buldozerul în curte. Când sună la biroul lui Honey a doua zi, răspunse Betsy Clemmons, casiera.

— Tocmai am cumpărat ferma veche de pe Rutts Road, spuse Lucas fără introducere. Curtea este făcută praf. Ofer un bonus dacă doamna McKay vine în după-amiaza asta şi estimează preţul lucrării.

Camionul lui Honey parcă în drum. Ochii ei albaştri erau întunecaţi. Nu-i plăcea niciun pic, se gândi ea, să se întâlnească cu un străin nicăieri, când el nici măcar nu i se prezentase lui Betsy. Nici lui Eric nu-i plăcuse ideea, ştia ea, dar dacă nu ar fi trebuit să livreze brazde de iarbă în satul următor, ar fi venit cu ea. Betsy se oferise să o însoţească, dar Honey nu voia să închidă magazinul şi să piardă eventualele afaceri. Honey văzu ferma în depărtare şi se gândi că arăta ca bombardată. Toată iarba fusese smulsă, toate porţiunile de iarbă şi de tufe dispăruseră, rămânând doar copacii. Casa, cu designul ei încântător, ar fi părut ciudată într-o curte asfaltată. Honey trase în şosea şi parcă lângă un Cadillac. Se îndreptă spre verandă, scuturând din cap la vederea curţii.

Se opri, dorindu-şi ca gazda din casă să iasă, în loc să intre ea.

— Alo? strigă ea. Este cineva acasă? De când devenise atât de paranoică? se întrebă ea. Era doar vina Verei, se gândi. Vera, care îi arăta în ziar fiecare articol cu poveşti oribile. Auzind paşi, Honey se gândi să se întoarcă şi să fugă, dar o clipă mai târziu uşa se deschise larg şi un bărbat înalt păşi pe verandă. Şi Honey îşi dădu seama că era mai periculos decât îşi imagina ea.

— Bună, Honey, zise el. Reuşi doar să stea acolo şi să se holbeze la bărbatul din faţa ei, observând că inima îi bătea nebuneşte şi stomacul i se strânsese.

Era ca un coşmar: peisajul deprimant, căldura înăbuşitoare şi Lucas stând acolo şi zâmbind intim. Se gândi că el era la fel de atrăgător în pantalonii negri şi cămaşa albă care îi accentua trăsăturile bronzate. Doar că acum avea tâmplele mai grizonate, ceea ce îi dădea un aer sofisticat.

— Lucas? întrebă ea tremurat, şocată să-l vadă. Ce faci aici?

Lucas traversă veranda şi coborî treptele încet, nedezlipindu-şi privirea de pe femeia din faţa lui. De câte ori repetase scena în minte? se întrebă el. De câte ori visase să se uite iar în acei ochi, ochi care străluceau ca două ametiste când era veselă şi se făceau cenuşii de pasiune. Dar acum, când ea stătea cu părul fluturând în bătaia vântului, nu ştiu ce să spună.

— M-am întors acasă, Honey, spuse el. Honey clipi o dată, de două ori, încercând să-i realizeze spusele.

— Cum adică ai venit acasă? Ai părăsit Houston-ul?

— Asta este casa mea acum, zise el arătându-i casa din spate. Honey se dădu înapoi un pas, neştiind ce să spună. Vera îi spusese că Lucas a trecut pe acolo şi păruseră surprinse că nu mai sunase sau că nu o vizitase la birou.

— Ce se întâmplă, Lucas? întrebă ea îngrijorată. Este o

glumă? De ce ai venit?

Lucas se apropie de ea. Îi studie trăsăturile delicate ale feţei, gândindu-se că niciodată nu a fost mai drăguţă, că avea un ten ca de piersică. Purta nişte blugi moi şi vechi. Erau strâmţi pe ea, făcând-o feminină. Vedea o latură a lui Honey pe care nu o cunoscuse şi îi plăcea.

— Vreau să am iar o familie, Honey, zise el simplu, uitându-se la bluza ei albă şi apretată. Dorea s-o ia în braţe, să-şi îngroape faţa lângă gâtul ei delicat şi roz ca petalele de trandafiri. Şi nu-mi pasă cât trebuie să aştept, adăugă el.

— Copiii sunt plecaţi acum.

— Nu vorbesc de copii, ştii asta. Răspunsul lui o ameţi.

— De data asta ai pierdut, Lucas, zise ea. Dacă crezi o clipă că aş putea... ca noi...

— Ţi-am dat trei ani să-ţi vii în fire, Honey, spuse el.

— Să-mi revin!

— Dar tu negi faptul că încă mă iubeşti.

— O, Lucas, eşti cu adevărat bolnav.

— Deci o să mă postez aici, în Sweetbriar, şi n-o să mă las până când nu-ţi vei da seama că nu poţi fără mine. Honey era agasată. El era aşa de aproape, încât îi mirosea after-shave-ul, îi vedea strălucirea aurie din ochi. Voia să se îndepărteze, dar picioarele îi erau bine înfipte în podea.

— Asta e tot? întrebă ea. De asta ai cumpărat locul?

— Poate.

— Atunci eşti nebun dacă crezi că o să fac afaceri cu tine. Acum trei ani ţi-am spus clar că nu mai avem ce discuta.

— M-am schimbat, Honey.

— Vrăjeală.

— Şi o să-ţi dovedesc. O să-ţi arăt că pot fi soţul şi tatăl pe care ţi-l doreşti.

— Nu vreau un soţ, Lucas, spuse ea, simţind că o apucă isteria.

Era furioasă. Contase pe o afacere care le va regla

conturile ei şi lui Eric. Acum îşi dădea seama că era pierdere de timp.

— De ce să vreau un bărbat care să-mi spună tot ce să fac? întrebă ea. Vreau viaţa mea, Lucas. Sunt mulţumită de deciziile mele, să vin şi să plec când vreau. Ea se răsuci să plece, dar mâna lui o opri.

— Nu aşa repede, Honey. Honey se răsuci pe călcâie şi îl privi intens.

— Ia-ţi mâinile de pe mine, Lucas McKay, spuse ea şoptit.

— Vrei să te calmezi, te rog?

— Dă-mi drumul. El o eliberă.

— Îţi plăcea să te ating, Honey, zise el. Îţi aminteşti? Expresia ei îi spuse că-şi amintea. Şi cum te satisfăceam. Şi încă o mai pot face, adăugă el. Într-una din zilele astea, curând, o să mă rogi să te ating iar. El îi vorbi cu încrederea unui bărbat obişnuit să obţină ce dorea.

Honey era la limita lacrimilor şi se înfurie şi mai rău. Cum putea să vină Lucas după trei ani şi să-i întărite simţurile? încă o mai tulbura; ştia pe ce buton să apese. Îşi amintea bine. Descoperise cu ani în urmă toate punctele care o excitau: pielea sensibilă dintre degete, ceafa pe care i se ridicau frisoane ori de câte ori o săruta. Stomacul i se zbătu la gândul buzelor care o sărutau în dosul genunchilor, pe şira spinării, pe coapse. Se convinsese că era mai bine fără el, că nu avea nevoie de el, dar nu va uita niciodată cum era goală în braţele lui sau cum îi privea ochii întunecaţi când făceau dragoste. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi controleze emoţiile. Îşi dădu capul pe spate şi îl privi rece:

— Nu pot să-ţi spun unde să stai şi unde nu, Lucas, zise ea în final. E treaba ta dacă vrei să revii în Sweetbriar. Eşti binevenit să-i vezi pe Todd şi pe Melissa când se întorc. Dar stai departe de mine, Lucas. De data asta plecă, iar el nu încercă s-o oprească.

— Dar curtea mea? întrebă el.

— Găseşte pe altcineva. Lucas o privi şuindu-se în camion şi plecând pe drumul prăfuit. Stătu acolo pentru un timp, întrebându-se ce făcuse ca să-l dispreţuiască atât. Îl ura aşa de mult, încât să rişte să piardă toate afacerile decât să-i lucreze lui?

CAPITOLUL 2

Honey îi povesti lui Eric despre întâlnirea cu Lucas când acesta se reîntoarse în acea după-amiază.

— Mă simt de parcă i-aş fi dezamăgit pe toţi, zise ea. Ne-am înţeles să facem bani din treaba asta, dar nu am putut renunţa la resentimente.

Eric, transpirat de cât muncise, îşi scoase tricoul şi se şterse pe piept şi pe frunte.

— Nu fi ridicolă, zise el. Nu ţi-am cerut să faci ceva de care să fii jenată.

Se cufundă în canapeaua de piele şi îşi încrucişa picioarele.

— În afară de asta, facem bani cu ţarina, ştii. Dacă totul merge ca pe roate putem dezvolta afacerea în viitor ca să-i amenajăm tot terenul. Când Honey nu răspunse, el continuă: încă mai ai un dinte împotriva tipului ăstuia.

— Este chiar atât de evident? întrebă ea mohorâtă.

— Ţi-e scris pe faţă, fetiţo. Ce te faci?

— Stau cât mai departe posibil de el.

— N-o să fie atât de uşor trăind în acelaşi oraş, ştii asta. Tot o să te loveşti de el.

Honey ştia că era adevărat. Într-un oraş de talia lui Sweetbriar era inevitabil să-l vadă pe Lucas din când în când. Îl evitase efectiv telefoanele şi scrisorile timp de trei ani, dar acum nu va avea scăpare, mai ales dată intenţiona să-şi vadă copiii mai des. În trecut, ea aranjase vizitele prin Vera, dar ştia că nu putea conta tot timpul pe ea. În afară de asta, era o laşitate să-i lase pe alţii să facă tot ceea ce ei nu-i plăcea.

Oftă. Fusese mai uşor când Lucas locuia la Houston. Dar mai mult o deranja faptul că încă reacţiona când îl vedea. Lăsase deoparte sentimentele pentru el cu mult timp în urmă, sperând să îl uite complet.

Dar ele reapăruseră. Erau la fel de puternice şi de periculoase ca şi altădată.

— Uneori este mai bine să înfrunţi lucrurile care te sperie, spuse Eric după o clipă. Cu siguranţă că fostul tău soţ nu mai are control asupra ta.

— Crezi că ar trebui să accept oferta, nu, Eric?

— Depinde de tine. Dar nu te vei elibera de acest bărbat dacă vei tot fugi de el.

Honey se gândi, ştiind că Eric avea dreptate. Unul dintre lucrurile care îi plăceau la el era acest echilibru.Pe când ei îi trebuiau ore ca să ia o decizie, Eric examina calm problema şi alegea o soluţie. Învăţase foarte multe de la el. O incita prietenia lui, faptul că puteau discuta raţional o problemă fără ea el să-i spună ce să facă. Şi odată ce luase hotărârea, el o sprijinise întotdeauna. Dar preţuia mai mult ocaziile când el venea să-i ceară sfatul. Nu-şi amintea să-i fi cerut cineva părerea. Doar rareori Lucas îşi destăinuise necazurile în afaceri, iar ea nu ştiuse dacă îi luase sugestiile în serios sau nu.

În inima ei ştia ce hotărâre să ia. Dar cum să lucreze zi de zi cu Lucas McKay? se întrebă ea. Nu va fi uşor. Nu credea că se va putea uita la el fără să se emoţioneze.

Îşi va aminti cum era pasionat, cum buzele lui le acaparau pe ale ei; cum o privise când îi născuse copiii, cu acei ochi calzi, mângâietori şi atât de mândri, încât se umplu de lacrimi.

Îi fusese enorm de greu să divorţeze de Lucas, mai greu decât când îşi pierduse mama la o vârstă fragedă, mai greu decât traiul alături de tatăl dictator care lua până şi cele mai neînsemnate decizii pentru ea. Dar îi fusese la fel de necesar

să divorţeze de Lucas pe cât îi fusese să se căsătorească, de altfel, cu el. Fugise cu Lucas ca să scape de un tată zbir, ca să îşi dea seama că schimbase sursa de control cu alta. Nu era de mirare că Lucas nu se temuse să dea piept cu maiorul, se gândi ea. Era bucăţică ruptă din el.

Dar parcursese un drum lung, îşi aminti Honey. Îşi refăcuse viaţa şi era mai mulţumită ca niciodată. Copiii ei erau fericiţi, fără îndoială un rezultat al echilibrului ei. Avea probleme băneşti, desigur, dar va trece de ele. Avea încredere în ea şi nu va lăsa ca Lucas să i-o zdruncine, orice s-ar întâmpla.

— Iau oferta, zise Honey în final. Va începe imediat, se gândi, cât Todd şi Melissa erau în tabără. Nu voia să-i implice şi pe ei.Mă duc acolo şi fac treaba.

Eric păru încântat.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, mă descurc. El surâse.

— Bravo, fetiţo. Arată-i ce poţi.

Când Honey se întoarse la locuinţa lui Lucas ceva mai târziu, îl găsi trăgând mobila din pod.

— Pot să intru? întreba ea văzând că el nu o invită.

— Ce s-a întâmplat, ti-ai uitat uneltele de grădinărit? întrebă el cu sarcasm deschizându-i uşa. După conversaţia dintre ei, el era mai acru ca laptele bătut. Ce mai voia acum? Poate să-i mai azvârle în fată nişte insulte de care uitase. Starea nu i se îmbunătăţise când descoperise obiectele lăsate de foştii proprietari, nişte vechituri, inclusiv modulele de bucătărie. Înjurase fără milă când le găsise. După toţi aceşti ani de bogăţie ar fi trebuit să ştie. Pur şi simplu nu se gândise. În cele din urmă, fu surprins să o vadă pe Honey.

Honey observă că se schimbase în haine de lucru, în nişte blugi vechi şi o bluză de bumbac cu mâneci scurte care era deschisă la brâu, lăsând să i se vadă pielea.

Părul negru de pe piept era strălucitor şi se forţă cât putu să nu se uite la el. Cu siguranţă, nu mai era un altul cu nişte umeri atât de laţi ca ei.

— Nu, m-am întors să văd dacă putem face ceva, răspunse ea, încercând să rămână calmă. Dacă te mai interesează grădinăritul, accept oferta. Văzând că nu-i răspunde, continuă: Dar trebuie să stabilim nişte reguli pentru început.

Lucas îşi arcui o sprânceană.

— Ca de exemplu?

— Lăsăm deoparte problemele personale. Şi nu vreau o replică la ceea ce s-a întâmplat mai devreme. Gata, acum putem discuta.

Acum, de Lucas depindea decizia finală, dar cel puţin ea avea satisfacţia că nu fugise ca o laşă. O parte din ea îşi dorea ca el să refuze oferta în ciuda faptului că ea şi Eric aveau nevoie de această afacere. Nu era gata să treacă printr-o depresie nervoasă înainte să se apuce de lucru. După o clipă, Lucas încuviinţă.

— Mi-am ieşit din fire mai devreme, Honey, îmi pare rău. Şi într-adevăr îi părea rău, se gândi el, că ea era atât de disperată după bani, încât era forţată să lucreze pentru el. Se întrebă o clipă dacă prietenul ei Eric insistase să accepte şi acest gând îl irită. El nu ar fi forţat-o la aşa ceva pentru bani.Ar fi scos bani din piatră seacă ca să-şi hrănească familia, dar Honey trebuia să fie mai presus de asta.

Totuşi, ea era la fel de mândră ca şi tatăl ei şi dacă ar fi încercat să o ajute ar fi adâncit şi mai mult prăpastia dintre ei.

Scuzele lui Lucas o surprinseră pe Honey şi o jenară. Nu se scuza des, mai ales când credea că are dreptate. Lucas McKay nu făcea nimic fără un motiv anume.

Dar acum nu avea timp să se gândească la asta, trebuia să se abţină. În schimb îi zâmbi.

— Îţi accept scuzele, Lucas, zise ea. Cred că dacă tot vei

locui aici şi-ţi vei vedea copiii, să încercăm să fim prieteni. El nu se putu gândi la ceva mai frumos, dar nu zise nimic.

— Ce fac copiii, Honey?

— Bine. Todd intră într-a treia, iar Melissa clasa întâi. Şi-au făcut o mulţime de prieteni aici, la şcoală şi la biserică. Şi Todd joacă baseball de anul ăsta.

— E bun? Ea încuviinţă din cap.

— Eric, partenerul meu, joacă adesea cu el. Asta explica cine era bărbatul din biroul ei, dar Lucas nu putu să nu se întrebe dacă Eric era mai mult decât un partener. Îl enerva să ştie că alt bărbat juca mingea cu fiul lui atunci când el avusese ocazia să-l vadă doar de câteva ori în ultimii ani.

— Şi Melissa vrea să ia lecţii de dans, continuă Honey. Seamănă pe zi ce trece cu tine, Lucas.

— Nu mai spune.

— Şi are temperamentul tău, adăugă Honey râzând. Nu-ţi pot spune ce necazuri îi aduce asta. Lucas se încruntă.

— Probabil fiindcă nimeni nu o înţelege.

— Educatoarea de la grădiniţă zice că a fost prea răsfăţată, spuse ea, amuzată că Lucas o apăra pe Melissa fără să cunoască circumstanţele.

— Văd că Vera e la fel de scorţoasă ca întotdeauna, zise el.

— Nu se schimbă. Lucas îşi dădu seama că nu-l interesa dacă îi fusese dor de el. Îi simţise lipsa în patul şi în viaţa lui, felul în care arăta dimineaţa, trupul ei fierbinte şi leneş de somn. Îi lipsise dragostea ei, ceva ce avusese înainte de divorţ. Şi acum că ea era atât de aproape încât se putea întinde s-o ia în braţe, trebuia să dea înapoi. Asta era dureros, decise el. El era un bărbat care luase întotdeauna ce dorise, iar acum nu putea.

— Ei, cred că ar trebui să-ţi arăt împrejurimile, spuse el. Lucas merse alături de ea spre uşă şi o deschise, atent să se ţină la distanţă. Nu voia să o sperie.

Odată ce ieşiră afară, Honey se scutură văzând priveliştea

oribilă.

— Tu ai făcut asta, Lucas? Când el încuviinţă, ea zise:

— Nu crezi că ai fost un pic cam exagerat?

— Iarba era uscată. M-am gândit să pun seminţe, dar mi-am dat seama că nu ştiu şi nu am vrut să mai aştept până iese iarba. Nu era complet sincer, dar dacă Honey va afla că făcuse asta ca s-o vadă ar putea crede că şi-a pierdut minţile. Deja începea şi el să se suspecteze.

— Vrei brazde, da?

— Mda.

— Costă scump.

— Banii nu sunt o problemă. El regretă aceste vorbe. Nu voia să se grozăvească, acum, când Honey avea probleme financiare. În acelaşi timp, dorea să ştie dacă o putea ajuta. Ura să facă acest joc cu ea, se gândi el. De ce să nu se ducă la bancă şi să-i depună nişte bani? Era greu să stea deoparte când familia lui avea greutăţi.

Honey coborî treptele şi se uită prin împrejurimi.

— Ce s-a întâmplat cu arbuştii tăi?

— I-am desţelenit şi pe ei. Nu aveau rost. Şi tufele de trandafiri erau ofilite. Am nevoie să refaci tot locul, Honey. Şi vreau una din grădinile acelea moderne, poate chiar cu lac artificial. Un loc liniştit unde să pot sta noaptea să meditez...

Asta o amuză.

— Să meditezi? De când ai timp pentru asta?

— Sunt un pic cam obosit. Am timp liber la dispoziţie ca să meditez. Printre altele, adăugă el mustăcind uşor, ca Honey să nu aibă nicio îndoială despre ce anume era vorba. Ea roşi şi se răsuci.

— Lucas, nu te văd stând prea mult timp într-un loc, zise ea în final, îngenunchind şi luând o mână de ţarină. O să te urci pe pereţi. Nu putu să nu se întrebe ce făcuse cu compania care fusese viaţa lui. Dar nu-l va întreba.Ar însemna să se implice personal şi era hotărâtă să se ocupe

doar de afaceri.

— Aşa cum am spus, Honey, m-am schimbat. Ea nu-i răspunse. Lucas îngenunche lângă ea, privind-o cum se juca cu ţarina din pumnul mic. Îşi imagina acea mână, pe ambele, rătăcind asupra trupului său, strângându-l şi mângâindu-l.

Lucas scutură din cap şi studie pământul înde-aproape.

— Vrem să studiem echilibrul pH-ului solului tău şi să luăm câteva mostre. Înainte să arăm locul va trebui să adăugăm nişte îngrăşământ natural. Vrem să fie un succes. Ea se opri, simţindu-se jenată de privirea lui. Între timp, îţi poţi selecta arbuştii şi tufele dorite. Îţi voi întocmi bucuroasă diagrama după ce mă uit prin jur.

— Cât o să dureze?

— Nu mai mult de câteva zile, doar dacă nu plănuieşti vreo grădină extravagantă.

Cea în care vrei să meditezi, adăugă ea zâmbind.

Lucas se ridică şi îşi băgă mâinile în buzunare. El avea nevoie de mai multe zile ca să o recâştige pe Honey.

— Dar am hotărât să-mi fac o grădină mai extravagantă, Honey, spuse el.La fel şi curtea. Este important pentru mine, ştii asta. Şi aş vrea să am un loc de joacă pentru copii când vin în vizită. Unul drăguţ, adăugă el, ca acela din parc.

— Se face, zise ea încuviinţând din cap cu entuziasm, între copacii de acolo exista

Un loc perfect. Ştiu unde îţi poţi comanda echipamentul de agrement, apoi facem

Schiţa.

— Cât durează asta? Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu sigur, dar alegem locul şi mai vedem. Termin cât pot de repede.

El o atinse uşor pe braţ, apoi îşi trase mâna ca fript când ea îl privi precaută.

— Nu, nu vreau să te grăbeşti, zise el repede. Stai liniştită. Nu-mi pasă cât durează dacă se va face cum trebuie. Şi mai e

ceva, vreau să te ocupi de asta personal.

— Nu-ţi mai face griji, Lucas, zise ea râzând pentru prima dată de când venise. O

S-o fac aşa cum trebuie. Acum vezi-ţi de treaba ta, ca să mă pot apuca şi eu de a mea.

— Să intru în casă? Nu asta nu plănuise. Dar dacă mai ai întrebări?

— O să bat la uşă. Aici o să-mi stai în picioare.

— Dar, Honey...

— Apoi, când termin, mă duc la birou, îţi fac schiţa şi ţi-o las mâine... poate la prânz.

— La prânz? Mintea deja îi lucra.

— Dacă nu te deranjez.

— Nu, nu, zise el în grabă. E bine. Ea se întoarse, croindu-şi drum spre camion. Lucas îi studia şoldurile unduioase în timp ce mergea. Îi plăcea cum se împliniseră după naşterea lui Todd. Îi plăcea cum arăta în lenjeria scumpă pe care o purta. Honey devenea risipitoare când era vorba de lenjerie intimă, cumpărând-o pe cea de foarte bună calitate. Lucas îşi aminti cât de spumoasă şi de delicată era, fină ca pânza de păianjen. Simji cum se excită şi îşi alungă gândul.

Nu reuşi să facă nimic cu Honey acolo. Patrula prin cameră, oprindu-se din când în când la fereastră ca să o privească cum inspectează locul, luându-şi notiţe într-un carnet galben. Apoi, fără să-şi ia rămas bun, se urcă în camion şi plecă.

Lucas îşi petrecu restul zilei făcând curat, apoi se întrebă de ce nu plătea pe cineva. Nu că avea ceva mai bun de făcut, îşi aminti el. Nu avea o slujbă. Gândul acesta îl teroriza. Chiar îşi scoasese compania la vânzare? se întrebă neîncrezător. Îşi aminti de anii grei de muncă şi se întrebă dacă nu se grăbise să iasă pe piaţă. Chiar acum, avocatul său îi intervieva pe potenţialii investitori.

Desigur, dacă societatea se vindea cu preţul cerut, întrevedea o bătrâneţe liniştită, pentru el şi Honey, îşi spuse în gând.

Se gândi să-şi sune avocatul ca să afle cum merg lucrurile în Houston, apoi îşi dădu seama că telefonul îi va fi instalat mâine. Mai avea de făcut atâtea. Casa avea nevoie de reparaţii în interior şi exterior, în afară de zugrăvit. Podelele de lemn şi ferestrele erau mohorâte şi unsuroase. Lucas scoase o băutură la cutie din frigider şi se aşeză la masa veche din furnir. Se întrebă dacă nu o dăduse în bară cu cumpărarea casei. Nu avusese nici cea mai vagă idee cum s-o poată revedea pe Honey. Acum habar nu avea ce să facă din restul casei. După o clipă ieşi, se urcă în maşină şi îşi luă servieta-diplomat din care scoase un carneţel. Se hotărî să facă o listă.

Când Honey veni a doua zi pe la prânz, casa mirosea a mâncare mexicană şi Lucas muncea din greu la curăţatul podelelor.

— Te uiţi o clipă pe diagrama asta? întrebă ea, amintându-şi brusc că nu mâncase toată ziua.

— Sigur. El o invită înăuntru întrebându-se dacă ea ştia cât de nerăbdător fusese să o revadă. De fapt, tocmai făceam pauză de masă, zise el. Mănânci cu mine?

Ea scutură din cap.

— N-am timp. El păru amuzat.

— De când refuzi mâncarea mexicană? întrebă el. După câte ştiu, e mâncarea ta preferată. Îmi amintesc serile de vineri petrecute la Fiesta Palace din Houston când erai însărcinată, adăugă el. Întotdeauna m-am gândit că din cauza ardeilor jalapeno pe care îi mâncai l-ai născut pe Todd mai devreme cu trei săptămâni.

Honey îi surâse impersonal, dar zise:

— Lucas, dacă nu te superi, mă grăbesc. Nu voia să se

gândească la serile petrecute împreună la restaurantul din Houston, la modul în care el o necăjea spunându-i că ar putea mânca tone de mâncare mexicană. Şi apoi, ajunşi în dormitor, i se făcea sete, iar el îi aducea apă cu gheaţă. Destul de des, serile deveneau foarte intime şi sfârşeau prin a face dragoste toată noaptea. Acestea erau cele mai fericite amintiri. De când Lucas începuse să stea mai mult pe la birou şi întâlnirile lor să se încrucişeze cu cele de afaceri, totul se schimbase, în cele din urmă, el îşi închiriase un apartament în oraş în loc să vină nopţile acasă. Iar când Honey întrebase de ce nu se mutau mai aproape de oraş, el îi spusese că se bucura să vină în weekend. Honey devenise respingătoare, dar învăţase să-şi ascundă sentimentele.

— Nu te superi dacă mănânc în timp ce discutăm, nu? întrebă Lucas, întrerupându-i gândurile.

— Nu, bineînţeles. O să fiu concisă.

— Hai în bucătărie, zise el. E timpul să scot mâncarea din cuptor.

— Când ai învăţat să găteşti mâncare mexicană? întrebă ea urmându-l.

— O, am angajat o femeie la curăţenie la scurt timp după... Tăcu. După ce tu şi copiii v-aţi mutat aici. Nu voia să se gândească la zilele care urmaseră plecării ei, nici la vânzarea casei lor, a casei pe care o cumpărase special pentru ea. Îl duruse sufletul să o vândă, deşi mai stătuse un an în ea. Îi fusese greu să o întreţină. Lucas înşfacă o mănuşă de gătit şi deschise uşa de la cuptor. Fură ameţiţi amândoi de aroma mâncării. El închise ochii. Va plăti pentru asta, desigur, ştiind că nu avea voie mâncăruri iuţi. Dar merita riscul, cunoscând slăbiciunea lui Honey pentru mâncarea mexicană. Trase tava afară şi o aşeză pe plită.

— Cred că e gata, zise el. Brânza pare destul de coaptă, nu crezi?

Honey se uită peste umărul lui.

— Da, cred că e gata, spuse ea salivând de poftă. Acum despre curtea mea.

— Bea cel puţin o răcoritoare cât stai, zise el deschizând frigiderul şi aruncându-i o cutie înainte ca ea să refuze. Prinse băutura într-o mână. El surâse în barbă. Nu va rezista mai mult de cinci minute.

După ce Lucas îşi umplu o farfurie cu *enchiladas*, îşi luă furculiţa şi băutura şi se aşeză la masă lângă Honey.

— Bine, arată-mi ce ai, spuse el. Honey urmări cu degetul pe caietul galben schiţele pe care le făcuse pentru curtea lui Lucas, încercând să ignore mirosul de mâncare.

— Bine, trebuie să luăm în consideraţie unde sunt localizate ţevile de apă ca şi cablurile telefonice.La fel unde este soare şi unde umbră. Ea se opri ca să-şi ţină respiraţia şi stomacul îi chiorăi.Aş sugera să punem nişte verdeaţă în partea asta a casei şi poate şi ceva în şosea.

Lucas tăie un *enchiladas* şi-l băgă în gură. Închise ochii şi mestecă.

— Hmmm. Nimic nu e ca mâncarea mexicană, zise el. Înţelegi ce spun? Bineînţeles, a trebuit să ies în oraş să cumpăr cratiţe şi oale şi ingrediente ca s-o fac, dar a meritat.

—... şi m-am gândit că poate punem nişte copaci ornamentali aici, spuse Honey bătând nervoasă cu creionul în masă în timp ce vorbea.

— Cum adică „ornamentali”?

— O, copaci mai mici care să aducă mai multă verdeaţă în curte. Poţi alege ceva decorativ. Poate nişte pomi fructiferi.

— E o idee bună. Mi-ar plăcea ceva drăguţ şi catifelat, cred că roz şi alb.

— Lucas, poţi alege din mai multe soiuri, spuse ea. Dumnezeu ştie că locul tău e destul de mare. Poate ţi-ar plăcea un cireş şi un arbust de mătase. Sunt destul de rezistenţi. Şi apoi, desigur, ai putea planta nişte singeri înfloriţi. Tuturor le plac singerii, zise ea nerăbdătoare. Asta

era cea mai frumoasă parte a slujbei ei, să se uite prin cataloage şi să aleagă copacul, potrivit la locul potrivit. De multe ori oamenii ştiau ce să aleagă şi comandau de la ea. Dar ea va avea un rol important în amenajarea curţii lui Lucas, întrucât el ştia atât de puţin despre asta. Zâmbi brusc, bucurându-se că a luat lecţii de arhitectură la colegiu.

— Aduc catalogul, zise ea deja ridicându-se de pe scaun. El surâse.

— Şi eu îţi pregătesc o farfurie de *enchiladas*. Când ea începu să obiecteze, el interveni: Uite, aud cum îţi chiorăie stomacul, Honey. De ce faci atâta caz din asta? Ea vru să-i spună, dar nu reuşi. Cum s-o înţeleagă că nu voia să stea cu el la masă şi să mănânce mâncare mexicană fără să-şi amintească toate intimităţile lor? Nu însemna că fuge de el? se întrebă ea. Dar îşi demonstrase că nu mai fugea de el de când acceptase să-i amenajeze terenul. Cu siguranţă putea lua masa cu acest bărbat, fără să se implice.

— Sigur, iau masa cu tine, Lucas, zise ea în cele din urmă, zâmbind ca să uşureze tensiunea dintre ei. Şi apoi într-o zi eu şi Eric te vom invita la masă. Plecă grăbită să ia cataloagele. Lucas ridică din umeri, dar se duse la cuptor. Era ultimul lucru pe care şi-l dorea să ia masa cu partenerul ei, dar pentru început se bucura să o aibă în preajma lui.

Se gândi că era ceva sexy în modul în care Honey mânca un preparat mexican.

Mânca atât de incitată, încât aproape că meritase să treacă prin tot iadul ca să gătească el însuşi.

— Ce zici de o ceaşcă de cafea? întrebă el după ce spălă farfuriile.

— N-ar fi rău, spuse ea, frecându-şi stomacul. Apropo, a fost o masă grozavă. Va trebui să mănânc salate toată săptămâna ca să dau jos.

Lucas turnă două cești de cafea din noul automat pe care îl

cumpărase odată cu vesela. Când el se aşeză, Honey deschise unul din cataloagele pe care le adusese din camionul ei şi îi arătă copacii despre care vorbea. Lucas îşi mută scaunul lângă ea să se uite mai îndeaproape la poze, dar, simţindu-i parfumul, de abia reuşi să se concentreze asupra spuselor ei. Era un parfum diferit, altul decât cel pe care i-l alesese el la scurt timp după ce se căsătoriseră, dar hotărî că îi plăcea foarte mult.

— Ce te-a făcut să intri în afacerea asta, Honey? întrebă Lucas după o clipă, plăcându-i cum i se luminau ochii când vorbea despre un copac sau altul.

Ea râse sigură de sine.

— Mi-e teamă că nu mă pricep la altceva, zise ea. Deveni încurcată. Toate acele şcoli scumpe la care m-a trimis tata nu m-au învăţat mai mult decât aranjamente florare şi bune maniere. Astea nu prea au căutare acum. Lui Lucas i se strânse inima la gândul că Honey se îngrijora pentru viitorul ei. Asta era treaba lui, se gândi el mâhnit, să aibă grijă de ea şi de copii.

Îşi făcuse drum în viaţă şi reuşise destul de bine. Dar nu asta voia pentru Honey şi pentru copii.

— Ce ai dori să studiezi? întrebă el, simţindu-se oarecum jenat că nu ştiuse mai demult. Cum trăiseră împreună fără ca el să ştie acest lucru? se miră în sinea lui.

Ea ridică din umeri.

— Voiam să fiu arhitectă. Cred că din cauza asta îmi place slujba mea atât de mult. Schiţez peisaje în loc de clădiri. Dacă afacerea va înflori, sper să proiectez în viitor subdiviziuni. Lucas îi cântări cuvintele. Ştia fără să i se mai spună că maiorul o oprise pe Honey să devină arhitectă, dar nu ştia de ce. Maiorul o încurajase să facă acte de caritate, îşi aminti el. Poate omul nu voia să se creadă că nu reuşise să-i asigure viitorul fiicei sale, că aceasta făcea parte din clasa muncitoare. Actele de caritate erau perfecte, din moment ce

nu era plătită pentru ele. Lucas fu copleşit de vină. Şi el făcuse aceeaşi crimă.

— Spuneai că voiai ceva drăguţ, de esenţă moale, îl întrerupse Honey după o clipă şi cred că singerii ăştia cu floare bătută sunt perfecţi. Zâmbi şi Lucas se gândi că era mai frumoasă ca oricând. Voia să o ia în braţe, să-i spună cât de mult o iubea, cât de mult o dorise. Voia să o ţină la piept şi să-i îndepărteze temerile şi necazurile. O rugă în tăcere." Lasă-mă să te ajut, iubito. Lasă-mă să rezolv eu totul pentru tine". Dar nu era sigur că ea voia asta. Îi trecu prin minte că nu o cunoscuse deloc. Lucas se uită la imaginea luminoasă din faţa lui, încercând să se concentreze asupra a ceea ce îi spunea ea despre copac.

— Da, vreau ceva drăguţ, de esenţă moale, zise el. Îşi ridică privirea şi o văzu privindu-l ciudat, dar de abia se abţinu să nu o sărute. Niciodată nu dorise asta mai mult. Îl durea trupul de dorinţă. Spre marea lui surprindere, Honey roşi. Fu şi mai surprins când văzu cum îi tremurau mâinile când duse ceaşca la buze.

— Ţi-e bine? întrebă el pe un ton plin de dorinţă.

— B... bine. Ea roşi din nou. Lucas se sprijini de scaun şi o privi o clipă.

— Te fac să te simţi jenată? Ea râse nervos şi îi ocoli privirea.

— Un pic. — De ce?

Ea se uită în direcţia lui.

— E evident. Acum suntem divorţaţi şi ne vedem rar.

— Aaa... eşti oare nervoasă pentru faptul că încă te mai atrag?

— Categoric că nu. El nu fu surprins. Orgoliul bărbătesc îi spuse că nu îi era indiferent nici acum, când ardea de dorinţa de a o avea.

— Ei, haide, Honey, te cunosc eu. Te simţi atrasă de mine. Ochii îţi strălucesc şi eşti îmbujorată. Cunosc semnele.

— Nu mai râde de mine, Lucas, zise ea dur.

— Nu râd doar de tine, draga mea. Râd de amândoi. Fiindcă, oricât am încerca să ne ascundem, tot ne mai iubim.

— E valabil doar pentru tine, Lucas, zise ea. Eu sunt aici ca să-ţi decorez grădina,

O.K.?

— Şi nu vrei să afli dacă mai sfârâim când suntem împreună? Faţa ei luă foc.

— Bineînţeles că nu.

— Îmi amintesc cum reuşeam să mototolim un set de aşternuturi în doi timpi şi trei mişcări. Honey căscă gura închise catalogul cu o bufnitură care îl făcu pe Lucas să tresară.

— Doamne, e târziu, spuse ea. Trebuie să plec, Lucas. Se ridică atât de repede, încât aproape răsturnă scaunul. El chicoti.

— Bineînţeles. Ea îşi înălţă capul.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că fugi speriată, Honey, zise el încet, ridicându-se. Rămase la câţiva centimetri de ea, atât de aproape, încât îi vedea pulsul zbătându-i-se rapid la baza gâtului. Ridică un deget şi îl atinse uşor. Honey tresări, dar nu se mişcă. El îi luă imobilitatea drept consimţământ şi îi cuprinse gâtul în palme. Privirile li se întâlniră. Inima îţi bate ca nebuna, iubito...

— Nu-mi spune aşa.

— Dacă te sperii de mine, data viitoare îţi poţi aduce partenerul de afaceri. O întărâtă şi ştia asta, dar răbdarea nu fusese niciodată una dintre virtuţile lui.

— Nu mă sperii.

— Atunci de ce mă eviţi de trei ani încoace, Honey? întrebă el. Mi-ai ignorat scrisorile şi telefoanele, ai refuzat că mă vezi.Aş numi asta sperietură. Ştii ce cred?

— De abia aştept să aud, spuse ea cu sarcasm.

— Cred că un simplu act te-a făcut să fii aşa. Un act.

— Nu mă mai cunoşti, Lucas, zise ea strângându-şi lucrurile pe lângă ea ca el să-şi mute mâinile. Nu mai sunt femeia de odinioară. Acum iau decizii singură.

Răspund doar faţă de mine.

— Şi îmi place asta, mă excită al naibii de tare, spuse el, iar tu o ştii. Mai ştiu că o parte din tine este vulnerabilă la atingerea mea. Nu poţi nega tot ce-ţi place, doar te amăgeşti. O mângâie cu privirea în timp ce vorbi: Mori de curioasă să ştii dacă te mai pot pune pe jar. Şi pot, Honey. Te pot face să arzi.

— Lucas...

— Nu ai uitat niciodată, nu? Văd asta după expresia ta. Şi de asta ai refuzat să mă

Vezi. A fost mult mai uşor să dai cu piciorul la tot atâta timp cât nu m-ai

Văzut. Altfel, nu ai fi suportat.

— Termină! Honey se răsuci clipind furioasă, încercând să oprească imaginile senzuale care îi invadau mintea. Vocea lui, asemeni catifelei spumoase, o făcea să tremure, ştia. Se îndreptă spre uşă.

— Ce e, Honey, adevărul doare? întrebă el urmând-o.

Ştia că mersese prea departe, că risca să nu o mai vadă, dar nu putea să dea înapoi. Aşteptase trei ani, iar acum trebuia fie s-o înfrângă, fie să-şi piardă minţile. Se duse spre uşă. Ochii ei străluciră de panică, apoi de furie, când văzu că nu reuşeşte să treacă de el.

— Nu m-am uitat la nicio altă femeie cât am fost căsătoriţi, Honey. Ştiai asta. Nu m-am gândit la altă femeie.

— Fiindcă te iubeai prea mult.

— Iubeam succesul. Voiam să-ţi dăruiesc lucrurile care nu ţi-au lipsit niciodată.

Voiam să cresc în ochii tăi. Şi nu ştiam cum, decât prin muncă. Şi ţi-am dăruit lucruri frumoase. O casă drăguţă...

— O închisoare minunată.

— Închisoare! Aproape că el silabisi cuvântul.

— Aşa e, Lucas. O închisoare. Nu aveam viaţa mea. Existam doar pentru tine, ca să-ţi port copiii, să-ţi întreţin clienţii, să-ţi încălzesc patul.

— O, nu mi-a trecut prin minte că nu-ţi plăcea în patul meu.

— Nici nu ar fi trebuit. Timp de o clipă, Lucas se simţi ca pălmuit.

— Deci acum îmi spui că nu-ţi plăcea că te culci cu mine, nu? zise el scrâşnind din dinţi. Acum tremura de nervi. Trei ani de dorinţă şi de dor îl sfârşiseră.

Doamnă, poate ai uitat cum a fost. Poate ai nevoie să-ţi amintesc.

— Nu face asta, Lucas. Honey îşi simţi ochii plini de lacrimi, dar, înainte să mai spună ceva, Lucas îşi aplecă gura asupra ei. O clipă, cât el o sărută cu foame, ea nu făcu decât să stea nemişcată. El o lipi de pieptul lui şi deveni conştientă de masculinitatea lui. Capul i se învârti când el îi deschise buzele ca ea să-i primească limba. Lucas o sprijini cu spatele de uşă.

Lucas ştia că îşi pierde controlul când îşi introduse limba în gura lui Honey şi îi simţi dulceaţa pe care nu o uitase niciodată. O dorea cu o disperare pe care nu o mai cunoscuse şi, cum sărutul se adânci, îşi dădu seama că va putea să o aibă acolo, pe podea. O pierdea, se gândi el şi se înspăimântă la gândul că o altă fiinţă umană îl putea face să-şi piardă controlul aşa de repede. Lucas îşi înălţă capul ca să respire adânc, umplându-şi plămânii cu oxigen. Era singura scuză pentru starea lui prezentă felul în care trupul i se scutura. Dar îngheţă când îşi coborî privirea şi se pomeni uitându-se în ochii luminoşi ai lui Honey. Vederea lacrimilor din ochii ei îl izbi ca un metal înroşit.

— Te-am făcut să plângi, zise el uimit. Se urî pentru

uşurarea bruscă pe care o simţi văzând-o înlăcrimată, uşurare care îi spunea că o va recâştiga. Nu era complet imună la atingerea lui.

— Pe dracu', spuse ea, înălţându-şi capul cu mândrie, dar lacrimile i se prelinseră pe obraji dezminţindu-i afirmaţia. Era aşa de furioasă, încât-de abia reuşi să vorbească.

— Eşti fericit, Lucas? reuşi ea să spună cu o voce care îi tremura la fel de tare ca genunchii. Asta e problema ta, întotdeauna iei ceea ce vrei, indiferent că oamenii vor să-ţi dea sau nu. Lucas, eşti un profitor.

— Îţi pot dărui foarte mult acum, Honey, spuse el, întrebându-se cum de vocea îi suna aşa de calmă, când el era un pachet de nervi.

— Nu ai idee despre dăruire, zise ea. Eşti la fel ca tata. Atât de consumat de propria-ţi importanţă, încât nu vezi ce nevoi au cei din jurul tău.

— Nu sunt ca tatăl tău se răsti el. Sunt soţul tău. Şi al naibii să fiu dacă ai să mă părăseşti.

— Nu mai eşti soţul meu. Am divorţat, îţi aminteşti? El pufni.

— Nu dau doi bani pe asta, Honey, şi tu o ştii. Dacă ai divorţa şi de zeci de ori de mine, vom rămâne mereu împreună în inimi. Poţi să negi, dar mai devreme sau mai târziu îţi vei da seama de adevăr. Apoi, ne putem reface viaţa. Se apropie de ea şi vocea îi suna aproape tandru, când vorbi iar: Să lăsăm asta deoparte, iubito. Nu vreau să fiu crud cu tine. Dar procedez aşa ca să te întorci la mine.

Spre surprinderea lui, Honey zâmbi.

— Cred că mă subestimezi, Lucas. Poate ai uitat cine sunt.

— Cum adică?

— Sunt fiica maiorului Buchanan, mai ştii? Poate că nu sunt atât de categorică ca el, dar îi semăn foarte mult şi până acum trei ani nu mi-am dat seama.

— Ce încerci să spui, Honey?

— Că nu sunt un adversar slab, Lucas, iar tu nu o să intri în viaţa mea să-mi spui ce să fac. E clar?

Cum el nu răspunse, ea scoase o chitanţă şi i-o înmână. Aici am estimat costul amenajării curţii tale. Dacă mai eşti interesat, sună la biroul meu şi stabileşte o întâlnire ca toţi ceilalţi. Se răsuci şi se îndreptă spre uşă.

Lucas, neştiind ce să spună, o urmă şi rămase năuc în prag când ea se sui în camion. O privi cum demara şi camionul dispăru în zare. Îi părea rău şi era ca trăsnit. Ce se întâmplase cu femeia cu care se căsătorise acum opt ani?

N-o să-i fie uşor s-o aducă înapoi. Lucas înjură în barbă şi intră în casă. Stomacul îi era o rană de la mâncarea mexicană.

CAPITOLUL 3

Sweetbriar, Texas, se schimbase foarte puţin peste ani, se gândi Lucas şofând prin oraşul adormit a doua zi dimineaţa devreme ca să o vadă pe Honey. Oamenii erau mult mai calmi, se opreau să discute cu prietenii şi cu vecinii în timp ce se pregăteau de lucru, măturând trotuarele din faţa magazinelor lor şi lustruind ferestrele. Lucas îşi mai aminti cât de speriaţi fuseseră când Sweetbriar fusese ales ca loc pentru un depozit de mare capacitate. Aproape o sută de familii noi se mutaseră în zonă. Spuneau că oraşul nu va mai fi la fel. Şi Lucas se simţise vinovat pentru a fi contribuit la asta. Nu luase în consideraţie dorinţa concetăţenilor; cel mai rău a fost să facă rost de locuri de muncă şi şcoli, se gândi el. Desigur, faptul că realizase o avere contribuise la decizia lui, dar îşi imaginase schimbările ce puteau fi făcute în oraş.

Şi făcuse avere, în final, după ce lucrase luni de zile în biroul din Podunk, privindu-l pe colegul său Max consumând ceapă şi fumând nişte ţigări care puteau precum cauciucul încins. Aproape că se cutremură la acest gând. Era bucuros cel pujin că aflase de centrul de distribuire înaintea altora,

chiar mai fericit decât când îl convinsese pe maiorul Buchanan de planul lui, plan care era un pic putred, dar care era destul de legal ca să nu-l bage la zdup. Şi maiorul, om lacom, se pusese pe treabă, investind în clădire pentru ca Sweetbriar să fie ales drept loc pentru depozit. Îşi încercase norocul cu planul lui Lucas, dar i se plăti înapoi regeşte când Lucas îşi convinse investitorii că cumpere o sută de acri din pământul roditor al lui Buchanan pentru de zece ori valoarea lui. Maiorul îşi arătase recunoştinţa cumpărând un *Mercedes Benz* nou-nouţ pentru Lucas şi, deşi Lucas îi mulţumise, fusese tentat să-i spună că nu voia maşina, ci pe fiica sa.

Lucas trecu de bărbier şi zâmbi, întrebându-se dacă Ozzie Burns încă mai cerea pentru un tuns trei dolari şi dacă bătrânii din oraş plăteau abonamentul aici în fiecare miercuri.

Apoi, când spionă fabrica de ambalat carne, zâmbetul îi păli amintindu-şi lucruri neplăcute. Se gândi la bătrânul său tată care muncise treizeci de ani în acea fabrică şi la femeia albită care muncise alături de el, cu picioarele umflate, pline de varice de la statul în picioare lângă bandă. Şi el îşi petrecuse ceva timp în acea fabrică, lucrând verile şi în weekend-uri. Se gândise că mâinile şi picioarele îi vor fi în permanentă pătate de la mânuirea cărnii pline de sânge. Simţi mirosul acelei fabrici, îşi aminti cum mirosul se împregna în hainele şi în părul lui. Dar, cel mai mult, îşi amintea cum îşi promisese să scape de acolo. Nu voise să sfârşească precum tatăl său, să poarte nişte tricouri pătate de sânge pe burta imensă. Nu era de mirare că maică-sa îl părăsise pentru un altul.

Lucas se uită recunoscător cum fabrica dispărea din raza sa vizuală prin oglinda retrovizoare. Lăsând oraşul în urmă, merse mai departe, până când zări sediul biroului lui Honey. Era mai devreme de ora opt şi se întrebă dacă ea sosise.

Lucas o găsi pe Honey stivuind până în spatele clădirii şi bănui că era singură acolo. Obrajii îi erau umezi, observă el, faţa îi era transpirată de căldură şi îşi prinsese părul în coadă. Era foarte atrăgătoare în blugii tăiaţi pe care-i purta şi care îi accentuau picioarele lungi şi în bluza strâmtă care îi evidenţia talia şi sânii. Nu uitase acei sâni cu sfârcuri rozalii, rotunde, de mărimea unui dolar, nici gustul lor, nici cum se întăreau între dinţii lui.

— Putem vorbi? întrebă el, blocându-şi imaginile minţii şi încercând să ignore senzaţiile de dorinţă care se ridicau în el. Honey nu se opri din lucru.

— Depinde despre ce vrei să vorbim, zise ea indiferentă. Dacă ai venit să discutăm despre amenajarea curţii te ascult cu plăcere, dar dacă ai venit să mă plictiseşti...

— Am venit ca să te întreb cât de repede poţi începe lucrul pe lotul meu, o întrerupse el brusc. Când ea îşi ridică privirea surprinsă, el continuă: Uite, Honey, nici pentru mine nu este uşor.Ar fi trebuit să-mi fac un control la cap înainte să mă apuc să demolez curtea doar ca să te văd din nou, dar acum faptul este consumat şi numai tu te ocupi cu amenajările aici. Vreau să repar stricăciunile, în regulă? Poţi accepta sau refuza, zise el. Se opri, întrebându-se dacă mersese prea departe, între timp, o să mă port cum se cuvine. Gata, se gândi el. Îşi azvârlise cărţile pe masă drept scuză. Honey decidea dacă să accepte sau să refuze. Vedea după faţa ei că avusese succes. Era o tactică pe care o folosise adeseori în afaceri, când totul părea pierdut. Mersese de multe ori, din câte îşi amintea el.

Honey se întrerupse din treabă şi îşi scutură mâinile.

— Bine, atunci, zise ea. Cred că o las baltă. Lucas rămase cu gura căscată.

— Serios? Tactica nu mersese cu ea şi va trebui să încerce altceva. Dar de ce ai face-o, în loc să câştigi nişte bani frumoşi din afacerea asta? Nu procedezi bine, Honey.

— Poate că nu. Dar nu-ţi voi mai tolera comportamentul, Lucas. N-o să te bagi în viaţa şi în afacerile mele ca să-mi spui ce să fac. Lăsând asta la o parte, impoliteţea nu are scuze.

— Am fost nepoliticos? Cum ea nu-i răspunse, el oftă şl îşi trecu degetele prin păr. O făcuse iar de oaie, se gândi, începuse cu stângul. De câte ori deschidea gura adâncea o prăpastie mai mare între ei. Îşi scutură capul frustrat. Cum să revolv problemele astea dintre noi, Honey? întrebă el într-un târziu. Apoi adăugă: Dacă nu le putem rezolva pe cele personale, atunci ajută-mă în problema cu curtea.

— Poţi începe prin a fi politicos, Lucas. Cu siguranţă că ai uitat bunele maniere.

Ceilalţi clienţi ai mei nu au probleme cu o simplă cerere.

Lucas nu se putu abţine să nu surâdă. Se simţea de parcă primise o linie la palmă.

— Pot să fiu amabil cu tine, Honey, zise el pe o voce cu o octavă mai jos.

Honey ignoră remarca în ciuda furnicăturilor pe care le simţea pe ceafă auzindu-i timbrul vocii. Bărbatul era un şmecher, se gândi ea, care încerca să-i comande de parcă avea tot dreptul. Era un paradox, cum o irita şi o amuza în acelaşi timp.

Poate din cauză că reacţiile îi erau tipice. Lucas îşi lichidase curtea într-un scop anume. Dar era un bărbat al extremelor şi fusese întotdeauna. Prima dată luase cina cu Lucas după ce acesta îi înmânase un cec de zece mii de dolari pentru o acţiune caritabilă făcută de ea. Nu avea limite când dorea să obţină ceva?

— Mi-e greu, Lucas, spuse ea după o clipă. Nu ştiu la ce să mă aştept de la tine şi nu ştiu... nu ştiu ce vrei de la mine. Lui îi stătu pe limbă să-i spună ce dorea, dar ea deja o ştia. În afară de asta, îi spusese clar ieri, iar ea îl refuzase. Îşi petrecuse o după-amiază oribilă punând la cale altceva.

— Vreau doar să-mi pui curtea la punct înainte să vină copiii, spuse el. Ştiu că-ţi cer mult pentru o săptămână... dar vreau să se distreze, atât.

Ea fu atinsă de grija lui pentru copii. Atinsă, dar şi îngrijorată.

— Nu pot aduce pe altcineva aici cu brazde, Lucas. Eric lucrează la un alt proiect.

— Da, dar cel puţin curăţă şi fertilizează locul şi ajută-mă să aleg copacii, vrei?

— Cred că da, dar...

— Nu am timp de pierdut, Honey. Nu trebuie să-ţi amintesc că Todd şi Melissa vin peste opt zile. Nu au unde să se joace. Când ea păru nesimţitoare de cuvintele lui, el continuă: Aş face-o eu, dar trebuie să zugrăvesc casa.

— O zugrăveşti singur?

El încuviinţă din cap, ştiind că va fi impresionată. Poate îl va vedea într-o altă lumină, cumva un bărbat de casă. Trebuia să înceapă de undeva.

— Am angajat nişte zugravi de meserie, dar nu pot începe în câteva zile. Se opri.

Cred că nu te-ar interesa să mă ajuţi să aleg mobilă, nu?

— Nici vorbă. El chicoti. Honey asta nouă nu se juca.

— Dar pentru camera lui Todd şi a Melissei? Nu am idee ce le place. Şi tu te pricepi la asta.Ai mobilat minunat căminul nostru din Houston.

— Serios? Nu mi-ai spus niciodată la vremea respectivă.

— Da, nu ţi-am spus o mulţime de lucruri. Îşi dori să-i fi spus că avea cei mai albaştri ochi pe care-i văzuse vreodată şi că părul ei îi reamintea de mătasea porumbului în strălucirea soarelui, dar întârziase cu opt ani. Putea regreta, dar nu şi să schimbe lucrurile.

— Uite, Lucas, am treabă. Nu am timp să-ţi mobilez casa, nici să te sfătuiesc în privinţa decoraţiunilor. Voi fi încântată să-ţi recomand un decorator, adăugă ea amabil. El râse.

— Ştii, încep să cred că nu mă placi deloc.Ai luptat pentru asta sau e ceva natural?

Honey simţi cum se înroşeşte.

— Nu-mi displaci, Lucas, pur şi simplu vreau să avem o relaţie profesională.

— Şi ţi-e teamă că, dacă îmi decorezi casa, te îndrăgosteşti din nou de mine, nu?

— Nu mă mai tachina. Ştii la fel de bine ca şi mine că trebuie să fim în relaţii bune. Fericirea şi siguranţa copiilor noştri depinde de asta. El păru amuzat.

— Încerc să stabilesc o relaţie cu tine încă de când am ajuns în oraş, zise el indiferent.

— Nu, Lucas. Încerci să mă atragi în patul tău. El îşi încrucişa braţele peste piept şi îşi înclină capul.

— Este chiar aşa de evident? întrebă el, ochii-i întunecaţi lucindu-i de amuzament.

Şi în tot timpul ăsta am crezut că am fost grozav de subtil.

— Subtilitatea nu a fost niciodată una dintre virtuţile tale.

— Nici răbdarea, Honey, dar învăţ. Ţi-am spus clar cât te doresc, dar sunt pregătit să dau înapoi. O să aştept până când vei veni singură la mine.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Scuteşte-mă, Lucas.

— Odată vei descoperi cât de schimbat sunt, cât de sensibil şi de grijuliu, o să faci totul ca să mă recucereşti. O spusese zâmbind. Îi plăcea să piardă timpul cu ea, să schimbe amabilităţi. Era ceva nou, diferit şi emoţionant. În trecut ea fusese de acord cu ce spunea el. Devenise plictisitor.

— Mă reţii din treabă, spuse ea şi se aplecă după încă o legătură de pini.

— Nici nu-ţi dai seama cât mă bucur că prestezi muncă fizică. În trecut nu aş fi permis asta.

— Cu siguranţă.

— Dar acum, când mi-am dat seama cât de important este pentru tine, aş fi ultimul care să obiecteze.

— Eşti foarte generos, Lucas.

— Nu mă poţi învinovăţi că am vrut să te protejez, nu?

Honey termină de stivuit baloturile de pini şi se uită la el.

— Mă apărai de ceva? întrebarea ei îl găsi nepregătit.

— Ei, de asta, zise el indicând baloţii grei de pini.

— Voiai să mă aperi de pini?

— Nu, voiam să te protejez de... de lucruri grele, Honey. Voiam ca tu şi copiii să le dobândiţi mai uşor decât mine. Voiam să vă dăruiesc lucruri drăguţe şi să aveţi o viaţă frumoasă, să nu-ţi faci niciun fel de grijă. Voiam să locuieşti într-o casă frumoasă şi să porţi haine frumoase şi...

— Totul sună aşa de cunoscut, Lucas.Ca să nu spun plicticos.

— Am făcut-o din dragoste, Honey.

Nu atât cuvintele, cât tonul vocii lui o surprinse pe Honey. Ea încuviinţă din cap.

— Ştiu că aşa e. Dar m-ai privat de viaţă, Lucas.

— Nu am ştiut.

— Fiindcă nu aveai de unde.

— Cred că am fost un egoist ticălos, nu? Honey îngenunche ca să recupereze un pin care scăpase din mănunchi.

— Bănuiesc, zise ea.

— Ei, acum vreau să-mi ispăşesc păcatele. Ea scutură din cap.

— Nu, Lucas, eu nu vreau să le ispăşeşti, vreau să-ţi trăieşti viaţa şi să mă laşi şi pe mine să o trăiesc pe a mea.Ai o casă mare, ştiu.Ar trebui să te recăsătoreşti şi să-ţi întemeiezi o nouă familie.

Lucas fu atât de surprins de cuvintele ei, încât nu putu vorbi. Îl durea mai mult decât îşi imaginase sugestia ei de a-şi găsi altă femeie şi începu să se teamă de ce simţea pentru

el.

— Nu te-ar deranja, Honey? întrebă el încet. Nu te-ar deranja să mă culc în fiecare seară cu altă femeie?

— Cred că ţi-ar prinde bine.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el, simţind că se încordează la răspunsul ei.

Voia să o îmbrăţişeze şi să o scuture până se va scuza, dar ştiu că gândea copilăreşte. În schimb, îngenunche alături de ea şi aşteptă până când Honey îşi înălţă ochii. Privirile li se întâlniră şi rămaseră unite.

— Încerci să-mi spui că nu te-ar deranja să aduc altă femeie în casa mea, să fac dragoste cu ea în fiecare noapte şi să mă trezesc alături de ea în fiecare dimineaţă? Cum Honey nu răspunse, el continuă: Dacă asta încerci să-mi spui, atunci minţi. Cred că te-ar deranja.

— S-ar putea la început, recunoscu ea în final, dar cred că există lucruri mai rele.

— Ca, de exemplu?

— Să locuim în aceeaşi casă, replică ea.

— Devii capricioasă pe măsură ce îmbătrâneşti, Honey. Nu la asta mă aşteptam de la tine.

— Nu încercam să fiu crudă, spuse ea văzându-i expresia îndurerată şi simţindu-se vinovată, dar încerc să învăţ cum să obţin ce doresc de la viaţă, Lucas. Pentru prima dată învăţ cum să cer ce vreau, cum să mă descurc, cum să mă adaptez.

Dacă am fost cam dură, iartă-mă. Dar nu am ştiut să fac aceste lucruri până când nu l-am întâlnit pe Eric. Lucas simţi un junghi în inimă. Îşi strânse pumnii.

— Eric? Ce-i cu tine, Honey? Honey văzu că era supărat.

— Nu că ar fi treaba ta, dar este cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Este prima persoană căreia i-a păsat de părerea mea sau de visurile mele.

— Şi Eric este la fel de bun în pat? Privirea ei se înăspri.

— Ştiam că nu vei înţelege, dar nu contează. Conversaţia

asta nu are nimic de-a face cu amenajarea curţii tale.

— Îl iubeşti?

— Bineînţeles. Culoarea se scurse din obrajii lui Lucas. Se ridică şi se răsuci. Nu o putea privi, ştiind că un alt bărbat o putea avea.

— O să te căsătoreşti cu el? Honey râse.

— Nu. Dar, deşi nu doresc să mă recăsătoresc, vreau să-mi trăiesc viaţa.

Lucas o privi încă o dată, simţindu-se mai încurajat acum că ea nu avea planuri de căsătorie. Dacă îl iubea cu adevărat pe partenerul ei de afaceri, dorea să mai facă o încercare.

— Nu te-ai gândit să îmbătrâneşti alături de cineva, Honey? întotdeauna m-am gândit că noi o să îmbătrânim împreună. Mi-am imaginat că odată ce am fi crescut copiii, vom fi stabili financiar şi ne vom distra. Am vrut să fim stabili financiar ca să nu ne facem griji în privinţa banilor. M-am gândit că o să călătorim împreună. Viaţa este instabilă şi imprevizibilă, dar am crezut că noi doi vom fi împreună. Cred că pot conta pe tine.

— De ce aş dori să îmbătrânesc alături de un străin, Lucas? întrebă Honey. Fiindcă asta suntem. Erai atât de interesat în a-ţi face o carieră de succes, încât nu te vedeam să ai nevoie de mine. Copiii tăi aveau însă nevoie de tine. Nu putem aştepta până când vrei tu.

— Nu a fost rău deloc, zise el. Îmi amintesc clipele frumoase. Îmi amintesc cum mă strecuram noaptea în pat lângă tine şi te ţineam în braţe până când adormeai. Şi îmi amintesc cum te trezeam în toiul nopţii ca să fac dragoste cu tine când luna ne lumina dormitorul şi...

— Lucas...

—... şi când mă trezeam alături de tine dimineaţa, iar tu erai îmbujorată şi trupul îţi era cald după somn.

— Şi eu îmi amintesc asta, Lucas, zise ea cu indiferenţă. Dar versiunea pe care mi-o

Amintesc eu este că mereu fugeai din pat de parcă te fugărea dracul, fiindcă aveai o întâlnire pe care nu o puteai amâna. Nu aveai timp niciodată să stai alături de mine în pat. Credeam că asta înseamnă să îmbătrâneşti alături de cineva, trăind momentele de trecere.

— Trebuia să-mi câştig existenţa, Honey.Ne veneau de plătit tot felul de facturi.

— Da, nu-i aşa? Dar nu ţi-a dat niciodată prin cap că nu aveam nevoie de o casă aşa de mare, de *Cadillac* şi de *Mercedes* şi de restul. Nu ţi-a trecut prin cap că nu aveam nevoie de o barcă de cincizeci de mii de dolari pe care o foloseam rareori. Şi nu ţi-a dat prin cap că puteam să lucrez şi eu să-ţi mai iau din grijile de pe cap.

— Mi-a trecut prin minte, zise el încordat.

— Şi totuşi nu te-ai oprit. Nu te-ai dat în lături de a recurge la extreme când era vorba de copiii noştri. Ea scutură din cap. Todd şi Melissa aveau destule jucării cât să umple un magazin pentru copii, spuse ea.Mă simţeam vinovată de Crăciun şi de ziua lor fiindcă le cumpărai atât de multe. Era aproape ruşinos. Erau singurii copii pe care-i ştiam care aveau câte trei bucăţi din fiecare.

— Voiam ca ei să aibă mai mult decât am avut eu.

— Normal că da. Dar aveau mai multe decât le era necesar ca să se poată juca.

El ridică din umeri.

— Ei, ai sfârşit prin a le da jucăriile acţiunilor de caritate, zise el.

— Da, fiindcă voiam ca ei să aprecieze ceea ce au, poate să câştige unele muncind, aşa cum făceau şi alţi copii. Nu voiam ca servitorii că le cureţe camerele când ei trebuiau să înveţe să o facă.

Nu voiam ca lucrurile să li se dea pe tavă, Lucas. Fiindcă viaţa, aşa cum spui tu, este imprevizibilă, şi s-ar putea ca ei să nu aibă tot timpul pe cineva care să cureţe după ei, să

gătească şi să le cumpere lucruri drăguţe. Trebui să se oprească să-şi tragă sufletul. Todd şi Melissa trebuie să înveţe că totul are un preţ.

— O.K., deci am întrecut măsura, zise el aşezându-se pe un balot de pini. Tu nu ştii cum este să-ţi doreşti lucruri pe care nu le poţi avea, spuse el după o clipă. Nu ai idee cum e... Ezită. Cum e să nu creşti în ochii celorlalţi. Eu voiam să cresc,

Honey. Se uită la ea. Poate am greşit, dar nu am ştiut cum să fac altcumva.

Honey oftă din greu şi se aşeză lângă el. În cele din urmă vorbi:

— Îmi pare bine că-mi spui toate astea, Lucas, zise ea, fiindcă mă ajută să înţeleg de ce erai aşa de... pornit. Am înţeles acum că nu ne neglijai intenţionat.

— Să vă neglijez? zise el neîncrezător. Ea încuviinţă din cap.

— Credeam că eu şi copiii suntem o altă proprietate de-a ta, ca maşinile şi casa. Înţeleg acum că te ocupai de interesele noastre.

— Niciodată n-am bănuit că simţi aşa ceva. Este vina mea că nu ţi-am spus cum mă simţeam, cât de importantă erai în viaţa mea. Se opri copleşit de tristeţe.Mă poţi ierta vreodată? Honey simţi un nod în gât de emoţie, dar îi întâlni privirea.

— Da, te pot ierta. Bineînţeles că pot.

— Mă poţi iubi din nou, Honey? Ea se încordă, ştiind în sufletul ei că va urma şi asta.

— Lucas, întotdeauna o să ţin la tine.Ai fost prima mea dragoste, soţul meu timp de cinci ani şi tatăl copiilor mei. El scutură din cap.

— Nu este de ajuns, Honey. Vreau mai mult. Vreau genul de dragoste la care visează toţi oamenii. Vreau să fiu aproape de tine ca să nu ştii unde sfârşeşti tu şi unde încep eu. Ea zâmbi slab şi spuse ca avea de spus:

— Îmi ceri mai mult decât pot dărui.

— Poate că da. El se ridică şi îşi strecură mâinile îa buzunare, ştiind că trebuia să pună o anumită distanţă între ei, sau dacă nu, o va lua în braţe şi o va săruta. Dar aşa cum am spus o să am răbdare.

Honey ştia că Lucas intenţiona să o aducă înapoi şi se înspăimântă ştiind că el va merge până la extreme ca să o aibă, inclusiv să vândă compania şi să se mute lângă ea. Nu ştia dacă era pregătită emoţional ca să-l înfrunte. Făcuse o greşeală când acceptase să lucreze cu el. Dacă era deşteaptă, îi va pasa angajamentul lui Eric şi se va ocupa de altcineva. Dar Eric era prins cu altă ofertă şi Lucas îi spusese clar că se grăbea. Inima îi bătu cu putere simţindu-se mângâiată de privirea lui Lucas ca şi când ar fi atins-o cu vârfurile de-, getelor.

Îşi promise ei înseşi că nu va mai fugi de el, convinsă că era pregătită să-i ţină piept Iul şi sentimentelor renăscute. Dar în inima ei ştia că acum era momentul să fugă.

CAPITOLUL 4

Honey începu lucrul pe lotul lui Lucas sosind cu o bielă rotativă în camion la casa lui. Când el o întrebă ce este aia îi explică repede.

— Buldozerul pe care l-ai comandat ca să-ţi distrugă curtea a rulat solul prea tare, zise ea. Va trebui să-l despicăm înainte să adăugăm îngrăşăminte sau brazde. Vru să se îndepărteze.

— Pentru ce este lopata? întrebă el, când ea o scoase din camion.

— O să sap o groapă.

— Cum aşa? Honey oftă.

— Vreau să te uiţi mai îndeaproape la solul tău.

— De ce? Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Ca să te asiguri că nu ai probleme cu scurgerea. Lucas, ai promis că nu-mi stai în drum ca să pot lucra şi...

— Bine, zise el ridicându-şi braţele ca pentru a se preda. Vrei o ceaşcă de cafea înainte să începi?

— Nu, deja mi-ai mai dat două. Acum, dacă nu te superi...

— O să faci toate astea de una singură? Ea scutură din cap.

— Vine un muncitor mai târziu să se ocupe de bielă. Dar am altceva de făcut înainte să apară el.

— Un bărbat? Honey simţi cum o cuprinde exasperarea.

— Am angajat pe cineva de la agenţie să mă ajute temporar. Acum te rog, Lucas. Îi arătă spre casă. Du-te.

— Mă duc, mă duc, mormăi el. Cu coada ochiului, Honey privi cum Lucas se îndreptă spre casă: Blugii pe care-i purta erau spălăciţi şi pătaţi de vopsea albă, la fel ca şi tricou! lui albastru. Amândouă se mulau pe trupul lui accentuându-i liniile masculine şi muşchii vânjoşi. Doar uitându-se la el, la acele coapse înguste, la talia mică şi la umerii laţi i se uscă gura. Îl văzuse de multe ori sub duş ca să ştie cum arăta dezbrăcat, subţire şi bronzat, păros din cap până în picioare. Gândul acesta o făcu să roşească.

Honey nu mai cunoscuse atât de intim un bărbat până să îl întâlnească pe Lucas; de fapt fusese virgină. Desigur, avusese dorinţe sexuale ca toată lumea, dar se temuse de sex. Maiorul avusese grijă de asta spunându-i poveşti despre fetiţe care şi-au ruinat viaţa din cauza bolii, a graviditătţii nedorite şi a problemelor emoţionale datorate sexului premarital cu mult timp înainte ca ea să cunoască semnificaţia cuvântului. Un bărbat nu va respecta niciodată o femeie care se va culca cu el înainte de căsătorie.

Maiorul îi spusese acestea de multe ori şi Honey decisese la o vârstă fragedă că nu dorea să-şi asume riscul pentru câteva clipe de plăcere. Virginitatea ei era un subiect plăcut maiorului, aflase ea, şi acesta începuse să-l dezbată încă de când începură să-i crească sânii. Maiorul, care din fire suferea de stomac, nu putea discuta la masă despre operaţii, dar virginitatea ei era un subiect deschis.

— Nu vreau ca oamenii din oraşul ăsta să gândească că am crescut o târfă, zisese el de mai multe ori decât îşi putea aminti ea. Nu că nu ar fi avut ocazia să practice plăcerea carnală despre care maiorul o avertizase atâta. Nu i se permiteau multe lucruri pe care aţi tineri le făceau şi când maiorul îi permitea să iasă, Vera o însoţea. Când veni vremea să plece la colegiu, Honey a fost trimisă la un colegiu religios pentru fetele bogate şi care aveau grijă ca ele să rămână „doamne". Nu aveau ocazia să fie ispitite de sexul opus, cu excepţia ocaziilor rare când mergeau la serate, sub supraveghere strictă. Şi apoi, în primul an de colegiu, o fată a rămas însărcinată şi i s-a aranjat un avort. Complicaţiile au apărut şi fata era cât pe ce să moară. Nu numai că a scandalizat şcoala şi famHia, dar Honey a aflat mai târziu că fata nu va mai putea avea copii. Honey nu se imagina ducându-se la maior cu o astfel de problemă. Oricum, erau momente când se pomenea gândindu-se la sex mai mult decât ar fi trebuit să se gândească o fată decentă. Maiorul o avertizase în legătură cu perverşii, aceia ce nu-şi puteau desprinde mintea de la sex şi Honey se temea că suferă de această maladie.

Când îl întâlnise pe Lucas, un bărbat viril şi musculos, Honey ştiuse că-l dorea. Îl găsi într-o zi stând la biroul personal al tatălui ei şi exultând de o asemenea masculinitate, încât îi opri respiraţia şi ştiu că trebuia să-l aibă. Era aşa de diferit faţă de puştanii cu coşuri pe care-i cunoştea ea, care se bâlbâiau şi se împleticeau când erau prin preajma ei! Lucas nu mai era puşti. Era un bărbat înalt, puternic şi sigur pe sine, cel mai arătos din câţi văzuse. Şi maiorul trebuie să-i fi bănuit sentimen-tele, fiindcă îi ţinuse departe unul de altul.

Honey scutură din cap şi înhaţă lopata, încercând să se concentreze asupra sarcinii sale. Săpa în duşmănie, muncind cu tot trupul ca să înlăture gândurile despre Lucas. Nu se va

mai gândi la trecut sau să se joace de-a „ce-ar fi”, joc pentru care era recunoscută. Ştia bine jocul. Ce-ar fr fost dacă Lucas s-ar fi dăruit familiei şi nu succesului său? Ce-ar fi fost dacă i-ar fi cerut să-şi petreacă mai mult timp cu ei ca să-şi cunoască fiul şi fiica? Ce-ar fi fost să-şi fi luat inima în dinţi şi să-i fi spus că şi-a găsit de lucru luând decizii? Ce-ar fi fost dacă ar fi refuzat să-i întreţină clienţii în fiecare weekend şi să-şi facă prietenii ei?

Honey îşi goni gândurile din minte încă o dată, ştiind că erau inutile. Încercase să obţină ce a vrut de la Lucas în timpul mariajului lor în felul ei. Încercase să-l apropie de ea şi de copii, dar el fusese prea ocupat ca să vadă cât de disperată nevoie aveau de el. Şi încercase să-l facă să înţeleagă cât de important era să aibă ceva al ei, ceva de care să fie mândră. Lucas îi sugerase să ia lecţii de prelucrat ceramica. Nu vedea ce important era pentru ea, fiindcă el nu vedea mai departe de interesul lui. Nu vedea că şi copiii aveau nevoie de el fiindcă era prea absorbit de ceea ce făcea. Şi Honey decise că era mai bine să dizolve mariajul decât să trăiască frustrată şi însingurată.

Când Lucas păşi pe verandă douăzeci de minute mai târziu, o văzu pe Honey aplecată, căutând ceva în camion. Se grăbi spre curte cu ochii pe pahare încercând să nu le verse.

— Ce zici de o băutură rece? Honey se uită la el şi oftă. Nu putea scăpa de el? se întrebă ea. Nu era destul de rău că se gândea la el tot timpul?

De ce trebuia să fie forţată să-l vadă în fiecare clipă? Apoi văzu că se îndrepta spre groapa adâncă de trei picioare pe care o săpase şi uită de toate.

— Lucas, atenţie! întârziase o secundă.

Lucas fu surprins când păşi cu stângul şi nu simţi nimic sub picioare. Piciorul îi ateriza în groapă cu destulă forţă ca să-i scuture tot corpul şi paharele dispărură. Zăngăniră alături, pe pământ, împrăştiind limonada pe care el se

chinuise atâta să o prepare. Căzuse cu piciorul în groapă şi cu faţa în noroi.

— Lucas! Honey aruncă ce ţinea în mână şi fugi. Lucas se împinse în coate înjurând şi scuipând noroi.

— Ce dracu'! exclamă el, privindu-şi piciorul îngropat până la genunchi.

— O, Lucas, îmi pare rău! Am încercat să te avertizez. Honey îi scutură praful de pe faţă încercând să-l ajute. Uite, lasă-mă să te ajut. El gemu tare când ea se strădui să-l scoată.

— O, doar nu crezi că ţi-ai rupt piciorul? Lucas scutură din cap.

— Nu, mă doare prea rău ca să fie rupt. Mai scuipă noroi.

— Vino, se aplecă ea, încercând să-i petreacă un braţ pe după gâtul ei.

Lucas fu impresionat de grija ei. I s-a părul brusc că Honey se simţea vinovată pentru accidentul lui; altfel nu l-ar dădăci de parcă s-ar aştepta să-l ia îngerul morţii. El aproape că zâmbi la acest gând şi în inima lui ştiu că nu avea de ales decât să joace teatru. Se înnegura la faţă.

— Se poate să-l fi rupt, Honey, zise el încordându-şi maxilarul când vorbi.

— O, Lucas! Ochii lui Honey se lărgiră alarmaţi. Este numai vina mea, spuse ea ajutându-l să meargă. Haide, sprijină-te de mine. Făcând ce i se spusese, Lucas îşi ţinu echilibrul pe piciorul drept mângâind-o cât ea îi examina piciorul. Ea îi scoase ciorapul şi îi pipăi glezna cu degetele.

— Doare?.

— A! dracului, zise el, fiecare mângâiere a degetelor ei trimiţându-i fiori din creştet până-n tălpi, închise ochii şi strânse din dinţi, amintindu-şi cum era să-i simtă mâinile pe trup. Tânjise după atingerea aceasta atât de mult, încât era insuportabil.

— O, Lucas, chiar că eşti rănit, zise Honey văzându-i

expresia îndurerată. Trebuie să aduc un doctor. El deschise ochii larg.

— Un doctor?

— Da. Trebuie să faci raze X imediat.

— Nu! Honey îşi ridică privirea brusc auzindu-i tonul.

— Nu?

—... nu am un doctor de familie, zise el repede. Ştii, fiind nou în oraş... Căută scuze.

— Îţi aduc doctorul meu.

— Va trebui să pierzi o zi pentru asta.

— Nu şi pentru urgenţă.

— Oricum, nu cred că e chiar rupt, spuse Lucas, anulându-şi primul diagnostic.

Uite, pun o greutate pe el. Îşi atinse piciorul de pământ. Nu aş putea să fac asta dacă ar fi rupt.

— Lucas, trebuie să te duci la doctor, insistă ea. Poate ţi-ai luxat vreun ligament.

El se simţi vinovat văzându-i expresia.

— Ce-ar fi să mă ajuţi să intru în casă? îi sugeră el. Lasă-mă să mă spăl întâi, apoi, dacă tot mă doare, merg. În regulă?

— O.K., spuse ea supusă, amintindu-şi cât ura Lucas să meargă la doctor.

În timpul căsniciei lor mersese la birou cu gripă şi păruse atât de bolnav, că ziceai că o să moară. Se mulţumise să-l îngrijească ea însăşi. În loc să mai insiste, îi ancoră braţul pe după gâtul ei şi îl conduse în casă.

— Nu te înţeleg, Lucas, murmură ea cât urcară treptele. Eşti la fel de rău ca Todd şi Melissa când este vorba de doctor.

El chicoti, p! ăcându-i apropierea ei şi părul care îi cădea peste braţe. Era bogat şi curat şi mirosea a flori.

— Cred că suntem nişte copii mari. Honey se uită la ei.

— Nu mi te pot imagina temându-te de ceva, Lucas. Se opriră în capătul scărilor, respirând greoi amândoi. Privirile

li se întâlniră.

— O să te surprindă, Honey.Mă sperii şi eu ca toţi ceilalţi. Numai că am învăţat să mă ascund. Honey vru, să-l întrebe ceva, de ce i-ar putea fi frică, dar nu o făcu. Era ceva prea intim de discutat şi ea decisese să se ţină departe de problemele personale când era vorba de Lucas. În schimb, deschise uşa de la intrare şi îl ajută să intre.

— Încotro? întrebă ea ajunşi în casă. Vrei să te întinzi?

— Vreau să mă spăl mai întâi, zise el.Mă simt ca şi când aş avea praf în ochi. Mi-a intrat în tricou.

— O, Lucas, mă simt groaznic.

— A fost un accident, nu-ţi face griji.

Ea îl ajută să meargă la baie, dar rămase la distanţă când el se spălă la chiuvetă.

— Să-ţi aduc ceva? se oferi ea ruşinându-se faţă de el.

— Ce zici de un prosop curat? zise el, arătând spre un dulăpior cu lenjerie de lângă uşă. Honey îl deschise şi scoase un prosop curat, care mai avea preţul pe el.

Scoase eticheta şi se răsuci spre Lucas chiar când acesta prinse de marginea tricoului şi îl scoase peste cap. Honey rămase acolo cu gura căscată, privind.

Lucas deschise unul din robinete, luă apa în căuşul mâinilor şi se spălă pe faţă şi pe piept, apoi îşi aruncă pe ceafă şi pe gâtul murdar de noroi. În cele din urmă se vârî cu capul sub robinet frecându-şi pielea capului. Muşchii i se îndordară de efort. Honey îl urmări cu privirea Da, spatele şi umerii lui erau la fel de largi pe cât îşi amintea ea, iar talia şi coapsele înguste. Ea aştepta ca el să se răsucească după prosop. I-1 înmână, clipind furioasă din ochi, ca să-i evite privirea.

— Mulţumesc, zise el înhăţând prosopul. Îşi şterse capul repede, apoi îşi şterse faţa, pieptul şi ceafa, observând cu satisfacţie felul în care îl privea ea pe sub pleoape. Nu, nu-i era indiferent, aşa cum crezuse el. El atârnă prosopul pe un

stativ şi se întoarse cu faţa la ea. Honey căută automat clanţa vrând să iasă din baie care, brusc, părea mai mică. Din nefericire, trebuia să-l sprijine.

— Cum mai e? întrebă ea, arătând cu capul spre picior.

— Doare.

— Pare umflat. Nu ţi se pare? El se uită la picior şi se gândi că arăta la fel.

— Poate, un pic.

— Trebuie să pui gheaţă pe el.Ai vreun pachet de gheaţă aici? Când el scutură din cap, ea continuă: Nu contează, fac eu unul.

— Nu vreau să-ţi dau bătaie de cap.

— Nu fi prost. Uite, lasă-mă să te duc în camera de zi ca să te poţi aşeza. Ezită o secundă, încercând să se pregătească mental, ştiind că el o va atinge din nou. Veni mai aproape. Luând-o cu braţul pe după gât, Lucas merse şchiopătând în sufragerie şi se cufundă în canapea, trăgând-o şi pe ea după el. O simţi încordată în braţele lui.

— Iartă-mă, zise el încercând să se elibereze.

Genunchii lui Honey tremurau. Apropierea lui, mirosul pielii lui, atingerea părului lui umed pe braţ erau mai mult decât insuportabile.

— O, nu-i nimic. Vocea ei suna ciudat. Vin imediat. Plecă grăbită. Când Honey ajunse în bucătărie gâfâia deja. Se opri lângă chiuvetă ca să-şi tragă sufletul, simţindu-se ca şi când plămânii i-ar fi fost prea mici. Se ţinu strâns de masa de bucătărie şi închise ochii ca pentru a se controla. De ce se gândea mereu la Lucas McKay? se întrebă ea. Era la fel de atrasă de el ca prima dată când îl văzuse.

Nimic nu se schimbase. Doar acum, după cinci ani de convieţuire, ştia unde duceau aceste sentimente, ştia exact ce voia să spună privirea persistentă din ochii lui. Şi ştia că Lucas ar fi fericit ca ea să se conformeze. Ştia, după cum o privea, după cum îi pronunja numele. El pur şi simplu avea

răbdare aşteptând ca ea să facă prima mişcare. Şi nu putea face nimic în privinţa asta, se gândi ea. Nu-l putea lăsa foarte bine acolo, pe canapea, cu un picior umflat, mai ales că ea provocase accidentul. Cumva, trebuia să se detaşeze emoţional de mesajele pe care el i le trimitea. Nu va fi uşor, dar nu-i va da niciun deget. El ar fi luat-o curând cu totul. Când Honey se reîntoarse în sufragerie, câteva minute mai târziu,

Lucas stătea pe canapea, cu piciorul sprijinit pe spătar.

— O să fie rece, îl avertiză ea arătând spre pachetul cu gheaţă. Apoi i-l aplică cu grijă pe partea de sus a piciorului. Spre surprinderea ei alunecă, încercă de mai multe ori, apoi în final îl ţinu acolo, conştientă că el nu o scăpa din priviri nicio clipă.

— Stai jos, zise Lucas după un minut când văzu că ea nu are de gând asta. El îşi mută picioarele lungi către speteaza canapelei ca să-i facă loc.

Honey se aşeză rigidă şi îşi concentră toată atenţia asupra piciorului. Scena era mult prea intimă ca să fie pe placul ei şi fu jenată de pieptul lui gol. Nu se putea uita la faţa lui fără să nu-i observe muşchii fermi şi părul cârlionţat. Dar cum să-i sugereze să-şi pună o cămaşă? Nu, nu-i plăcea niciun pic, se gândi ea, şi fu atentă să nu-l atingă cu degetele. Era periculos să se atingă.

Lucas nu putu să nu observe jena lui Honey şi fu încântat. Ea îşi ţinea spatele drept, de parcă îi era frică să se relaxeze ca să nu rişte să se frece de blugii lui. El o privi în tăcerea camerei, observând cum pieptul i se urca şi cobora. Respira prea precipitat şi îşi tot vântura părul de parcă acesta o irita. Era nervoasă ca o pisică ameninţată, îşi spuse el, şi acest fapt îi trimise fiori prin tot corpul. Se putea ca ea să nu-l iubească, dar era foarte conştientă de persoana lui. Pentru moment îi era destul.

— Te doare? întrebă Honey, încercând cu disperare să

spargă tăcerea care se aşternuse între ei. Privirea lui o întâlni pe a ei.

Da, suferea, se gândi Lucas, dar nu din cauza piciorului.

— Un pic. Nu cine ştie ce.

— Cred că ar trebui să-l înfăşurăm în bandaje sau ceva de genul ăsta.

Gândiră amândoi la fel. Asta însemna că trebuia să-l atingă din nou.

— Mda, ar fi o idee bună. Ea oftă.

— Poate că ar trebui să vii acasă cu mine. El fu cât pe ce să cadă de pe canapea.

— Să vin acasă la tine? repetă el. Ea încuviinţă din cap mâhnită.

— Ei, e evident că trebuie să-ţi odihneşti piciorul, zise ea. Cel puţin două-trei zile. Nu trebuie să te îngrijorezi în privinţa gătitului sau a zugrăvitului.

Oricum, m-aş simţi vinovată mai puţin. Nu era numai vina, ea ştia. Se va simţi mai în siguranţă în propria-i casă ştiind-o pe Vera aproape. Dacă el rămânea unde era, va fi obligată să treacă pe la el în mod constant, poate să-l îngrijească, şi asta însemna să petreacă mult timp singuri.

Dacă el venea acasă cu ea... era mai puţin periculos.

— Acasă am o trusă de prim ajutor. Sunt sigură că o să găsim nişte bandaje pe acolo. Doar dacă nu vrei să te duc la doctor, în cele din urmă.

— Nu, nu cred că am nevoie de doctor, zise el încercând să se uite la picior. Am nevoie doar de un pic de odihnă, aşa cum ai spus.

— Atunci te iau acasă la mine? Măcar în seara asta? Te pot aduce înapoi mâine dimineaţă. Lucas se forţă să rămână calm şi să nu sară de bucurie ca un câine la un os. Dar de-abia reuşi să-şi ascundă emoţia.

— O, nu vreau să fiu o povară pentru tine, zise el, încercând un ton solemn.

— Nu vei fi, îl asigură ea. Îţi poţi petrece restul zilei uitându-te la video sau odihnindu-te, dacă vrei. Sau poţi sta la soare lângă piscină, dacă promiţi să nu te sprijini în picior. I se păru prea frumos ca să fie adevărat şi se întrebă dacă norocul începea să i se schimbe.

— Ei, doar dacă nu te superi. Trebuie să împachetez câteva lucruri.

— Fac eu asta, se oferi ea, mulţumită că putea să scape. Spune-mi doar de ce ai nevoie. Lucas îi explică, iar ea se duse în grabă în dormitor ca să i le aducă.

— Nu uita să-mi pui slipul, strigă el. Trebuie să fie în ultimul sertar al noptierei. Şi nu uita lenjeria de corp. El îşi zâmbi sieşi întrebându-se dacă Honey încă mai purta acel costum de baie albastru fără bretele care îi făceau ochii să lucească precum două stele de Crăciun.

În camera alăturată, Honey scotoci în sertarul de sus după ciorapi şi lenjerie de corp, dorindu-şi să-l fi lăsat pe el să caute. Nu era ceva mai intim decât să te ocupi de lenjeria unui bărbat, decise ea, simţind cum îi ardeau obrajii. Strânse lucrurile sub braţ şi trânti sertarul mai tare decât ar fi vrut.

— Totul e bine acolo? întrebă Lucas.

— B... bine, se bâlbâi ea.Ai vreo geantă în care să-ţi pun lucrurile sau nu?

Lucas surâse.Ar fi jurat că ea se va înroşi căutând prin lenjeria lui intimă.

— E o valiză mică în dulap. Eşti sigură că nu ai nevoie de ajutorul meu?

— Mă descurc, zise ea dur.Ai vreo preferinţă pentru cămăşi sau pantaloni?

— Nu, poţi alege ce vrei. Mereu ai avut gust. Honey strânse din dinţi şi păşi spre dulap. Înăuntru găsi valizele, o înşfacă pe cea mai mică şi o aruncă pe pat, unde şi lenjeria lui şifonată o făcu să roşească. Termină de împachetat în timp record, hotărând că era mai bine să facă treaba ca

lumea decât să se gândească la ce cămaşă ar dori el şi în care i-ar sta bine... Honey trânti capacul valizei şi trase clapetele.

— Gata? întrebă ea, stând în faţa lui o clipă mai târziu, încercând să pară distanţă şi

Calmă. O, mai ai nevoie de încă o cămaşă, spuse ea, văzând că el era dezbrăcat

Până la brâu. Cum de uitase? Se îndreptă spre dormitor.

— Şi periuţa de dinţi, îi aminti el, încercând să-şi reţină zâmbetul. O, da, viaţa începea să pară din nou roz, se gândi el. Honey se reîntoarse cu periuţa de dinţi şi cu o cămaşă curată.

— Cred că te poţi îmbrăca singur, zise ea, aruncându-i-o în poală.

— Dacă trebuie... Mustăci. Honey nu răspunse. Aşa tensionaţi cum erau, nu aveau nevoie să se mai excite. Îl ajută până la camion, cărând valiza în mâna liberă.

Acoperiră zecile de mile până acasă la Honey în timp record şi Lucas, ţinându-se de mânerul uşii camionului, se întreba de ce era aşa de grăbită. Se convinse că era din cauză că de abia aşteptase să stea cu el. Dar când ajunseră la reşedinţa Buchanan, speranţele îi fură spulberate imediat. Vera îi întâmpină în uşa de la intrare, încurcată de parcă ar fi prevestit o furtună.

— Ce-i asta? întrebă ea, devenind agresivă în timp ce Honey îl ajuta pe Lucas să intre.

— Lucas s-a accidentat, zise Honey şi, din moment ce refuză să meargă la doctor, i-am sugerat să-şi petreacă două-trei zile aici.

— Aici? întrebă Vera evident alarmată. Întâlni privirea lui Lucas peste umărul lui Honey, iar acesta îi surâse. Femeia îşi mută privirea din loc cu o forţă care l-ar fi năucit pe un altul. De ce aici?

— Fiindcă s-a accidentat din vina mea, zise Honey închizând uşa după ei şi punând jos valiza lui Lucas. Nu am

timp de explicaţii, spuse ea grăbită. Trebuie să plec.

— Să pleci? Lucas şi Vera strigară la unison. Lucas păşi înainte fără să mai şchioapete. El observă că Verei nu-i scăpase amănuntul.

— Unde te duci?

— Trebuie să mă întorc la locuinţa ta, spuse ea. Vine cineva pe lot, îţi aminteşti? Ea îşi îndreptă atenţia apoi spre Vera. Are nevoie de gheaţă la picior. Odată ce se dezumflă, înfăşoară-i-l. Ştii unde este trusa de prim-ajutor. Vera fu atât de şocată de rugămintea aceasta, încât nu replică pe loc, deşi se înroşise la faţă.

— Vrei să o fac eu? întrebă Vera pe un ton care sugera că mai degrabă ar strânge bălegarul vacii de pe câmp.

— Te rog, Vera, dacă nu te superi, zise Honey. Nu mai am timp de pierdut.

Şi, Lucas... Se opri şi îl privi calmă. Nu. Mai călca pe picior. O să se dezumfle cu atât mai repede. Acum trebuie să plec. Ieşi înainte ca vreunul dintre ei să poată protesta.

CAPITOLUL 5

Vera nu vorbi imediat. În schimb, se uită la piciorul lovit al lui Lucas. Lucas auzi camionul lui Honey plecând şi o secundă mai târziu zgomotul dispăru.

— Ce se întâmplă aici, Lucas McKay? întrebă Vera.

Lucas ezită. Putea să o prostească pe Honey cu piciorul lovit, dar niciodată pe Vera. Honey fusese atât de apăsată de vina ei, încât nu-i bănuise schema. Vara mirosise ceva.Ar putea să o ţină una şi bună cu şarada asta ca să o înnebunească pe Vera, sau ar putea fi sincer.

— M-am lovit la picior, zise el inocent, hotărându-se asupra primei alegeri.

Vera pufni.

— Mai încearcă o dată. Lucas îşi încrucişa braţele peste piept şi se sprijini de perete. Planul unu eşuase evident;

— Eşti prea rapidă pentru mine, Vera, zise el, chicotind. Zâmbetul îi păli. Încerc să-mi aduc nevasta şi copiii înapoi, bine? El ridică braţele ca pentru a se preda.

Până acum nimic nu a mers. Aşa că restul depinde de tine. Fie mă ajuţi, fie te sui în maşină, te duci la Honey şi-i spui că e teatru. Vera nu comentă.

— De ce te-aş ajuta? Lucas îşi coborî braţele şi se opropie de ea.

— Fiindcă eu ador pământul pe care calcă fata asta şi fiindcă sunt tatăl copiilor ei, iar tu ştii asta.Aş face totul pentru ei trei.

— Ia-ţi degetul din faţa mea până nu ţi-l muşc şi ţi-l scuip în faţă, zise Vera. Lucas îşi retrase degetul şi îşi băgă mâna în buzunar, unde era mai în siguranţă.

— Acum, ascultă-mă bine, Lucas McKay, spuse ea păşind atât de aproape, încât Lucas îi mirosi aroma de vanilie. Nu vii tu în casa asta şi-mi spui ce să fac. Când Honey locuia cu tine ca soţie a ta, nu dădeai doi bani pe ea. De ce aş lăsa să se întâmple iar una ca asta? El nu ezită.

— Fiindcă în inima ta ştii că o iubesc pe Honey la fel de mult ca şi tine, zise el simplu. Şi deoarece cred că eşti o persoană cinstită. Oamenii mai greşesc.

Dumnezeu ştie că am greşit şi eu, dar am plătit totul, Vera, crede-mă. După o clipă continuă: Şi fiindcă nu ai niciun drept să mă judeci. Dacă Honey a avut o copilărie nefericită, atunci şi tu eşti de condamnat, ca şi bărbatul care a crescut-o.

Vera îşi înălţă capul.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Honey era prea mică ca să-l înfrunte pe maior la început.Ai fi putut face ceva. Sau ar fi trebuit să faci ceva. Iar eu niciodată nu m-am purtat urât cu Honey cât a stat cu mine. Dacă am luat toate deciziile pentru ea, a fost fiindcă ea

nu ştia ce se aleagă când am întâlnit-o. Şi fiindcă... Se opri. Cred că îmi plăcea să ştiu că are nevoie de mine.

— Acum nu mai are, zise Vera fioroasă.

— Nu ca să ia decizii, dar are la fel de multă nevoie de mine. Are nevoie de dragostea mea. Sau tu ai convins-o de contrariul?

— Eu nu am convins-o nimic, replică Vera. Nu-i spun lui Honey cum să-şi trăiască viaţa. Şi greşeşti considerând că am încercat să o protejez copilă fiind, adăugă ea cu faţa roşie. L-am înfruntat de multe ori pe maior. Chiar am fost concediată şi a trebuit să-mi cer slujba înapoi. Am învăţat să-mi ţin gura, fiindcă, fără mine,

Honey ar fi fost singură pe lume. Am încercat să-i dăruiesc dragostea pe care mama ei nu i-a putut-o da şi pe care tatăl ei nu a vrut să i-o arate. Aşa că nu veni tu să mă acuzi... Vera trebui să se oprească să-şi tragă sufletul. Gâfâia realmente atât de rău, încât îi atrase atenţia lui Lucas.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el apropiindu-se de a.

— M-ai supărat, prostule, ce crezi că s-a întâmplat? Vera se îndreptă împleticindu-se spre o banchetă de lângă perete şi se aşeză greoaie. Lucas se încruntă.

— Eşti bolnavă?

— Am şaptezeci de ani, normal că sunt bolnavă!

— Reget că te-am supărat. Să-ţi aduc ceva?

— O să-mi revin. Doar că îmbătrânesc, zise ea calmându-se.

— De asta ar trebui să mă primeşti cu bucurie în viaţa lui Honey, zise Lucas tandru. Voi avea grijă de ea şi de copii.Mă ajuţi? Vera îl studie îndelung.

— Nu, nu te ajut, Lucas McKay, zise ea în final. Dacă vrei să o recâştigi pe Honey, trebuie să o faci de unul singur. Dar nu-i voi spune nimic despre piciorul tău, dacă la asta te referi. Acum, hai la bucătărie să te pansez. Se ridică şi Lucas o urmă. Ea se opri brusc şi îl privi.

— Sper să nu mai faci aceleaşi greşeli ca în trecut, băiete, zise ea fermă. Dacă le vei face o să mă răzbun în aşa hal pe tine, încât nu vei şti ce te-a lovit.

Când Honey sosi acasă târziu, obosită şi transpirată, îl găsi pe Lucas întins pe canapea cu piciorul înfăşurat în bandaje.

— Cum e? întrebă ea. Lucas fu bucuros să o vadă, încât de abia se abţinu să nu sară în sus şi să nu alerge spre ea.

— Mai bine, cred, zise el. Vera intră în cameră cu un ibric de ceai rece şi două pahare.

— O, Vera, exact ce doream, spuse Honey căzând într-un scaun tapiţat. Aşteptă până când Vera umplu unul dintre pahare şi îl acceptă recunoscătoare.

— O să iau şi eu unul, dacă nu te superi, zise Lucas şi femeia îi răsplăti cu o privire întunecată. Honey nu scăpă schimbul de priviri. Zâmbi.

— Văd că vă înţelegeţi bine voi doi. Vera, ce zici de piciorul lui Lucas?

Vera aşează tava pe măsuţa de cafea.

— Nu arată prea bine, zise ea. Honey îşi arcui o sprânceană surprinsă.

— Serios? Nu e nimic grav, nu?

— Ei... Vera se uită la Lucas, apoi se preocupă să-i toarne ceai. O să trebuiască să stea la pat câteva zile. Altfel se va agrava.

— Câteva zile? întrebă Honey. Dar credeam că e o simplă fractură.

— S-a umflat mai rău după ce ai plecat, replică Lucas. Arată chiar rău, ca să zic aşa. Honey fu sincer îngrijorată.

— Iartă-mă, Lucas. N-am ştiut. Te doare?

— Da, dar o să-mi treacă, zise el brav.

— Vera, de ce nu-i prepari lui Lucas una din acele băuturi pe care i le pregăteai lui tata când avea dureri reumatice? Ştii tu, fierturile acelea?

— Pe căldura asta? întrebă Vera.

— O, înăuntru nu e cald. În afară de asta, eu sunt responsabilă de accidentul lui Lucas. Nu te superi, nu? Vera privi spre Lucas şi pufni.

— Nu, nu mă supăr, zise ea ţâfnoasă, deşi privirea ei spunea altceva. Părăsi camera mormăind în drum spre bucătărie. Honey zâmbi şi sorbi din ceaiul ei cu gheată.

— Odată ce bei din fierturile Verei, nu mai ştii ce e durerea, zise ea râzând. Îşi privi ceasul de mână. Ei, cred că sar sub duş înainte de cină. Ţi-am spus că Eric va mânca împreună cu noi astă-seară? Lucas, care sorbea din ceaiul cu gheaţă, fu cât pe ce să se înece.

— Eric? murmură el. Honey încuviinţă din cap.

— Când i-am spus despre accidentul tău şi că te-am invitat aici a insistat să vină să te cunoască. Trebuie să apară. Aşa că i-am spus să rămână la cină. Mai bine m-aş grăbi. Ea se ridică şi se îndreptă spre uşă chiar când Vera intră cărând o carafă mare şi aburită.

— Uite-ţi băutura, îi spuse ea lui Lucas şi o aşeză pe măsuţa de cafea din faţa lui trântind-o. Poftă bună, adăugă ea printre dinţi. Honey păru să nu observe animozitatea Verei.

— Trebuie să fac un duş, Vera, zise ea repede. Eric vine la cină diseară. Nu te superi, nu? Când femeia scutură din cap, Honey continuă: Şi pune te rog o pernă sub piciorul lui Lucas, stă cam chinuit, săracul.

— I-hî, fu tot ce zise Vera.

— Şi încearcă să găseşti telecomanda, te rog. Honey se uită la Lucas. Poţi plănui să stai câteva zile până ţi se înzdrăveneşte piciorul. Vera îţi va ţine companie. Ea nu văzu expresia pe care i-o aruncă femeia când ieşi din cameră. Honey păşi sub jetul fierbinte şi oftă de plăcere simţind căldura pe piele. Cu ochii închişi căută sticla cu şampon pentru copii şi îşi turnă un pic în păr, apoi îl frecă zdravăn. Mirosul şamponului o făcu să se gândească la copii şi zâmbi.

Drace, dar le simţea lipsa! Numără în minte zilele până când se întorceau. Adesea voise să se suie în camion şi să-i viziteze în tabără, dar ştia că Todd nu ar ierta-o niciodată. Îşi spuse iar şi iar că erau prea mici, mai ales Melissa, ca să fie plecaţi săptămâni întregi. Faptul că toţi ceilalţi părinţi îşi lăsau copiii să plece nu uşura situaţia. Dar se forţase să le dea drumul, pur şi simplu fiindcă ştia că era bine. Nu îi va dădăci aşa cum o dădăcise maiorul pe ea. Va trece şi săptămâna viitoare cumva. Va continua să le trimită vederi, dar nu îi va vizita. Apoi era ocupată cu Lucas. Nu voia să-i pună pe Todd şi pe Melissa în aceeaşi găleată. Avusese destule probleme. Honey se clăti pe cap şi începu să-şi săpunească trupul, dar gândurile îi erau concentrate asupra bărbatului din salon, care revenise în viaţa ei şi o tulburase.Ar fi trebuit să-şi facă un control la cap înainte să-l invite aici, se gândi. Păruse o idee bună atunci, dar acum va fi obligată să-i suporte prezenţa mai mult decât plănuise. Cum va reuşi să stea alături de el la cină fără să se gândească la trecut, fără să-şi amintească de clipele frumoase petrecute împreună? Şi fuseseră o mulţime. De asta îi era greu.

Honey îşi îndepărtă lacrimile. Îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului încercând să nu plângă în loc să se concentreze asupra muncii sale. În schimb, se pomeni gândindu-se la el, la cum s-au întâlnit, la cum o invitase la cină.

În seara aceea se culcase cu el. Întotdeauna arsese de ruşine la acest gând, şi nu i-l va împărtăşi fiicei sale, dar în acelaşi timp i se păruse normal să sfârşească unul în braţele celuilalt. Ea sugerase să meargă la el, se îmbujorase, iar el ridicase o sprânceană surprins de invitaţia deschisă, dar în cele din urmă acceptase. Lucas se mândrise cu stăpânirea sa de sine. Honey ştia în inima ei că dacă ar lua-o de la capăt ar hotărî la fel. Lucas fusese un iubit bun şi răbdător, sărutând-o şi mângâindu-i fiecare punct pe care îl dezgolea şi îi

contempla frumuseţea atât de sincer, încât se simţise cu adevărat frumoasă. El o sărutase peste tot, gâtul, sânii, coapsele şi stomacul şi în cele din urmă îşi îngropase faţa în puful galben dintre coapsele ei. Iar când ea ajunse la orgasm, ştiu că maiorul exagerase în privinţa acestor lucruri. Nu se simţise murdară şi mânjită, se simţise ca şi cum cerul îşi deschisese o mică ferestruică prin care să se uite. Şi pentru prima dată în viaţă simţise că este iubită, dragoste de care fusese privată. Nu o duruse când Lucas o deflorase şi sunetele lor de plăcere inundau camera. Iar el o privise cu dragoste şi tandreţe când îi ştersese faţa şi zona delicată dintre picioare cu o cârpă umedă. Iar când se cuibărise la pieptul lui solid şi îşi simţise bătăile inimii, ştiuse să îl iubeşte cu aceeaşi pasiune şi intensitate despre care scriseseră poeţii.

Nu se simţise niciodată mai fericită. Această fericire fu umbrită oarecum, când sosi acasă la orele dimineţii, cu buzele strivite de sărutările lui Lucas, cu părul lăsat pe spate neglijent găsindu-l pe maior aşteptând-o teribil de furios. Honey se înfiora la această amintire. Dar Lucas stătuse acolo cu ea, înfruntându-l pe bărbatul de care se temuse întotdeauna şi pe care îl urâse uneori.

— Să nu îndrăzneşti să dai în ea, îl ameninţă el pe maior apărând-o cu trupul lui. O să fie soţia mea. Honey fusese atât de mândră, că îl înfruntase pe maior, încât nu îi dăduse prin cap că nici măcar nu o ceruse. Apoi, îşi înclină capul într-o parte şi spuse:

— Cu puţin noroc, deja îţi poartă nepotul. Honey se gândi că maiorul o va plesni aflând asemenea veşti şi că nu-l văzuse niciodată aşa de debusolat. Se holbă şi se înroşi ca racul la faţă.

— Atunci ia-o, zise el. N-o să se mai uite nimeni la ea, acum, că s-a dus cu fiul unui ambalator de carne. Honey plecă în acea seară doar cu hainele de pe-ea şi Lucas îi

promise să selecteze o întreagă garderobă pentru ea. A şi făcut-o în ziua următoare, îmbrăcând-o în aceeaşi lenjerie pe care o purtase toată viaţa. Iar ea nu-i spuse cât de sătulă era de aceste dessous-uri, fiindcă lui îi făcuse mare plăcere să i le cumpere. Şi mai ştia că era o chestiune de mândrie." Nu vreau să creadă cineva că nu-mi pot permite să te îmbrac precum tatăl tău", zise Lucas. Ea insistase să-şi aleagă lenjeria singură şi îşi dăduse seama că alesese ce trebuia după cum străluciră ochii lui Lucas. Două zile mai târziu erau căsătoriţi la tribunalul din Sweetbriar având un singur martor, pe Max, prietenul lui Lucas.

Şi-au petrecut luna de miere într-un oraş de pe coasta Golfului Mexic, într-un hotel cu coloane roşii, unde au făcut plajă zilnic şi dragoste toată noaptea.

El îi spusese într-o noapte că avea faţă de înger şi trup de prostituată. Ea plânsese mai târziu în secret, fiindcă nu înţelesese că el îi făcuse un compliment prin aceste cuvinte. Dacă i-ar fi spus că era la fel de frumoasă precum cerul Texasu-lui, sau la fel de drăguţă precum canioanele rozalii ale Big Ben-ului, ar fi înţeles.

Cuvintele pe care el i le şoptise în ureche cât timp făcuseră dragoste nu avuseseră legătură cu literatura sau cu cântecele de dragoste, lucruri la care s-ar fi aşteptat de la un soţ iubitor. Cuvintele lui Lucas erau îndeajuns de deocheate cât să o facă să roşească doar gândindu-se la ele. Se mutaseră la Houston şi îl născuse pe Todder aproape la nouă luni de la prima lor întâlnire.

Apa de la duş se răci brusc şi Honey se cutremură. Sfârcurile îi ieşiră drept răspuns şi se întrebă dacă oare apa o făcuse să reacţioneze astfel sau gândul la Lucas. Dar Lucas avusese mereu acest efect asupra ei, făcând-o să se simtă fierbinte pe dinafară şi moale şi caldă pe dinăuntru. Ochii i se înlăcrimară iar şi se întrebă dacă Lucas ştia cum se simţea ea de când venise el în oraş. Încercase atât de mult să se

comporte ca şi când nu ar fi interesat-o. Uneori chiar se autoconvingea de acest fapt. A te îndrăgosti de un bărbat era ca şi când ai avea scabie. Febra trecea, dar mâncărime tot mai aveai din când în când.

Honey coborî douăzeci de minute mai târziu, îmbrăcată în nişte pantaloni albi şi o bluză rozalie croşetată. Fiindcă întârziase, se fardase foarte puţin şi părul îi era încă umed de la duş. Lucas se gândi că niciodată nu arătase mai bine: era roz în obraji, iar ochii îi străluceau ca două diamante. Dar clopoţelul sună înainte să-i poată face un compliment şi Honey se grăbi să răspundă.

— Lucas, acesta este Eric Severnson, zise ea, escortându-l pe blondul uriaş în cameră. Lucas, cu piciorul ridicat pe o pernă, îi întinse mâna şi tânărul i-o strânse entuziasmat.

— Demult voiam să te cunosc, Lucas, zise Eric cu un puternic accent suedez. Honey mi-a povestit multe despre tine. Lucas nu ştiu ce să răspundă şi fu puţin intimidat de statura bărbatului. Având el însuşi peste un metru optzeci, nu era obişnuit să se uite în sus la cineva. Arăta de parcă ar fi sculptat în fier, se gândi Lucas, întrebându-se dacă Honey începea să manifeste preferinţe pentru astfel de staturi. Gândul îl irită şi îl înlătură.

— Încântat de cunoştinţă, zise Lucas şi ştiu că fusese convingător. De ce vrea Eric să-l cunoască? Cu siguranţă că nu-i tolera prezenţa sub acoperişul casei lui Honey, dar bărbatul părea să zâmbească sincer.

— Am auzit că ai avut un accident azi, zise Eric, arătând cu capul spre piciorul bandajat al lui Lucas. Sper că nu e nimic serios. Lucas scutură din cap.

— Sunt sigur că este o luxaţie minoră.

— Vera spune că trebuie să stea la pat câteva zile, spuse Honey. Am insistat să rămână aici până se face mai bine. Lucas studie privirea tânărului, dar acesta nu reacţiona. Se

uită de la unul la altul şi fu izbit de ce cuplu frumos făceau, ambii blonzi, ambii bronzaţi de la munca în aer liber. Se întrebă cât timp îşi petrecea Eric cu Todd şi Melissa şi dacă aceştia îl luaseră drept tatăl lor, din moment ce erau blonzi ca şi el. Acest gând îl supără atât de mult pe Lucas, încât nu putu să nu scrâşnească din dinţi. Şi în timp ce cei doi discutau, simţi nevoia nebunească de a sări în picioare şi de a întreba ce era între ei. Fu uşurat când Vera apăru în pragul uşii anunţând că masa era gata. Uşurat, chiar aşa, până când Eric veni să-l ajute.

— Nu sunt ciung, spuse Lucas refuzându-i ajutorul. Se ridică singur de pe canapea şi şchiopată spre uşă. Eric încuviinţă din cap.

— Desigur că nu. Nu vreau să te loveşti mai rău. Nu ştim cât de grav este. Honey spune că refuzi să mergi la doctor. Poate mă laşi să te duc eu mâine. Avem asigurări pentru chestii din astea. Lucas se opri în hol.

— O, acum pricep. Ţi-e frică să nu-ţi cer despăgubiri.

— Lucas! Honey păşi înainte, între cei doi bărbaţi. Se uită la el. Încetaţi chiar acum.

Nu vii în casa mea ca să-mi jigneşti oaspeţii.

— E-n regulă, Honey, zise Eric. Sunt sigur că nu a spus-o dinadins. De el depinde totul.

— Honey, are dreptate, zise Lucas în final. Nu am dreptul să fiu nepoliticos. Îmi cer scuze pentru ce am spus. Se opri şi ridică din umeri, simţindu-se ca un şcolar care fusese pus la punct.

— Mă simt frustrat din cauză că sunt neputincios acum şi că trebuie să stau la pat. El îi întinse mâna. Putem merge acum? Eric nu ezită.

— Desigur. Îi mai strânse mâna lui Lucas o dată. Ei, acum spune-mi, ce treabă te presează? întrebă el odată ce ajunseră în sufragerie şi trase un scaun pentru Lucas. Poate pot să te ajut cu ceva. Lucas nu ştiu ce să răspundă. Oare Eric avea de

gând să fie prietenos sau îi era frică de daune juridice, aşa cum bănuise la început? Poate că încerca să-l ajute pe Lucas ca să-l mătură din calea lui şi din viaţa lui Honey.

— Am mult de lucru la casa mea, zise Lucas în final. Ştii, vreau să fie gata pentru când se întorc Todd şi Melissa din tabără.

— Scuză-mă o secundă, îi întrerupse Honey, vreau să văd dacă o pot ajuta pe Vera la bucătărie. Dispăru printr-o uşă batantă.

— Ce ai de făcut? întrebă Eric odată aşezat pe scaun.

— O, trebuie să termin zugrăveala şi să pun perdele la ferestre, cred, spuse Lucas. Şi trebuie să cumpăr mobilă, numai că nu prea ştiu ce să aleg.

— Înţeleg.Ar trebui s-o rogi pe Honey să-ţi dea o mână de ajutor.

— Am rugat-o, dar a refuzat. Lucas de abia scoase aceste cuvinte din gură când Honey apăru pe uşa batantă ducând o tavă cu pui fript garnisit cu legume. Eric o întrebă imediat.

— Cum de nu-l ajuţi pe Lucas să decoreze casa?

Întrebarea o luă pe Honey pe nepregătite şi se opri din drum.

— Cum?

— Are nevoie de cineva care să-i aleagă mobila şi perdelele. De ce nu-l ajuţi?

Honey se uită în direcţia lui Lucas, iar el îşi dădu seama că ei nu-i plăcea acest subiect, mai ales că era de faţă şi partenerul ei. Ea râse nervos.

— Nu sunt decorator de interioare, Eric.

— Da, dar ai făcut treabă bună la mine acasă.

— M-am oferit chiar să-i plătesc, spuse Lucas şi Honey îl recompensă cu o privire atroce.

— Este îngrijorat că locul nu va fi gata până la venirea lui Todd şi a Melissei, zise Eric şi cu piciorul ăsta rănit şi toate...

— Bine, bine, zise Honey iritată. Aşeză tava cu pui sub

nasul lui Lucas. Nu vrei? întrebă ea printre dinţi. Lucas reuşise încă o dată să-l folosească pe Eric drept aliat. Se întrebă dacă Eric ştia că era folosit. Nu, Eric era prea amabil ca să înţeleagă până unde va merge Lucas ca să obţină ce voia de la viaţă. Ea îi va spune lui Eric, desigur. Se cunoştea de mult timp cu Eric ca să ştie că el insista să acorde oricui o a doua şansă. Eric ar putea chiar să o acuze că fugea din nou de Lucas, iar ea nu voia asta, fiindcă era aproape adevărat.

Honey respiră adânc şi aşteptă ca Lucas să se servească de pe tava pe care i-o înmânase. Părea aşa de inocent, încât nimeni nu ar fi crezut că era un şmecher, iar Honey avea chef să-i pocnească. O, ştie el foarte bine ce face, se gândi ea.Pe Eric putea să-l prostească, dar cu ea nu ţinea. În loc să spună ceva, ea zâmbi dulce. Nu-i va da satisfacţie.

— Normal că te ajut, Lucas, zise ea într-un sfârşit. De fapt, m-am gândit să mă ofer să te ajut, acum că eşti rănit. O să chem nişte zugravi mâine dimineaţă şi mergem la magazinul de mobilă când te vei simţi mai bine. Lucas încuviinţă.

— Mulţumesc, Honey. Apreciez. De abia se abţinu să nu râdă cu gura până la urechi. Cina decurse bine şi, spre surprinderea lui, Lucas se pomeni că îl plăcea pe Eric. Asta nu însemna că nu-i va urmări fiecare mişcare. Lucas îşi petrecuse seara studiind gesturile şi privirile, căutând ceva ce ar sugera o relaţie romantică între cei doi. Dacă erau implicaţi, atunci erau discreţi. Doar când Eric începu să vorbească despre casa lui Lucas păru îngrijorat. Era evident că omului îi lipseau ţara şi familia sa.La un moment dat, Honey se aplecă şi acoperi mâna mare a lui Eric cu a ei şi Lucas aproape că scăpă furculiţa cu cartofi. După o clipă se scuză şi se întinse pe canapeaua din sufragerie. Lucas decise că, dacă Honey avea o idilă cu Eric, el nu dorea să vadă. Ea avea tot dreptul.

Desigur, de vreme ce ei erau divorţaţi, dar nici aşa nu-i era uşor să accepte. Oare se culcau împreună? se întrebă el. Oare

Eric o cunoştea la fel de intim cum o cunoscuse el în timpul celor cinci ani petrecuţi împreună? Lucas simţi cum se înfurie la acest gând. Nu şi-o putea imagina pe Honey aparţinând altui bărbat.

Era încă devreme când Eric îşi luă rămas bun şi Lucas se bucură văzându-l că pleacă. Honey i se alătură după ce o ajută pe Vera să cureţe bucătăria.

— Aş vrea s-o conving pe Vera să se pensioneze, îi mărturisi ea, luând un scaun şi aşezându-se lângă el. Îmbătrâneşte -şi nu mai poate avea grijă de noi, dar de câte

Ori îi sugerez treaba asta mă informează că are destulă putere ca să mai reziste câţiva ani. Honey văzu albumele foto de pe măsuţa de cafea.

— Văd că te-ai uitat în albumele lui Todd şi Melissa, spuse ea. Mai observă că era şi foarte calm.

— Da.Au crescut.

— Să vezi ce repede le rămân mici uniformele de şcoală, zise Honey râzând.

Lucas se gândi dacă îi era greu să le tot cumpere uniforme, dar nu îndrăzni să întrebe. El le trimitea câte un cec lunar, dar era sigur că nu le ajungea dacă avea probleme financiare.

— Mi-a fost dor de ei, zise el în final. Cred că nu mi-am dat seama cât de importanţi erau pentru mine până când nu au plecat. Se uită la Honey. Mai povesteşte-mi despre ei.

CAPITOLUL 6

După o clipă, Honey zâmbi şi se aşeză mai confortabil în scaun. Îi plăcea să discute despre Todd şi Melissa, să arate pozele lor oamenilor. Era sigură că pe cei mai muţi îi plictisea. Cel puţin, cu Lucas se va simţi în largul ei.

— Ei, să mă gândesc, zise ea. Deja ţi-am spus că Todd joacă fotbal la Little League.

— În ce poziţie?

— Baza trei. A vrut să fie aruncător, dar antrenorul spune

că nu e destul de bun.

Lucas asculta şi se întreba dacă fiul lui era supărat că nu putea să arunce aşa cum voia. Nu-şi putea imagina la ce se putea gândi un băieţel de opt ani, ce nevoi avea. Fusese atât de absorbit de propriile lui nevoi, încât nu se gândise la cele ale fiului său. Sau ale fiicei sale. Sau ale soţiei sale, adăugă în sinea lui.

— Anul viitor vrea să intre în Clubul cercetaşilor, continuă Honey. Şi Melissa vrea să fie o Brownie când va creşte. Amândurora le plac lucrurile astea. De asta i-am lăsat să meargă în tabăra cu biserica, în ciuda rezervelor mele.

— Rezerve?

— Mi-e teamă că am avut îndoieli dacă să o las pe Melissa să plece.Mă gândeam că e mică.

— Ei, e micuţă, zise el gânditor. Honey aprobă'din cap. Nu pot să-ţi spun cât de nervoasă am fost... şi încă mai sunt. Dar am decis să le dau un pic de libertare, chiar dacă este mică. Nu vreau să crească precum... Se opri. Nu vreau să fiu un părinte exagerat. Lucas ştia că Honey se referea la propria-i copilărie şi acest gând îl întrista.

— Sunt sigur că va fi bine, Honey, spuse el după o clipă.

— Sper să-şi facă prieteni, continuă Honey. E cam timidă şi se împrieteneşte greu că alţi copii.Mă gândeam că poate devine mai deschisă. Lucas chicoti.

— Nu mi-o imaginez timidă pe Melissa, zise el. Părea mereu aşa de prietenoasă şi de deschisă. Credeam că e fata lui tata, adăugă el mândru. Îmi amintesc cum, când era mică şi nu voia să adoarmă, o luam cu mine pe canapea şi ascultam muzică.

Adormea la mine în braţe de fiecare dată

Honey vru să-i amintească dăţile când nu fusese alături de fiica lui şi în cele când Melissa se uita pe fereastră ca să-l vadă când vine. Honey merse pe firul conversaţiei.

— Malissa nu pare să vrea să se joace cu alţi copii şi atunci

când vrea, se ia la bătaie cu ei. Nu știu dacă face așa ca să atragă atenția, dar are probleme la școală.

Honey văzu expresia îngrijorată de pe fața lui și se întrebă dacă greșise spunându-i prea multe. Lucas va afla problemele Melissei, mai devreme sau mai târziu, și avea dreptul să știe. Dar nu știa cât de mult să-i spună.

— Nu e nimic serios, nu? întrebă el. Honey ridică din umeri.

— Nu știu, spuse ea, ezitând în mod deliberat.

— Nu știi?

— Sincer, nu am idee, Lucas. Am programat-o la un specialist din Fort Worth peste trei săptămâni.

— Ce naiba mai e și asta? Honey se îndreptă de spate.

— Un psiholog pentru copii. Lucas se ridică în șezut.

— Duci un copil de șase ani la psiholog, pentru numele lui Dumnezeul Nu o lăsă să răspundă. Doamne, Honey. Nu e cam drastic? Honey îi privi în ochi.

— Nu cred. M-am gândit mult la asta. Dar Melissa are probleme, la lucruri care nu-i aparțin.

— Ce copil nu face așa? spuse el fluturând din mână.

— La ea este un gest normal, Lucas. Nu numai că ia lucruri din casă, dar ia și de la școală și de la profesori. Nu pot intra cu ea într-un magazin fără să fiu cu ochii pe ea.

— Probabil că vrea să fie băgată în seamă, Honey. Acum, că tu lucrezi, poate că nu stai prea mult cu ea.

— Știam că o s-o pui pe seama muncii mele, spuse Honey calmă, dar simți cum se enervează iar, ca atunci când el îl implicase pe Eric în schemă ca să o facă să-i decoreze casa. Nu ți-a trecut prin minte că și tu ai contribuit la asta.

— Cum așa? Am văzut copilul doar de câteva ori anul trecut.

— Exact. Lucas simți cum se înfurie și își azvârli picioarele pe podea, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

— Nu încerca să arunci pisica pe mine, Honey, zise el dur.

Am încercat că văd copiii cât de des cu putinţă anul trecut. Dacă ai fi stat în Houston ar fi fost mai convenabil pentru mine...

— Convenabil! Ea fu în picioare într-o clipă, cu obrajii roşii. Convenabil! repetă ea mai tare. Îşi puse mâinile în şolduri. Nu ţi-a convenit nici când am locuit sub acelaşi acoperiş, Lucas. Se ridică şi el uitând de picior pentru o clipă.

— Ei, în mod sigur nu-mi convine să traversez jumătate de stat. Şi nu pot părăsi oraşul la sfârşit de săptămână ca mulţi alţii, pentru că muncesc atât.

— Da, îmi amintesc clar câte weekend-uri ai lucrat, spuse ea furioasă, ca să nu mai vorbesc de celelalte zile ale săptămânii. Şi nopţile, să nu uităm de câte ori a trebuit să lucrezi noaptea, Lucas. El strânse din pumni.

— Era slujba mea, Honey.

— Nu, Lucas, era viaţa ta. Lucas aproape că strigă ultimele cuvinte.

— Am greşit, în regulă! Honey tremura vizibil, iar el se cufundă în canapea. Era slujba mea, Honey, repetă el. Nu te păcăleam stând în vreun bar pe undeva, beat.

Lucram, încercând să fac bani pentru familia mea. Cel puţin crede-mă.

Honey se înmuie şi se aşeză şi ea.

— Te cred aici, Lucas, spuse ea. Ştiu că ai făcut tot ce ai putut şi am apreciat.

El se uită la ea.

— Nu îndeajuns, zise el acru.Ai fugit de mine.

— Mă săturasem să fiu singură, spuse ea simplu.Mă săturasem să petrec toate zilele şi serile cu copiii şi apoi, când în final veneai acasă, să te privesc cum dormi pe canapea, fiind extenuat ca să mai faci şi altceva.Mă săturasem să duc o astfel de viaţă. Să mă ocup doar eu de copii, înainte ca ei să se nască, îmi imaginam că le vom face pe toate împreună, că îi vom duce în parc şi la picnicuri.

Uram să văd cum tu te îmbrăcai şi intrai în lumea reală, cunoscând oameni interesanţi în timp ce eu stăteam acasă cu copiii. Nu că nu mi-ar fi plăcut, adăugă ea repede, dar nu ieşeam deloc. Eram atât de izolată şi... singură. Trăiam la fel ca în copilărie. Ştii cum e asta, Lucas? Cum e să nu ai pe cineva cu care să poţi vorbi? Ştii cum e să visezi şi apoi să renunţi la aceste visuri ca să faci ce trebuie sau ca să-i mulţumeşti pe alţii? Ştii cum e să nu poţi lua decizii fără aprobarea cuiva? Aveam douăzeci şi cinci de ani şi nu ştiam cele mai elementare lucruri despre viaţă. Se opri ca să-şi tragă suflarea.

— Ei, cred că acum ştii. Ea îşi ridică bărbia.

— Ştiu cum e să am grijă de mine, spuse ea. Şi de copiii mei. El vru să răspundă, dar nu o făcu. Voia să îi spună că era falită, dar, indiferent de cât îl îndemna orgoliul bărbătesc, refuza să spună asta. În schimb scutură din cap şi pufni.

— Viaţa e de-a dreptul caraghioasă, nu, Honey?

— Cum adică?

— Ei, lucrezi zi şi noapte până când crezi că o să cazi. Şi pentru ce? întrebă el deodată. Nu mai contează. În final sfârşeşti tot prin a fi singur şi înspăimântat.

— Înspăimântat de ce? Interesul el crescu. El menţionase pentru a doua oară în atâtea ore că îi era frică, iar acum voia să ştie de ce.

Lucas avea o expresie emoţionată.

— Mi-e teamă că nu te pierd pentru totdeauna, zise el în cele din urmă. Honey îşi feri privirea, dar el continuă: Când mă gândeam cât de bine ne era, m-a înspăimântat gândul că nu va mai fi aşa vreodată. Şi unele lucruri au fost foarte bune, Honey, indiferent ce ai spune. Se opri şi se uită spre fereastră. Se întreba de ce ea îi ocolea privirea. Uneori îmi doresc să nu ne fi cunoscut, adăugă el după o clipă. Honey fu surprinsă.

— De ce? El ridică din umeri.

— Atunci nu mi-ar mai fi aşa de greu ca acum. Nu mi-aş aminti mereu cum era viaţa noastră. Cred că era mai bine să nu fi ştiut.

— Dacă nu ne-am fi întâlnit, nu i-am fi avut pe Todd şi pe Melissa, spuse ea, simţindu-se tristă la acest gând. Nu cunoscuse niciodată această latură a lui Lucas. Părea vulnerabil şi expus. Voia să se ducă la el, să-l îmbrăţişeze, dar se gândi că putea fi periculos.

— Ai dreptate, spuse el. Îi avem pe Todd şi pe Melissa. Zâmbi cald, gândindu-se la copiii lui. Ei îi ofereau dragostea lor necondiţionată, pur şi simplu fiindcă era tatăl lor. Nu putea aştepta asta de la Honey. Nimeni nu mi-i poate lua. Se întinse, simţindu-se obosit şi abătut ca niciodată. Fusese dărâmat văzându-i pe Honey şi pe Eric împreună. Avea multe de întrebat, dar nu avea dreptul. În acest moment, singurul drept îl avea asupra copiilor.

Se va lupta ca Honey să nu o trimită pe Melissa la doctor. Nu dorea să fie etichetată altfel decât ceilalţi numai fiindcă nu se juca cu alţi copii, în afară de asta, Melissa era mai isteaţă decât mulţi copii de vârsta ei, nu e de mirare să se plictisea şi se bătea cu ei. Honey vedea asta ca pe o formă de agresiune, când de fapt copilul ştia să se impună. Honey, dintre toţi, trebuia să aprecieze că Melissa se descurca singură. Probabil că separarea dintre părinţi fusese o experienţă dură pentru un copil de trei ani şi îşi promise că va încerca să repare lucrurile când Melissa va veni. Încă un gând îl încerca. Dacă Honey era atât de strâmtorată cu banii, poate că nu-i cumpăra jucării. Era normal ca un copil să ia ce nu are.

Nu va discuta aceste lucruri acum, îşi spuse Lucas. Nu acum când avea alte lucruri în minte, când se gândea că Honey şi Eric erau împreună, că râdeau şi discutau intim. Nu era sigur că va rezista acestei situaţii, aşa cum nu era sigur că va rezista în faţa lui Honey. Timp de trei ani crezuse că

despărţirea lor era temporară. Deşi fusese uimit când primise actele de divorţ, ştiuse în inima lui că odată şi odată va reuşi să răstoarne situaţia, aşa cum făcuse în afaceri. Era o ultimă provocare. Nu bănuise că alt bărbat va intra pe fir şi că îi va ruina planul.

Lăsase ca emoţiile să-i blocheze gândirea clară, ceva ce nu făcuse niciodată în afaceri. Se convinsese că Honey nu putea iubi un alt bărbat după câte se întâmplaseră între ei. Acum nu mai era sigur de nimic.

— Cred că mă duc la culcare, zise Lucas în cele din urmă. Nu voia să se certe cu Honey şi nu voia să dezgroape trecutul. Avea nevoie de timp ca să-şi plănuiască strategia. Şi trebuia să-şi ia gândul puţin de la Honey, de la Honey şi Eric. Va înnebuni dacă se va mai gândi. Putea face vreo prostie. Îl supăra că putea să-şi piardă capul după orice femeie. Amintindu-şi brusc de picior, Lucas şchiopată până la uşă.

— Noapte bună, Honey, zise el aproape trist şi dispăru. Honey rămase acolo şi se gândi ce să facă. Să se ducă la Lucas şi să discute cu el, sau să-l lase în pace?

Nu-l văzuse niciodată atât de abătut. Şi nu bănuise că îi lipseau copiii aşa de mult. Încă o dată se gândi că fusese nedreaptă când părăsise Houston-ul şi plecase cu copiii în partea opusă a statului. Fusese atât de ocupată să evadeze, încât nu se gândise prea mult ce va însemna despărţirea pentru el. Se gândise că oricum nu va conta, din moment ce era atât de ocupat.

Honey se ridică şi începu să străbată camera. Lucas nu meritase asta, îşi spuse ea. Indiferent care ar fi fost relaţia lor ca soţi, el nu meritase să i se smulgă copiii astfel. Dar Todd şi Melissa? îi rănise şi pe ei la fel de mult?

Îi trecuse prin minte că Lucas o va acuza că exagerează trimiţând-o pe Melissa la doctor, când el nu cunoscuse situaţia. Cum să ghicească Lucas cât de tare se chinuise ea până să ia decizia asta. Desigur, ca părinte, avea dreptul şi

poate că Melissa se va potoli acum că îl va vedea. Dar ea ar fi vrut să se implice şi el în loc să-i spună cât de greşit gândise. Şi o iritase şi mai rău că Lucas dăduse vina pe cariera ei. Ce ştia el despre cum e să-ţi îngrijeşti familia? De câte ori îşi amânase o afacere ca să discute cu profesoara sau să participe la vreun eveniment şcolar? Dar Lucas avea propriul său mod de a gândi şi părerile lui nu erau corecte mereu. În trecut, ea l-ar fi aprobat, fie că avea dreptate sau nu. Acum ştia că părerea ei era la fel de importantă.

Honey încercă să adoarmă în acea noapte, dar nu reuşi, în ciuda faptului că era obosită. În cele din urmă aprinse lampa şi stătu uitându-se la dormitorul care-i aparţinuse mamei ei. Vera insistase să se mute în camera asta, o cameră care o fascinase copil fiind, dar care acum părea urâtă cu mobila în stil baroc şi draperii greoaie albastru cu auriu. Honey prefera lucrurile simple şi clteodată se pomenea gândindu-se la strămoşii ei care aleseseră o astei de mobilă.

Maiorul făcuse o criză când ea îi propusese să redecoreze casa astfel încât să pară un cămin şi nu un muzeu. Când intrase în posesia moştenirii, care indusese şi reşedinţa, descoperise că nu avea bani ca să o schimbe. Modificase camera lui Todd şi a Melissei, atârnându-le postere colorate pe pereţi, dând jos draperiile care blocaseră razele soarelui ani de zile şi vârându-le în magazia unde spera să rămână pentru totdeauna.

Se gândi la mama ei, care îşi petrecuse ultimii ani din viaţă în această cameră, uitându-se la tavanul alb şi se întrebă dacă aceasta fusese fericită. Vera îi povestise foarte puţin despre mama ei, doar că era cea mai frumoasă fată din cinci comitate, cu păr ca rupt din soare, prins în creştet. Honey nu şi-o amintea pe lady Buchanan drăguţă, oricum. Femeia pe care şi-o amintea Honey era fragilă şi slăbită, cu părul la fel de opac pre-cum ochii şterşi care îşi priveau copilul. Honey

nu ştiuse de ce murise mama ei, doar că „se sfârşise”. Moartea lui Lacy Buchanan păru să nu o mai impresioneze. Într-o zi a fost acolo, şi-n alta a dispărut.

Honey se mai uită în tavan o bucată de vreme, întrebându-se cum ar fi că zacă acolo în pat şi să nu-i mai pese de viaţă. Oare mama ei avusese dorinţe şi visuri? Oare maiorul le călcase în picioare aşa cum îi făcuse şi ei? Gândul o întrista. O făcu să-l urască pe maior un pic. Honey azvârli aşternutul în lături şi sări din pat. Refuză să se simtă tristă pentru o femeie care ocupase odată acelaşi pat.

Altfel, Lacy Buchanan decisese să moară cu mult înainte de a-şi da ultima suflare.Ar fi trebuit să se lupte din greu, se gândi Honey, în loc să renunţe.

Fără să se chinuiască să găsească halatul de baie, Honey ieşi repede din cameră, nevrând să se mai gândească la trecut. Unii oameni trăiau în trecut şi acesta le învăluia vieţile. Ea prefera să îl folosească ca pe o unealtă utilă în viitor. Şi nu îl ura atât de maior cât îl compătimea. Îi părea cu adevărat rău pentru el fiindcă nu fusese în stare să dăruiască sau să primească dragoste. Nu era vina ei că n-o iubise. Ea fusese iubitoare şi nu invers. Vera o învăţase asta. Vera o iubise cât pentru ambii părinţi. Honey îşi înlătură gândurile neplăcute, dar tremura în timp ce traversa sufrageria cufundată în întuneric spre bucătărie.

Cunoştea casa ca în palmă după cât trăise în ea. Ştia fiecare colţişor, ştia unde era ros covorul, unde draperiile se decoloraseră de la soarele care încerca să le pătrundă cu disperare. Ea ţinea draperiile trase pentru intimitate, dar într-o zi, când va avea timp şi bani, plănuia să arunce aceste draperii şi să cumpere altele mai luminoase şi mai deschise. Voia mult soare pentru copiii ei.

Honey împinse uşile batante şi păşi în bucătărie. Se opri brusc când îl văzu pe Lucas stând în faţa frigiderului deschis.

— Ce faci aici? întrebă ea, pe un ton uşor acuzator. Lucas,

îmbrăcat în blugi şi gol în partea de sus, se îndreptă şi scoase un castron cu lapte din frigider.

— Îţi exploram frigiderul, zise el. Te superi?

— Nu. Serveşte-te. Brusc, îşi dori să-şi fi luat capotul pe ea înainte să coboare. Deşi cămaşa ei de noapte movulie nu era foarte sexy, era destul de scurtă cât să devină conştientă de asta în faţa lui Lucas. Cel mai bine era să reacţioneze natural. Va lua ce voia şi va pleca. Lucas ţinu castronul, deşi o mânca din priviri.

— Vrei şi tu?

— Nu, mulţumesc. Honey încercă să-şi revină. De ce trebuia să se plimbe cu pieptul dezgolit?

Încerca să nu observe cum blugii i se mulau pe coapsele netede şi cum părul i se cârlionţa sub centură. Nu se deranjase să-şi închidă cureaua înainte să coboare, observă ea. Lumina difuză arunca umbre pe faţa lui, îi accentua muşchii duri de pe spate şi umeri. Honey se întinse spre întrerupătorul de lângă uşă şi îl răsuci, vrând că pună capăt intimităţii. Honey întinse mâna în bufet şi luă două pahare curate.

— Poftim. Îi oferi lui unul. O atinse cu vârfurile degetelor când i-l luă din mână, iar ea se încorda.

— Nu poţi dormi? întrebă Lucas umplând paharul, dar fixându-i cămaşa de noapte.

Când începuse Honey să poarte mov? Decise că îi plăcea culoarea, modul cum îi accentua tenul blond şi făcea ca ochii ei să aibă culoarea levănţică. Iar lui îi plăcea combinaţia, modul cum cămaşa i se mula pe coapse şi pe sâni, arătând-o zveltă. Honey scutură din cap.

— Nu. El aşeză castronul cu lapte pe bufet şi sorbi o înghiţitură.

— Nervoasă, hm? El păru amuzat. Honey îl privi precaută şi el deveni sobru pe dată.

— Şi eu mă întreb de ce suntem aşa de tensionaţi? întrebă

el.

— Nu am idee. Honey întinse mâna şi luă din bufet o sticlă cu coniac. Îşi turnă un pic în pahar şi-l duse la buze. Când îl zări uitându-se la ea, se opri.

— La ce te uiţi?

— Te văd pentru prima dată că bei ceva. Când ai început?

— De fapt nu am început nimic, zise ea dur. Pur şi simplu beau acum, când nu pot dormi. Sorbi, dar se simţi jenată că el o privea. Vrei şi tu unul?

— Nu, am renunţat. Prefer laptele acuma, zise el, dând noroc cu paharul de lapte.

— Bravo ţie. Ea mai sorbi o dată.

— O să îţi ardă stomacul chestia aia, continuă el, gândindu-se că băutura şi viaţa dezordonată pe care o dusese îi nenorociseră stomacul, din cauza asta bea el lapte. Îşi lăsasese medicamentele acasă. În afară de asta, nu voia să-i spună lui Honey de boala lui. Să-ţi fac o ciocolată caldă? sugeră el, ducându-se spre dulăpiorul de lângă sobă. Cu siguranţă că o ai la îndemână.

— Nu vreau ciocolată caldă. El părea să nu o asculte şi începu să caute prin dulăpioare după praful maroniu.

— Îţi aminteşti cum îţi făceam ciocolată caldă când erai gravidă şi nu puteai dormi? El găsi ciocolata şi o scoase din sertar. Şi după ce o beai, te frecam pe spate până când adormeai. Te ghemuiai în braţele mele ca o pisică mulţumită şi...

— Lucas, nu mă asculţi! spuse ea destul de tare încât tresăriră amândoi. Chiar nu te poţi opri ca să mă asculţi? întrebă ea. Nu mă poţi asculta măcar o dată în viaţă?

El ridică din umeri.

— Sigur, Honey. M-am gândit doar...

— Te-ai gândit, te-ai gândit, zise ea dând frenetic din mână când vorbi. Întotdeauna gândeşti. Nu numai pentru tine, dar şi pentru mine. Ei bine, eu nu mai vreau să gândeşti

pentru mine şi dacă prefer coniac în loc de ciocolată, să fiu a naibii dacă n-o să-l beau!

— Bine, bea. Ea îl bău. Îşi mai turnă un pahar şi sorbi lichidul dintr-o înghiţitură.

Băutura o arse pe gât şi ateriza în stomac precum o bilă încinsă. Ea tuşea şi scuipa înainte să mai ducă paharul la gură.

— Te simţi mai bine? întrebă Lucas nervos.

— Mult mai bine!

— Grozav. De ce nu mai bei unul?

— Cred că aş putea! Ea se întinse după sticlă. Lucas o opri cu mâna.

— Ce-i cu tine, Honey? întrebă el. Acţionezi ridicol, ştii asta?

— Ia-ţi mâinile după mine!

— Nu, până când nu te calmezi. N-o să stau aici ca să văd cum faci prostii.

Privirile li se întâlniră şi timp de o clipă, singurul sunet din cameră fu al respiraţiei lor gâfâite. Pieptul lui Honey se ridica şi cobora cadenţat, în ritmul frenetic al inimii ei. Lucas nu o scăpa din ochi. Nu scăpa din vedere nici sfârcurile ei care străpungeau ascuţite ţesătura fină a cămăşii ei de noapte. Simţi cum se încinge. În cele din urmă, Honey dădu drumul sticlei fiindcă nu avea chef să se bată cu el. De altfel nici nu mai dorea vreo băutură. Lucas aşeză sticla lângă paharul lui de lapte şi luă un şerveţel de hârtie. Honey, încă ţinând paharul gol, se simţi cam aiurea. Ochii îi lăcrămau, dar nu de la brandy, ştia ea.

Era din cauza mai multor lucruri: din cauza dorului de copii, a grijilor financiare şi a lui Lucas. Lucas udă şerveţelul şi se răsuci spre eâ.

— Ce este, Honey? întrebă el tandru. Ridică şerveţelul de hârtie şi îi şterse ochii cu grijă. Vreau doar să te şterg pe faţă, zise el şovăitor.Ai rimel peste tot. Apoi, când ea rămase

rigidă ca o statuie, el îi şterse ochii cu cârpa moale şi îi prinse o lacrimă care i se scurgea în colţul gurii. Gura aceea nu i se păruse niciodată mai ispititoare, mai apetisantă.

— Îţi aminteşti ultima dată când ţi-am şters lacrimile? întrebă el, zâmbind slab.

Honey nu-l privi în ochi. Bineînţeles că îşi amintea. Gândul o întrista.

— Nu, nu, minţi ea.

— Când s-a născut Melissa. El chicoti. Nu mă deranjează să-ţi spun că m-am speriat de moarte în acea noapte. Speriat de moarte, repetă el. Honey trebui să-l privească.

— De ce? El ridică din umeri şi îşi sprijini mâna pe umărul ei.

— Ei, după câte ai păţit cu Todd, m-am simţit ca un nenorocit că nu am participat la orele de asistenţă la naştere cu tine. M-am gândit că dacă participam, puteam să fac ceva pentru tine în acea noapte. Dacă mă implicam mai mult.

Ea cunoştea acest joc cu „dacă...” fiindcă îl jucase de multe ori.

— Tot aş fi avut dureri, Lucas, zise ea cu un soi de amuzament în ochi.

— Da, dar ţi-ar fi fost mai uşor dacă ştiam ce să fac. Doar ţipam la doctor fiindcă te lăsa să suferi.Mă mir că nu m-a dat afară. El oftă din greu. De câte ori încercam să te ajut, mai rău îţi făceam, zise el. Ochii îi străluceau de emoţie.

Fără să se gândească, Honey îi atinse obrazul. O durea inima când vedea cum suferă.

— Lucas, nu-ţi face una ca asta, zise ea. Totul a trecut. Uită.

— Poate că a trecut, dar mi-a marcat viitorul, zise el. Se gândit din nou că Honey şi Eric erau împreună, aşa cum se gândise de fiecare dată când închisese ochii. Chiar şi acum, stomacul îl durea ca o rană deschisă şi ştia că nu-l va lăsa cu tot laptele din lume.

Honey îşi simţi ochii înlăcrimaţi.

— Nu a fost vina ta, Lucas, zise ea, încercând să-şi înghită nodul din gât.Ar fi trebuit să mă impun, să insist să petreci mai mult timp cu mine. Nu ştiam cum. Nu ştiam cum să obţin ce voiam de la viaţă. Lucas îi cuprinse faţa în palme.

— Am fost soţul tău.Ar fi trebuit să-ţi cunosc nevoile.

— Nu puteai să-mi citeşti gândurile. Lacrimile îi curgeau nestăvilite acum.

Lucas simţi că inima i se va sparge auzindu-i disperarea din glas. Instinctiv, o strânse la piept şi o sărută pe frunte. Când ea vru să se elibereze, el o strânse şi mai tare şi mătasea cămăşii ei de noapte îi mângâie mâna. Îi sărută pleoapele umede şi îi gustă lacrimile sărate. Honey se ghemui la pieptul lui. Lucas îi sărută urmele lacrimilor de pe obraji şi ezită o secundă înainte să-i captureze buzele cu ale sale.

CAPITOLUL 7

Honey se încordă puţin simţind gura lui Lucas peste a ei. Deschise buzele şi limba lui pătrunse înăuntru, căutând deliciile care timp de trei ani existaseră doar în visele lui. Sărutul fu în contradicţie cu ceea ce plănuise el zilele trecute. Acest sărut fu pătimaş şi lacom. Era un sărut generos, care oferea ce avea mai bun din el. Se obişnui din nou cu gustul şi interiorul unic al lui Holey, lovind-o cu limba încetişor. Nu o va grăbi, nici nu va lua mai mult decât va vrea ea să-i dea.

Chiar şi aşa, deşi Lucas se gândi să nu meargă mai departe de sărut, trebuie să fie din piatră ca să nu perceapă semnalele potente ale trupului său. Nu o putea ţine în braţe fără că o dorească, fără să se gândească la cum ar fi să-i simtă pielea caldă şi fină lipită de a lui. Acest gând îi transmise o dorinţă atât de puternică în corp, încât se cutremură, îşi înălţă capul cât să poată strânge din dinţi. Honey fu adusă la realitate de această mişcare subită. Ea clipi din ochi.

— Ce s-a întâmplat?

Lucas se dădu înapoi şi îşi vârî mâinile în buzunare ca să nu o mai atingă. Îşi pierdea controlul. O dorea atât de mult încât îl durea. Încă era femeia lui şi îi era teamă că, dintr-un moment într-altul, putea să i-o dovedească fără să pregete. Dar nu o va forţa indiferent de cât de mult o dorea. Învăţase că nu o putea avea doar fiindcă avea poftă. Nu-şi va încălca conduita.

— E târziu, zise el. Mai bine du-te în camera ta. Honey fu dezamăgită amarnic. Cât de bine fusese să stea acolo în braţele lui, să-i simtă buzele peste ale ei, pieptul lui solid peste sânii ei, braţele lui încercuindu-i talia protector. Uneori dorea să se simtă ocrotită, protejată. Erau zile când simţea lipsa acestui element şi voia să se ascundă într-un loc unde să se separe de lumea reală pentru câtva timp, într-un loc cald, în care să uite de griji. Ştia în inima ei că acel loc erau braţele lui Lucas.

În loc să mai spună ceva, Honey se răsuci şi o luă printre uşile batante care despărţeau bucătăria de sufragerie. Lucas o urmă îndeaproape, bâjbâind prin întuneric. Când el se împiedică, Honey râse dulce şi îl luă de mână.

— Uite, dă mâna, zise ea. Cunosc casa asta ca în palmă. O să-ţi arăt drumul.

Lucas îi luă mâna minunându-se de moliciunea ei. Era încântat că purta mănuşi la lucru'ca să-şi protejeze mâinile. Închise ochii o clipă, imaginându-şi cum acele mâini îl mângâiau. O urmă în întuneric, gândindu-se cât de ciudat se simţea, cât de diferit i se părea să o urmeze pe Honey după trei ani de separare. Îl năpădi un sentiment de vulnerabilitate, dar îşi dădu seama că nu era foarte rău la urma urmei. Strânsoarea soţiei sale era fermă şi sigură, iar el zâmbi. Se simţea grozav să fie condus de Honey, chiar dacă numai pentru a găsi drumul în întuneric. Spera să găsească şi drumul înapoi spre inima ei.

Ajunseră la trepte, unde ardea o luminiţă slabă şi Honey îi eliberă mâna. Urcară încet, de parcă amândoi erau nerăbdători să prelungească clipele acestea şi Honey se îndreptă în silă spre dormitorul ei. Când atinse clanţa, Lucas îşi aşeză mâna peste a ei.

— Chiar trebuie să intri? întrebă el, cu o privire rugătoare. Adică, am putea să mai discutăm un pic. El dădu din cap şi se sprijini de zid. Doar un pic, adăugă el când ea nu răspunse.

— Să discutăm despre ce? Lucas ridică din umeri, simţindu-se ca un adolescent la prima lui întâlnire. Vânduse proprietăţi de milioane de dolari şi convinsese pe mulţi parteneri să investească în proiecte scumpe, dar nu avea idee cum să-i sugereze soţiei sale să stea câteva clipe cu el. Purta costume de opt sute de dolari, călătorise prin Houston în limuzină, dar acum astea nu mai însemnau nimic, iată-l, în picioarele goale şi blugi vechi, încercând să-şi curteze dragostea vieţii sale. Nu avea şanse.

— Doar să vorbim, zise el. Se pare că nu te-am cunoscut atunci când am avut ocazia. Honey respiră adânc.

— Discutăm înăuntru.

— Înăuntru? se albi la faţă. Adică în dormitorul tău? Când ea încuviinţă din cap, el chicoti şi se sprijini de perete.

— Hm, nu cred că e o idee bună, Honey. Mi-e teamă că nu ai chef de... vorbă. Râse iar din piept, răguşit, trimitându-i fiori lui Honey. Când înviţi un bărbat în camera ta nu ştii în ce te bagi, o atenţionă el zâmbind răutăcios. Să nu te aştepţi să-l vezi stând pe pat picior peste picior. Aproape că-şi pierdea controlul.

Honey îl privi în ochi.

— Sunt mare, Lucas. Poate că nu vreau să fiu... în siguranţă. Simţi plăcerea supremă văzând zâmbetul încrezător de pe faţa lui Lucas pălind în timp ce ea intră şi îl trase după ea. Era o satisfacţie în faptul că Lucas nu părea atât de dur cum era.

Lucas fu vag conştient că se afla în dormitorul lui Honey. Auzi uşa închizându-se, dar zgomotul uşor îl făcu să tresară. Murmură o înjurătură în barbă la atacul brusc de nervi. Lucas o privi pe Honey cum se mişca de la uşă spre pat, cu cămăşa de noapte fluturându-i în spate când mergea. Se opri direct în faţa lămpii de pe noptiera ei şi veni lângă el. Cu lumina din spatele ei, fiecare curbă a trupului ei era şi mai vizibilă prin mătasea subţire şi Lucas se întreba dacă îl ademenea dinadins.

— Nu te mişca, zise el. Stai acolo o clipă. Honey se supuse, privind expresia de pe faţa lui în timp ce o măsura cu privirea. Îşi amintea coapsele ei ca fiind cele mai mătăsoase din câte atinsese vreodată. Înghiţi în sec gândindu-se la ce sălăşluia între acele coapse. Îşi amintea la fel de bine şi zona aceea, caldă şi aromată, cu bucle de culoarea aurului stins. Stomacul i se strânse şi fiecare nerv i se încordă.

Îşi încleştă mâinile pe genunchi şi strânse din dinţi, sigur că această experienţă îl va duce la dentist. Şi apoi, cu mişcări graţioase, Honey îşi scoase cămaşa de noapte peste cap. Lucas îi privi fugar muşchii când se dezbrăcă, apoi după ce cămaşa fu aruncată deoparte, îşi plimbă privirea peste curbele generoase dar bine proporţionate pe care le cunoştea atât de bine, fiindcă ea era într-o condiţie fizică bună. Nu exista nicio urmă de grăsime pe nicăieri. Timp de o clipă, o privi doar.

Lucas zâmbi deodată, simţindu-se ca un băieţel, într-un magazin de dulciuri. Dacă îl invitase să discute, făcuse o mare greşeală.

— Nu ştiu ce joc jucăm, Honey, dar sunt sigur că-mi plac regulile.

— Nu e un joc, Lucas, răspunse ea simplu. Ştim amândoi că era o chestiune de timp până să ne culcăm împreună. Nu asta mi-ai spus în ziua în care ai venit? Ea nu aşteptă ca el să răspundă. Cred că de-asta am stat cu tine cinci ani, aşa am

reuşit să-mi înving singurătatea şi izolarea. Ştiam că odată ce urcam în patul tău vei face dragoste cu mine.

— Te-am iubit întotdeauna, Honey.

— Dar aici mi-o poţi dovedi, nu? zise ea indicând patul cu un gest slab. Doar aici te poţi deschide spre mine, aici mă simt mulţumită. Veni mai aproape. Nu ştiu dacă e sănătos ce facem. Dar aşa a fost de la bun început. Şi nu a încetat niciodată să fie aşa, Lucas. Te doresc şi azi la fel de mult ca întotdeauna. Spusele ei îi mângâiară auzul. Lui Lucas nu-i venea să-şi creadă urechilor. Acoperi distanţa dintre ei, dar n-o atinse, temându-se că va dispărea într-un nor de fum. O privi în adoraţie, sorbind priveliştea ca un bărbat însetat de multă vreme.

Tânjise să o vadă. Îşi petrecuse trei ani de zile tânjind. Uitându-se înapoi, nu ştia cum rezistase.

— Erai frumoasă şi înainte, Honey, se pomeni el spunând, dar acum eşti... devastator de frumoasă, în cele din urmă, fiindcă nu rezistă să nu o atingă, o strânse în braţe. Când sânii ei făcură contact cu pieptul lui, sfârcurile ei deja ridicate se adăpostiră sub părul lui. Şi când o sărută, fu ca şi când ar fi sărutat-o pentru prima dată. Gura ei era numai dulceaţă, iar el i-o supse de pe buze înainte să îşi cufunde limba înăuntru. O sărută îndelung, dar nu se satură. Cu cât o săruta mai mult, cu atât voia mai mult. Tulburările uşoare pe care le simţise mai devreme în şolduri se concentrară în zona fermoarului. O îngrămădi pe Honey instinctiv, o apucă de coapse şi o sui peste el, ca să nu se îndoiască de potenţa lui.

El o sărută cu o fervoare şi o poftă care îi spuseră că era în elementul lui acum, făcând dragoste cu femeia lui. Da, femeia lui. Ea era respiraţia lui, fiecare fibră a fiinţei lui, esenţa vieţii lui. Putea divorţa de el de câte ori dorea, dar îi va aparţine întotdeauna. Lucas îşi mută mâinile de pe coapsele ei pe sâni. El gemu sărutând-o când îi frământa sfârcurile cu

degetul mare. Îi părăsi gura şi îi cuprinse sânul.

Honey îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi se ţinu bine, temându-se că o vor lăsa genunchii. Partea asta şi-o amintea cel mai bine, se gândi ea închizând ochii, lăsându-şi capul pe spate în abandon complet. Se arcui spre el simţindu-şi pântecul atins de el. Undeva în străfundurile ei simţea căldura dulce a anticipaţiei. De când îi sărutase sânii nu mai rezista.

Lucas chicoti şi o luă în braţe dintr-o mişcare. Nimic nu-l va opri să facă dragoste cu soţia sa. Lumea se putea învârti şi dacă cineva putea să bată la uşă în acel moment de pace, l-ar fi alungat, îi zâmbi. Ea avea ochii fumurii, faţa înfierbântată. Nu uitase cum arăta pasionată, sunetele pe care le scotea, modul în care îi tremurau mâinile la atingerea lui. Nu uitase nici cum o sâcâia şi o excita. Ştia exact ce cuvinte să-i spună şi când ea îi va spune că erau un pic cam vulgare pentru gustul ei, aceleaşi cuvinte o vor scoate din minţi, o vor face să-şi piardă controlul. Iar lui îi plăcea când ea îşi pierdea controlul şi îi murmura numele. Gân-dul îl făcu să o dorească cu ardoare.

Honey citi hotărârea din ochii lui Lucas când o duse în braţe şi o întinse. Văzu nevoia şi dorinţa din acei ochi profunzi, care străluceau aproape negri în lumina lămpii. Îl aţâţase aşa cum stătuse în lumină în cămaşa ei de noapte, dar făcuse intenţionat aşa, odată decisă să-l invite în patul ei. Prima dată când făcuseră dragoste ea fusese timidă, o virgină care nu ştia să satisfacă un bărbat. De data asta va fi altfel, îşi spuse ea. De data asta va fi pe picior de egalitate cu el, îi va dărui tot atâta plăcere pe cât a primit. Apoi Lucas o eliberă, se ridică şi îşi scoase blugii. Un moment mai târziu stătea dezbrăcat şi magnific în faţa ei. Inima lui Honey bătea ca nebună şi uită complet de promisiunile făcute sieşi.

Ea îşi deschise braţele ca să-l primească şi Lucas veni fără ezitare. Se afundă în saltea şi se întinse lângă ea. Cu braţele

şi picioarele împletite, sărutându-se şi trupurile lor se înviorară. Lucas îi muşcă locul urechii cu dinţii, apoi îşi introduse limba în scoica exterioară şi Honey se cutremură. El gemu uşor, bucuros să facă dragoste cu soţia lui. Îi privi faţa. Părul i se revărsa pe perna de sub cap şi el se jucă cu o buclă.

— Vreau să-ţi perii părul, zise el. Honey fu surprinsă.

— A-acum? El zâmbi.

— Acum. Unde este peria?

— Pe noptiera mea. Ea nu-şi putu ascunde dezamăgirea totală. Cum putea el să se gândească să-i perie părul când ea voia să o ia în braţe şi să pună capăt acestei dulci anticipaţii?

— Vrei să mi-o aduci, te rog? Honey clipi o dată, de două ori. El vorbea serios.

Automat îşi luă cămaşa de noapte.

— Fără cămaşă, dacă nu te superi, zise el simplu. Când ea începu să protesteze, el o mângâie uşor pe nas.

— Nu mi-am văzut soţia de trei ani. Vreau s-o văd acum. Privirea din ochii lui era atât de adâncă, încât Honey nu-şi mai aminti că erau divorţaţi.

— Bine, zise ea în cele din urmă, dar străbătu cu privirea distanţa dintre pat şi noptieră. Oftă. Lucas ştia ce să-i ceară, fiindcă chiar şi în cinci ani de căsătorie ea păstrase o anumită pudoare. Mersese prin dormitor înfăşurată în prosop şi o văzuse prin perdeaua de la duş, dar nu hoinărise niciodată goală prin cameră. Era bine făcută, dar nu zveltă şi subţire ca alte femei. Nu va fi uşor, dar o va face.

Honey îşi adună încrederea în sine şi coborî din pat. Apoi, fără să mai piardă timpul, merse repede dar calm până la noptiera din cealaltă parte a camerei. Se simţi nesigură ştiindu-l pe Lucas privind-o. Nu avea nici prosop, nici halat, numai piele şi atât. Înhaţă peria rapid şi se întoarse.

— Ai o aluniţă pe fesa stângă, zise el. Honey simţi cum obrajii îi ardeau. Îşi înălţă capul.

— Ştiu asta, zise ea ascuţit, dar în sufletul ei se îndoia. Oare el îşi va schimba părerea din cauza unui celulite uşoare? Apoi, se indignă. Se gândi că arata destul de bine, având în vedere că avea treizeci de ani şi născuse doi copii.

Lucas se propti în cot, zâmbind.

— Şi mai târziu, o s-o sărut, promise el. Căldura din vorbele lui Lucas o lovi cu o putere înnebunitoare. Honey îşi simţi stomacul fluturându-i la gândul că Lucas îi va atinge cu buzele acea parte a corpului. Se simţea vulnerabilă şi expusă dar foarte tulburată de bărbatul cu care putea face dragoste în minte atât de experimentat.

— Dacă eşti cuminte, s-ar putea să te las, zise ea în final, decisă să joace acelaşi joc.

Lucas tresări şi ea se întrebă dacă ştia cât de sexy arăta aşa culcat cum stătea.

— O, o să fiu cuminte, Honey. O să fiu foarte cuminte. Iar ea nu se îndoi o clipă.

Honey îi înmână peria de cap. Se aşează pe marginea patului şi Lucas se trase mai aproape. Peria trecea prin părul ei cu uşurinţă, aşa cum Lucas o pieptăna din creştet până la vârfuri. Ea se relaxa o clipă şi închise ochii, amintindu-şi cum

Vera o pieptăna mai demult. Actul era alinător şi reconfortant.

— Când te-ai decis să-ţi laşi părul lung? întrebă el pe un ton jos şi excitat.

Ea aproape că se cutremură auzindu-l.

— Nu ştiu sigur, mă săturasem să-l tot aranjez. Aşa lung, îl spăl şi se usucă singur.

Înainte mă cam chinuiam cu el.

— Îmi place.

— Mulţumesc.

— Să nu-l tai. Ea se îndreptă uşor, neştiind dacă îi plăcea modul în care el îi spusese să-şi poarte părul aşa cum îi alesese şi hainele şi parfumurile şi orice altceva în trecut, li

plăcea părul lung, dar şi l-ar fi tăiat mai degrabă, decât să-i comande el cum să şi-l poarte.

— Mai vedem, zise ea.

— Mi-ar plăcea să culeg flori sălbatice ca să ţi le prind în păr, continuă el zâmbind când îşi dădu seama că ea nu-i apreciase remarca. Şi într-o zi, când voi avea timp ştii ce mi-ar plăcea?

— C-ce?

— Mi-ar plăcea să-ţi împletesc funde în el. El continuă să vorbească pe ton jos în timp ce o pieptăna şi Honey se cutremură.

— Odată am văzut o adolescentă care-şi purta părul aşa şi mi-a plăcut. O să faci asta pentru mine uneori, Honey? Afurisitul putea să o convingă atunci când dorea, se gândi Honey şi stomacul i se strânse.

— Ei, poate că da, zise ea în cele din urmă. Lucas îi despărţi părul şi îl dădu deoparte, lăsându-l să-i cadă peste sâni şi peste umeri. Apoi, foarte tandru, o sărută acolo. Părul de pe ceafă se ridică, iar el chicoti.

— Îmi place cum îmi răspunde corpul tău, Honey. Buzele lui reapărură pe umărul ei, apoi se mutară pe celălalt umăr. Honey închise ochii şi se aplecă într-o parte.

Lucas îi sărută gâtul, insistând asupra fiecărei vertebre până când Honey gemu înnebunită. Stătea acolo, cu ochii închişi, lăsându-se pradă senzaţiilor minunate stârnite de el. O mână o cuprinse de talie, apoi îi pătrunse între picioare şi în timp ce el o săruta în continuare pe gât, aceeaşi mână îi frământa zona mătăsoasă dintre picioare. Îi simţea mâinile puţin aspre, mutându-se înainte şi înapoi de pe lături, dar neatingând vreodată punctul acela care lua foc. În cele din urmă, ea se scutură frustrată, ştiind că nu va mai suporta mult.

Apoi, el îşi mută mâna. O prinse în palmă, iar ea oftă tare. Un moment mai târziu, îi simţi degetele alunecând înăuntru

şi plăcerea fu atât de intensă încât îi venea să plângă.

— Eşti umedă, Honey, zise el cu un zâmbet satisfăcut pe faţă.

— Da. Ea încuviinţă cu ochii închişi. Degetele lui se afundară mai mult, iar ea gâfâi tare când o explora. El le scoase şi le localiza pe punctul dorinţei ei. O săruta mereu pe gât şi pe buze, provocându-i o plăcere nemapomenită cu degetele.

Honey de abia stătea calmă în timp ce el făcea lucruri magice şi în cele din urmă împroşcă ceva alb, fierbinte şi lipicios. Îşi lăsă capul pe spate şi ţipă uşor, iar Lucas o muşcă de ureche, ducând-o într-un loc în care nu ar fi mers o femeie decentă. Când trupul ei se linişti, Lucas o aşeză uşor pe pat.

— Acum o să te gust, zise el sărutându-i poteca dintre sâni, buricul şi zona sensibilă. Şi când încă o dată Lucas fu cuprins de frenezia de senzaţii, o pătrunse adânc, cufundându-se în ea. Şi ştia că în sfârşit a găsit drumul spre casă.

Honey se trezi târziu, strâns îmbrăţişată de Lucas. Ştia că el dormea profund şi lin, chiar îi respira în ureche. Încercă să se mişte dar nu reuşi; braţele lui o încercuiau peste talie ca un cerc, picioarele lor erau încolăcite. Întotdeauna o strânsese prea tare, se gândi ea, fiindu-i teamă că ar putea dispărea. Trupul lui era mare, fierbinte şi reconfortant, deşi i se părea caraghios să împartă patul după trei ani de dormit singură. Honey se desprinse în cele din urmă de el şi se strecură afară din pat, dându-şi seama roşind că era goală. Merse pe vârfuri către una din ferestrele înalte şi sunetul paşilor îi fu înăbuşit de covorul moale. Trase draperia în lături şi se uită la cerul întunecat, pe care se vedea luna.

Ce făcuse? Honey se uită peste umăr la barbarul adormit a cărui siluetă de abia o distingea în întuneric. Inima îi bubuia

şi se simţi cuprinsă de un sentiment de groază prin tot corpul. De ce naiba îl invitase în camera ei, când logica şi bunul simţ o avertizaseră? De ce îşi deschisese inima şi sentimentele încă o dată spre el, când ştia că era periculos? Nu gândise raţional, medita ea. Dar atunci, nu gândise niciodată raţional când venise vorba de Lucas McKay. Logica şi bunul simţ dispăreau în aer când el o atingea.

La ce s-o aştepta de la ea acum? se întrebă ea, acum că lucrurile erau prea intime şi că îşi împărtăşiseră lucruri prea delicate unul altuia. Va vrea el să continuie ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat? Se îndoia. Va dori ca ea să revină în viaţa lui. Dar viaţa pe care se căznise să o construiască fără el?

Făcuse o greşeală serioasă. Invitându-l pe Lucas în pat, îi dăruise o parte specială din ea, o parte pe care nu o împărtăşise cu un alt bărbat. Dar Lucas nu va fi niciodată fericit cu asta, ea ştia. Va dori totul. Îi va cere nu numai dragoste şi devotament dar şi gândurile şi visurile ei şi tot ce înseamnă ea. Exact ca şi cum o ţinea strâns în braţe noaptea, aşa va stăpâni tot ce era ea.Ca un chirurg îndemânatic, va tăia acele părţi ale ei care căutau independenţa sau va urmări visurile care nu îl includeau pe el. O va modela din nou în femeia care fusese odată, în femeia pe care o dorea pentru el şi în final nu va mai fi femeia de acum.

Honey lăsă draperia să cadă la loc şi se sui în pat cu grijă, ca să nu-l trezească. Ea rămase lângă el, dar fără să-l atingă. După o clipă, el se mută mai aproape, simţindu-i parcă prezenţa în somn şi braţele lui mari şi puternice o traseră lângă el. Honey îşi simţi ochii înlăcrimaţi. Era aşa de minunat să stea alături de el. Era într-al noulea cer când se suia lângă el în pat, făceau dragoste şi adormeau unul în braţele celuilalt. Îl iubea, ştia asta, cu o dragoste profundă care era la fel de profundă ca în ziua în care se căsătoriseră.

Honey îl simţi agitându-se lângă ea şi o clipă mai târziu

mâinile lui îi căutau trupul. Se arcui peste ea şi pulsul i se acceleră simţindu-i tăria. El chicoti în întuneric şi o întoarse către el. În noapte, îi căută şi îi găsi buzele, i le captură înfometat, iar ea îi răspunse cu aceeaşi dorinţă, deschizând gura larg ca să-i primească limba.

Şi când ea o penetră, Honey îi răspunse cu o urgenţă pe care nu o mai cunoscuse niciodată, fiindcă bunul simţ şi logica erau greu de găsit în întuneric.

CAPITOLUL 8

Când Lucas deschise ochii în dimineaţa următoare, descoperi că era trecut de ora zece şi era singur. O strigă pe Honey, gândindu-se că ar putea fi la baie, dar nu răspunse nimeni. Inima i se strânse când atinse perna de lângă el unde urma capului lui Honey se mai vedea încă. Fără şă mai piardă o secundă, se dădu jos din pat şi îşi luă blugii şi lenjeria.

O, ce noapte! Lucas zâmbi când intră în blugi şi îi încheie. Se întinse ca un animal mulţumit. Şi era mulţumit cum nu mai fusese de luni de zile. Se simţea în armonie cu restul lumii şi ştia că ar fi cântat dacă ar fi avut un radio în buzunar.

Stomacul îi chiorăia şi îşi dădu seama cât de foame îi era. Nu mâncase prea mult la cina din noaptea trecută şi apoi, desigur, el şi cu Honey munciseră mult azi noapte. Zâmbi din nou. Pentru moment, avea două lucruri în minte, pe Honey şi să bage ceva în stomac. Lucas îşi simţi trupul tulburat când se gândi la Honey. Îi era la fel de foame de ea ca şi de mâncare. În timp ce mâncarea îi hrănea trupul,

Honey îi hrănea sufletul. Nu conta că făcuseră dragoste noaptea şi că el se trezise din nou spre dimineaţă dorind-o iarăşi. Ea fusese caldă, calină şi somnoroasă. O privise dormind, gândindu-se cât de mult o iubea. Şi Honey McKay încă era îndrăgostită de el, îşi spuse el intrând în baie şi

aruncându-şi apă rece pe faţă.

Ea nu-i spusese multe, dar ştia în adâncul sufletului lui că îl iubise mereu, i-o citise în ochi, când o pătrunsese şi ea îl înconjurase cu picioarele peste talie.

Stomacul lui Lucas chirăi din nou când se şterse pe faţă cu prosopul îmbibat de mirosul ei. Îi trecu prin minte că Honey ar putea fi jos, pregătind micul dejun, fiindu-i la fel de foame ca şi lui. Părăsi camera şi urcă treptele, câte două deodată nerăbdător să-şi vadă soţia. Acum că lucrurile erau bune între ei, va insista să se recăsătorească cu el imediat. În mintea lui el era la fel de însurat ca întotdeauna.

Poate că vor mai pleca într-o lună de miere. Se vor duce la acelaşi hotel din Mexico. De data asta, nu va mormăi când ea îi va cere să meargă în excursie. Va fi diferit de data asta, îşi promise lui însuşi. Honey îl învăţase bine nevoia de a-şi respecta propria persoană. Îi plăcea această nouă Honey care ştia să comande uneori. Lucas fluieră făcându-şi drum prin cameră şi trecu prin uşile balanţe spre bucătărie. Sunetul îi rămase în gât când o zări pe Vera stând aplecată peste chiuvetă.

— Unde este Honey? întrebă el, uitându-se prin jur. Vera îşi ridică privirea.

— Cum adică, unde e Honey? Unde e mereu dimineaţa.La lucru.

— S-a dus la lucru azi? întrebă el surprins.

— Avea vreun motiv să nu se ducă? Lucas simţi cum emoţia i se spulberă la aceste veşti şi îi fu greu să nu-şi arate dezamăgirea.

— Nu, cred că nu. A spus dacă va lucra pe lotul meu azi? Vera se întoarse la ocupaţia ei.

— Ea nu a spus, eu nu am întrebat.

— Scuteşte-mă, Vera, zise el oftând, ştiu că ai idee unde s-a dus. De ce îngreunezi lucrurile mereu? Femeia roti din ochi şi se uită la el.

— Uite, ţi-am spus, nu ştiu nimic. Tot ce ştiu este că Eric a sunat şi...

— Eric a sunat? falca lui Lucas se încordă la numele bărbatului.

— Şi a trebuit să plece devreme să se întâlnească cu el. Acu, vrei cafea sau ceai la micul dejun? Nu avem cereale fiindcă un prost a lăsat castronul cu lapte afară şi s-a acrit. După privirea pe care i-o arunca ştia cine era vinovatul.

— Nu, nimic, zise el pofta dispărându-i brusc. Îşi trecu mâinile prin păr. Ştii de unde pot împrumuta o maşină?

— Nu.

— Nicio maşină? Uite, Vera, ştiu că ai maşină.

Am văzut camioneta aia veche afară şi ştiu că e a ta.

— Da, dar nu e de împrumut, repetă ea. Lucas fu brusc frustrat de situaţie. Trebuia să o găsească pe Honey rapid. Trebuia să afle de ce Eric era cu ea. O sunase Eric în mod special azi de dimineaţă? Lucas nu şi-o imagina pe Honey petrecând o noapte pasională cu un alt bărbat, dar îşi dădu seama că nu ştia o mulţime de lucruri despre nevasta lui.

— Există vreo staţie de taxiuri prin oraş? Întrebă el.

— Homer Beechum avea una, dar acum este închis.

— Deci nu e nimeni? întrebă el neîncrezător.

— Aici nu e Houston, ştii, zise ea. Noi nu avem prea multe maşini şi taxiuri.

Nerăbdarea lui Lucas atinse apogeul.

— Bine, ce ar fi să-ţi cumpăr maşina, Vera?

— Nu e de vânzare.

— Îţi dau... să zicem, opt sute de dolari pe ea. De două ori cât face. Ce zici? Privirea ei era neclintită.

— Dacă m-aş fi gândit s-o vând, aş fi luat cam cinci sute pe ea.

— Cinci sute de dolari! El aproape că striga cuvintele. Ea ridică din umeri şi se întoarse la chiuvetă. Bine, o mie de dolari, zise el. Ofertă finală. Când ea nu se mişcă, adăugă:

— Problema e că s-ar putea să se rupă cu mine înainte să pornesc.

Vera se gândi, apoi se şterse pe mâini pe un ştergar.

— Aduc cheile. Lucas făcu duş în timp record, apoi ieşi din casă înjurând vechitura Verei pentru cum se târa pe drum. O plătise la preţul pe care i-l ceruse femeia, dar nu avusese încotro. Avea nevoie de transport, pur şi simplu.

Când Lucas sosi la locuinţa lui, îi găsi pe Honey şi pe Eric stând alături lângă camionul ei, vorbind şi uitându-se pe nişte hârtii pe care ea le ţinea în mână.

Honey păru surprinsă să îl vadă.

— Lucas, cum naiba ai convins-o pe Vera să-ţi împrumute maşina?

— Poveste lungă, zise el apropiindu-se de cei doi. Dădu din cap curtenitor spre Eric. Honey, vreau să discutăm. E vreun loc...

— Piciorul tău! zise ea. Nu mai şchiopătezi. Şi unde e bandajul?

Lucas tresări. Uitase complet de picior.

— O, e mult mai bine acum, zise el. Pot merge bine.

— Nici măcar nu şchiopătezi în dimineaţa asta, observă Eric. Honey îi aruncă lui Lucas o privire îngheţată, ştiind după privirea lui timidă că fusese păcălită. Se înroşi la faţă.

— Aş spune că ţi-ai revenit miraculos, tu nu? Lucas văzu că nu era mulţumită de el şi deveni şi mai hotărât să discute cu ea între patru ochi.

— Honey, putem intra în casă? Vreau să vorbim, repetă el.

— Şi eu vreau să vorbim, zise ea. Eric îţi brăzdează pământul azi.

— Aşa de curând?

— Ei, spuneai că te grăbeşti. Oricum, s-a produs o inundaţie la subsol, aşa că se poate lucra doar ce se curăţă şi se usucă locul. Se opri ca să-şi tragă sufletul.

Vorbea repede fiindcă era furioasă, furioasă că Lucas

recursese la trucurile lui. Piciorul nu era mai lovit decât al ei. Şi când te gândeşti prin ce a trecut.

Bărbatul ăsta nu putea obţine lucrurile altcumva.

— Deci acum nu avem ce face fiindcă nu avem cum să intrăm la subsol, zise ea. Nu e mare scofală, continuă ea. Prefer să fac altceva înainte de brăzdare. Acum punem îngrăşăminte şi am marcat curtea din spate şi zona de joacă pentru copii.

Dar vreau să te decizi pentru arbuşti şi copaci astăzi.

Lucas devenea nerăbdător din cauza atâtor întreruperi.

— Chiar trebuie să discutăm acum? El se întrebă cum se putea gândi ea la curte acum când avea atât de multe să-i spună. Honey îl privea cu indiferenţă.

— Da, trebuie. Când mi-ai spus că te grăbeşti, am luat-o în serios şi am angajat oameni în plus ca să termin rapid. Te-ai răzgândit? Devenea nervoasă cu el şi o arăta, iat-o, făcând toate eforturile ca să-i termine lotul şi el se tot codea. Va fi dificil să lucreze cu el acum, după ce petrecuseră noaptea împreună. Se gândise la altceva de dimineaţă. Dar el îi îngreuna situaţia.

— Nu m-am răzgândit, zise el, m-am gândit că putem lăsa lucrurile cum sunt deocamdată. Ce trebuie să fac?

— Să te duci la magazin şi să alegi ce vrei pentru curtea ta, zise ea simplu. Trebuie să aşteptăm până în amurg ca să plantăm copacii, dar te poţi decide asupra tufelor şi florilor. Îţi arăt eu ce merge. Lucas se gândi. Putea discuta cu ea în spatele magazinului. Poate că era într-o dispoziţie proastă, tot aşteptând ca muncitorii să înceapă lucrul. Se explică de ce era aşa distantă.

— Da, da, bine, Honey, zise el ştiind că atunci când se va sui în camion îi va spune tot ce avea de gând. Poate că s-ar putea duce la tribunal în după-amiaza asta ca să completeze cererea de căsătorie. După noaptea trecută, de abia aştepta ca lucrurile să se aşeze.

— Ne poţi urma pe mine şi pe Eric în maşina ta, zise ea. El îşi arcui ambele sprâncene.

— Cum adică, să te urmez pe tine şi pe Eric? El se uită la bărbatul în chestiune.

Credeam că va pune brazdele. Eric păşi înainte.

— Am destui muncitori, zise el.Mă întorc să o ajut pe Honey. Nu poate ridica plantele de una singură.

— Le ridic eu.

— Tu? Honey şi Eric vorbiră simultan.

— De ce nu? Eric ridică din umeri.

— Unele dintre ele sunt chiar grele. Lucas îl privi cu răceală.

— Îţi par schilod? Lucas îşi imagină că îl vedea cam neputincios. Eric replică iute:

— Bineînţeles că nu. Nu ne aşteptam să munceşti şi tu. Honey se băgă în vorbă.

— Lucas, nu e nevoie. Tu plăteşti.

— Da, dar nu vreau să vă pun pe jar doar fiindcă mă grăbesc. M-aş simţi vinovat dacă nu m-ai lăsa, Honey. Ştia în inima lui că nu era aşa. Nu voia ca Honey şi Eric să petreacă mult timp singuri. Honey cedă.

— Bine, bine, Lucas, spuse ea amabilă ducându-se spre camion. Nu ştiu de ce mă cert cu tine. Mereu faci ce ţi-ai propus.

— Eşti gata? întrebă Eric mergând spre camion.

— Sunt gata, zise Lucas uitându-se pătrat, ştiind că nu-l va scoate pe acest bărbat din viaţa lui Honey.

Dimineaţa trecu repede pentru Lucas, care o urmă pe Honey peste tot ca un căţeluş, ajutând-o să aleagă verdeaţa pentru curtea lui.

— Nu trebuie să hotărăşti totul chiar azi, zise ea.

— Nu ştiam că sunt atâtea tipuri de tufe, îi spuse el, întrebându-se de unde ştia atâtea despre specii. Vorbea

despre ele ca şi când ar fi fost copiii ei, arătând caracteristica fiecăreia şi unde ar fi stat cel mai bine în curte.

— O, sunt sute de varietăţi, îi spuse ea, iar aici le ţin pe cele mai populare. Îi arătă un nou mănunchi, îşi recomand să le pui pe astea în locul în care ai probleme cu eroziunea. Ăstora le place soarele şi vor creşte minunat.

— Ce sunt astea? întrebă Lucas arătând către o tufă cu flori.

— Azalee. M-am gândit să-ţi împodobesc curtea cu diverse culori. Şi poate cu câteva gardenii. Uite una acolo. Vino să miroşi florile. Lucas o urmă mergând supus în urma ei. Ea purta pantaloni scurţi şi o bluză albă fără mâneci, care contrasta cu braţele bronzate. Honey se opri lângă o tufă şi culese o floare mică, albă. Lucas luă floarea din mâna ei şi o duse la nas.

— Hm, drăguţ, zise el întâlnindu-i privirea. Dar prefer mirosul tău.

Honey îşi îndepărtă privirea.

— Da, ei, cred că ai ales bine florile pentru curte. Mai târziu adăugăm nişte pomi fructiferi şi... Lucas privi prin jur ca să se asigure că Eric avea treabă înăuntru.

— Honey, ce se întâmplă? întrebă el. De ce mă tratezi de parcă am făcut ceva rău?

— Nu înţeleg ce spui.

— De abia te uiţi la mine şi ori de câte ori mă apropii, te îndepărtezi. Începi să regreţi ce s-a întâmplat aseară?

— Seara trecută nu are de-a face cu asta, Lucas. Dar da, mă îndoiesc că trebuia să te invit în camera mea.

— Nu ţi-a plăcut? Ea roşi.

— Ba da.

— Atunci care este problema? Erau prea multe probleme ca să le enumere, dar nu o făcu fiindcă se grăbea.

— Nu sunt sigură că a fost o idee bună. Suntem divorţaţi acum şi avem fiecare viaţa noastră.

— Problema asta se poate rezolva imediat.

— Cum adică? El se apropie şi îi prinse floarea grijuliu după ureche. Ea se încordă uşor la acest contact, dar nu spuse nimic.

— Poate că ar trebui să mergem la starea civilă, Honey, zise el. Îi puse mâinile pe umeri. Putem obţine aprobare să ne căsătorim imediat. Ea se dădu înapoi un pas, efectiv smulgându-se din atingerea lui. Râse nervos dar refuză să-i întâlnească privirea.

— Lucas, despre ce vorbeşti? Lucas se încruntă.

— Ar trebui să fie evident. Vorbesc despre noi, să ne căsătorim din nou. Te cer de soţie... din nou. Honey se încordă.Ar fi trebuit să prevadă asta, dar uitase. Fusese atât de prinsă de cele petrecute între ei, încât nu fusese în stare să gândească corect încă din acea dimineaţă. O speria faptul că îl iubea şi că el încă avea autoritate asupra ei. Încă o dată se dovedise a fi maestru în pat. Va dori să o comande mereu, nu numai în pat ci şi în viaţa de toate zilele. Încet dar sigur, el va prelua întregul cotrol.

— Deja ţi-am spus, Lucas, zise ea în cele din urmă. Nu mă interesează căsătoria.

— Da, dar asta o gândeai înainte de noaptea trecută.

— Nu-mi pasă de ce a fost noaptea trecută.

— Cum adică, nu-ţi pasă? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Pur şi simplu nu vreau să mă leg din nou. Sunt fericită aşa cum sunt.

— Chiar aşa, Honey? spuse el strângând din pumni. Te mulţumeşti să trăieşti singură într-o casă întunecată şi într-un pat gol toată viaţa?

— Crezi că am nevoie de un bărbat ca să fiu fericită?

— Nu doar de un bărbat. De mine.

— Duc o viaţă bună, Lucas. Am o slujbă care-mi place şi doi copii frumoşi...

— Doi copii care au nevoie de un tată.

— Aveau odată, îţi aminteşti? continuă ea, ştiind că nu trebuia să-i amintească aventurile lui de soţ şi tată. Nu o să mă căsătoresc doar pentru binele Melissei şi al lui Todd. Se simt bine aşa cum sunt. Sunt nişte copii veseli şi fericiţi.

Sigur, Melissa are probleme, dar totul se poate rezolva. Nu o să le risc fericirea doar fiindcă noi doi ne simţim bine la pat. Nu vreau să mai fiu în situaţia de dinainte.

— Ţi-am spus că m-am schimbat. O să fie altfel acum.

— Da, dar încă pari a fi acelaşi Lucas care face totul ca să obţină orice. Care şi-a săpat curtea cu buldozerul şi cine ştie ce altceva a mai făcut.

— Am făcut-o din dragoste, Honey. Ştii cât te doresc.

— Asta aşa e. Dar nu te-ai gândit niciodată la ce vreau eu, nu? Sau la ce am nevoie.

— După noaptea trecută am avut o idee grozavă, zise el ascuţit, apoi o văzu roşind din nou. Cred că am greşti, că poate şi tu te-ai schimbat.

— Nu poţi manevra lucrurile cum vrei, Lucas. Nu poţi.

— Nu e adevărat, strigă el. Dacă ar fi fost adevărat, nu te-aş fi lăsat să mă părăseşti cu trei ani în urmă şi să-mi iei copiii.

— Te aşteptai la un divorţ amuzant?

— Nu, dar mă aşteptam să am nişte drepturi. Viaţa mea s-a schimbat în mod irevocabil chiar sub ochii mei şi nu am putut face nimic. A fost nedrept, Honey, mai nedrept decât orice am făcut eu. Fu obligat să nu mai vorbească de apariţia lui Eric, oarecum jenat că acesta îi văzuse certându-se.

— Suntem gata să încărcăm camionul? o întrebă el pe Honey. Honey refuză să se uite la partenerul ei. Ştia că acesta va fi îngrijorat văzând-o supărată.

— Da, avem totul gata, zise ea. Îi aruncă o ultimă privire lui Lucas înainte să i se alăture lui Eric. Lucas lucră în acea zi cu o îndârjire pe care nu ştia că o poseda, fiindcă îl ajuta să

nu gândească. Nu voia să se gândească la cum fusese drăgălaşa Honey cu o noapte înainte şi cum totul fusese minunat între ei, iar apoi cum refuzase să se mărite cu el. Cu cine glumea ea? se întrebă el. Munca grea nu-l elibera de gânduri, ci îl ajuta doar să le înfrunte. Frustrările lui erau canalizate în activitatea fizică, în munca grea, când voia de fapt să o zgâlţâie pe Honey până când îi clănţăneau dinţii în gură ca să facă pe voia lui. Ştia că se terminase. Honey era diferită acum. Lucrând cot la cot cu Eric, săpă groapă după groapă şi continuă să sape chiar când Eric mai făcu un drum la magazin ca să ia verdeaţa.O

Ignora complet pe Honey hotărând că era mai bine să tacă pe moment.

Se simţi ca un prost fiindcă crezuse că o noapte alături de Honey ca rezolva totul şi va deveni soţia lui din nou. Cum de fusese atât de tâmpit? se întreba vârând încă o tufă în pământ. Gândul la acest bărbat îl înnebunea şi se gândi dacă Eric Severnson era cauza refuzului lui Honey.

La sfârşitul zilei, Lucas nu-şi putu crede ochilor văzând curtea. Deşi mai era mult de lucru, pământul fusese brăzdat şi tufele fuseseră plantate. Honey făcuse un gard din lemn şi îl aşezase în zona cu eroziune mare, apoi îl înconjurase cu tufe şi arbuşti diferiţi. Lucas se gândi că efectul era minunat şi dădea casei o înfăţişare fermecătoare.

— Va arăta bine când vom pune şi pinii şi rocile decorative, îi spuse Honey lui Lucas pe un ton rigid şi profesional. Nu va fi terminat complet, bineînţeles, până când nu vom planta copaci în grădină. Ea se uită de jur împrejur ca să nu se uite la el.

— Ei, începe să se întunece. Poate că ar fi cazul să terminăm, Lucas. Eric, mergi spre casă? Blondul scutură din cap.

— Nu, mă duc în altă parte. Mulţumesc, oricum. Lucas privi cum Honey plecă fără să zică la revedere. Se urcă în

camion şi plecă. Îl lăsă alături de Eric.

Lucas îl studie pe bărbatul din faja sa.

— Eşti obosit, Severnson? întrebă el. Eric îşi şterse sprâncenele asudate şi scutură din cap.

— Nu foarte rău, cred că aş bea o bere rece. Asta îmi place la sfârşitul unei zile grele. Lucas încuviinţă din cap.

— Da, ştiu ce vrei să spui. Se uită de jur împrejurul curţii sale, mândru de cum arăta.

Şi el era obosit, dar era o oboseală plăcută. Nu era obosit mental aşa cum se obişnuise mereu. Respiră adânc şi inhala aerul curat.

— Te superi dacă merg şi eu la bere? Întrebă el. Eric păru surprins. Ezită.

— Nu sunt sigur că o să-ţi placă locul. E un fel de... e diferit. Nimic ca barurile din Houston. O mulţime de tipi vin acolo după lucru şi nu trebuie să te schimbi.

— Deci putem merge cum suntem?

— Ei, să mă spăl pe mâini şi pe faţă, să mă pieptăn întâi.

— Poţi folosi baia mea, dacă vrei. Eric ridică din umeri.

— Mda, bine. Douăzeci de minute mai târziu, după ce Eric le dăduse liber muncitorilor şi se spălaseră amândoi, plecară. Lucas conduse spre bar direcţionat de Eric. Traseră în faţa unei taverne de cărămidă cu un cat din afara oraşului.

— Nu cred că am mai fost pe aici, îi spuse Lucas. E un local nou?

Eric dădu din cap că da.

— Doar de un an şi ceva. Probabil că n-o să-ţi placă, mai spuse el o dată. Sunt sigur că nu obişnuiai să...

— Hei, am fost prin multe baruri de cowboy, dacă asta vrei să spui. Lucas coborî din maşină şi îl urmă îndeaproape pe celălalt bărbat. Era prea întuneric ca să vadă multe de cum intrară. Mica tavernă era aproape goală, cu excepţia câtorva bărbaţi care stăteau la bar, unii dintre ei purtând căşti de zidari.

— Să mergem la o masă în spate, sugeră Eric deja îndreptându-se într-acolo. Aşa nu vom fi deranjaţi. Lucas se gândi că bărbatul părea nervos şi era sigur că ştia ceva despre acel loc. Sigur, nu era cine ştie ce, dar Lucas îşi aminti cum în trecut frecventa şi el astfel de localuri.

Îl urmă pe Eric la o masă mică şi se aşeză cu spatele la bar. Barmanul apăru ca din senin.

— Cred că o să comand o cola, îi spuse Lucas lui Eric.Mă doare stomacul un pic.

Băutura o să-mi facă şi mai rău.

— Eu iau o bere, zise Eric. Aşteaptă până când barmanul plecă după comandă.

— Deci, Lucas, Honey ştie că ai ulcer?

— Nu şi nici nu-i spun.

— Ţii mult la ea, nu? Lucas dădu încet din cap.

— E chiar atât de evident? Eric zâmbi.

— Să-ţi spun ceva. Dacă ai fi în ţara mea şi te-ai uita la o femeie aşa cum te uiţi la Honey, ar trebui să o iei de nevastă. Lucas se apropie mai mult.

— O vreau înapoi, Severnson. Ştiu că de data asta va merge.

— De ce-mi spui mie?

— Fiindcă... Lucas se opri şi se uită în jurul lui, surprins să vadă că barul se umpluse de bărbaţi.

Un cuplu stătea lângă un automat şi alegea muzica, iar o clipă mai târziu aceasta începu. Se răsuci către Eric.

— Vreau să ştiu ce înseamnă Honey pentru tine. Eric se gândi.

— E o întrebare dificilă, Lucas.

— O iubeşti? Lucas îşi ţinu respiraţia. Bărbatul încuviinţă uşor.

— O iubeşti?

— Normal că da. Îmi e cea mai apropiată persoană. Fură întrerupţi când barmanul apăru cu băuturile, în timp ce le

aşează la masă, Lucas observă aglomeraţia.

— Ei, se pare că este un loc adevărat pentru bărbaţi. El sorbi din băutură şi se lăsă în scaun ascultând un cântec.

— Acum, să revenim la problema cu Honey... Cineva îl bătu pe Lucas pe umăr, iar el se răsuci. Un bărbat înalt şi slab stătea în faţa lui.

— Da, ce doreşti? întrebă Lucas.

— Dansezi? Întrebarea îl făcu pe Lucas să se schimbe la faţă.

— Să dansez? Cu cine? întrebă el ultându-se prin cameră. Nu era nicio femeie prin jur. Văzu doi bărbaţi dansând şi îngheţă.

— Cu tine? îl întrebă el pe străin. Când bărbatul încuviinţă, Lucas îi râse în nas.

— Nu, omule, nu sunt ce crezi?

— Atunci cum de stai într-un bar de homosexuali? întrebă bărbatul.

— Bar de homo? Lucas se uită în jur şi întâlni privirea amuzată a lui Eric. E un bar de homosexuali? şuieră el. Tu ştiai asta?

— Bineînţeles, spuse Eric şi dacă nu dansezi cu domnul, dansez eu.

Lucas simţi cum lumea se învârtea cu el.

— Da? Brusc îşi dădu seama şi începu să râdă. Eric se încordă.

— Ce-i de râs? Lucas îl lovi pe Eric uşor pe umăr.

— Râd fiindcă îmi dau seama că putem fi prieteni buni, zise el. Şi în calitate de prieten, te rog să mă scoţi de aici în mod discret.

Zugravii pe care-i chemase Honey pentru Lucas veniră a doua zi de dimineaţă, gata să se apuce de lucru, terminând cele începute de el. Lucas îi părăsi şi se duse să mai aducă materiale şi vopsea, decizând că va alege şi tapetul din

moment ce tot se afla acolo. După ce căută prin mai multe cataloage, îşi dădu seama că nu avea idee ce să cumpere. În final, luă cataloagele cu el. Poate o va convinge pe Honey să-şi spună părerea. Lucas aproape tresări. După confruntarea lor de ieri, Honey poate că nici nu-i va mai vorbi. Ce îl făcea să creadă că va alege tapet pentru baia lui? Nu se aşteptase ca Honey să-i dea atât de furcă, se gândi el, uitându-se pe geam în timp ce conducea. Vara era pe trecute, îşi spuse el. Todd şi Melissa vor începe şcoala curând. Drace, de abia aştepta să-i vadă. Îşi dori să îşi rezolve problemele cu Honey între timp.

Lucas zări un copac colorat printre pinii verzi şi văzu că frunzele deja îşi schimbaseră culoarea. Se întrista la gândul că venea iarna şi el nu o recâştigase pe Honey. Se întrista şi mai mult gândindu-se că îşi va petrece vacanţa singur, aşa cum şi le petrecea de trei ani încoace. Se întrebă dacă era mai aproape să o câştige pe Honey decât fusese prima dată când venise. Fusese atât de sigur de dragostea ei în noaptea în care o strânsese în braţe, încât crezuse că nimic nu-i va despărţi. Lucas conduse ultima milă spre casă hotărându-se să-i ajute pe zugravi să termine. Nu avea ce să facă altceva, se gândi el mohorât. Nicio slujbă, nicio familie, nimic nu-l interesa în mod deosebit. Nu avusese niciodată timp pentru un hobby al său şi nu făcuse sport. De abia se uita la televizor, fiindcă îşi trecea cele mai multe weekend-uri lucrând. Lucas se întreba cum un bărbat de treizeci şi cinci de ani putea duce o asemenea existenţă cenuşie.

Când Lucas parcă în stradă, câteva minute mai târziu, camionul lui Honey era deja acolo şi decizia lui de a-i ajuta pe zugravi fu uitată. O găsi în curtea din spate aşezând stropitorile.

— Bună, zise el ducându-se alături de ea ca să o ajute să îndrepte o stropitoare. Ea era îmbrăcată cu acei blugi tăiaţi scurt, cei care îl înnebuneau. Honey încuviinţă din cap şi

coada ei de cal se balansa în spate de mulţumire.

— Brazdele tale arată bine azi, nu crezi?

— Mda, grozav, spuse el uitându-se de jur împrejur cu interes.

Doar la cum arăta pământul nu-i stătea mintea. El şi cu Honey deja pierduseră mult timp cu prostiile.

— În câteva săptămâni nu or să mai arate la fel. Lucas trebuie să fi fost orb nu ca să vadă că era obosită; gura îi era căzută, avea cearcăne în jurul ochilor. Oare din cauza banilor? se întrebă el. Rezistă dorinţei de a o lua în braţe şi de a o săruta.

Va insista să-i plătească azi pentru munca depusă de ea şi de Eric.

— Ce e, nu ai dormit bine azi-noapte? întrebă el când ea căscă. Ştia cum să-i îndepărteze mintea de la griji şi să o facă să adoarmă ca un copil. Honey îl privi repede aşteptând să găsească ceva amuzant în ochii lui, dar el era chiar îngrijorat.

— Cred că mi-e dor de copii, zise ea. Îmi tot spun că mai durează câteva zile dar... se opri şi ridică din umeri.

— Poate ar trebui să le scrii o scrisoare. El o urmă către robinetul din spatele casei. Ea îl răsuci şi stropitorile ţâşniră.

— Le scriu în fiecare zi, spuse ea. Niciodată nu au trecut două săptămâni din viaţa mea aşa de încet. Data viitoare o să insist ca părinţii să fie lăsaţi să-i vadă măcar o dată. Lucas dădu din cap gânditor.

— Da, timpul trece încet când ţi-e dor de cineva. Uneori încerci să fii ocupat cu ceva, asta ajută. Vocea lui era convingătoare.

— Pe tine te-a ajutat?

— Nu întotdeauna. Vacanţele sunt rele, indiferent de cât încerci să nu te gândeşti la ele. El îşi aminti cum se îngrozea văzând decoraţiile de Crăciun în fiecare an la Houston. Îi lipseau figurinele făcute de copii şi mâncărurile etalate cu mândrie de Honey în frigider. Îi lipsea modul în care Honey

decora casa pentru vacanţe şi mirosurile care îl întâmpinau când venea acasă.

— Am greşit mutându-mă aşa departe, spuse Honey. Lucas studie arcadele frumoase de apă care ţâşneau din stropitori, cum se reflectau în soarele dimineţii ca nişte cristale argintii. Ridică din umeri.

— E natural să vrei să revii acasă când eşti separat, zise el.

— Ca să fiu sinceră, nu m-am gândit că o să-ţi fie dor de copii, zise ea, privindu-l în faţă pentru prima oară de când sosise.Mă gândeam... ea se opri brusc. El nu arătase niciodată mai atrăgător ca în acea clipă, cu faţa umbrită de o barbă uşoară care o îmbia să o atingă. Ochii îi erau de un căprui limpede în soarele dimineţii şi părul negru ca abanosul. Toată feminitatea ei renăscu privind acea bărbie pătrată, muşchii încordaţi ai gâtului acei umeri largi. Cămaşa lui era larg deschisă la gât arătându-i pieptul destul cât să-i atragă atenţia.

— Nu contează ce am crezut, zise ea în final. Am greşit. Nu ştiam ce să fac atunci.

— Nu mai contează, Honey. El văzu supărarea şi culpabilitatea din ochii ei şi nu vru să o mai prelungească.

— Sper doar să mă ierţi într-o zi.

— Nu am de ce să te iert.

— Ei, mai bine începem, zise ea uitându-se prin curte.Ar trebui să termin azi. Dacă îţi place, putem merge mâine la magazinul de mobilă din Fort Worth ca să alegem câte ceva. Lucas fu surprins.

— Adică vrei să mă ajuţi? Ea râse. Nu mai era supărată de rănirea lui falsă.La început se simţise păcălită, ştiind că el va exagera lucrurile ca să petreacă mai mult timp cu ea. Ea complicase lucrurile, invitându-l în patul ei şi ştiuse că va avea necazuri. Tânjise după contactul uman. Voise să fie ţinută în braţe un timp, să simtă alt trup lângă al ei.

Honey îşi dădu seama că era cea mai mare greşeală pe

care o făcuse. Dar învăţase că, luând propriile decizii, va răspunde şi de greşelile ei uneori.

— Ei, m-am supărat după figura cu piciorul tău rănit, dar Eric m-a convins. Chiar mi-a spus că supraveghează magazinul ca să am timp. Nu prea avem timp aici.

Dacă Lucas a fost dezamăgit de decizia pe care ea o luase din cauza lui Eric, nu a prea arătat-o. Învăţa doar să obţină ce dorea Honey să-i ofere.

— Atunci de ce nu mergem? întrebă el. O să luăm cina într-un loc drăguţ. Poate într-un restaurant mexican. Când ea începu să protesteze, el o opri. Doar atât pot face, Honey, din moment ce tu renunţi la ziua ta de lucru. Doar dacă nu vrei să-ţi plătesc, adăugă el repede.

— Bineînţeles că nu poate fi vorba de plată, spuse ea indignată de sugestia lui.

Putem plănui să plecăm în jur de ora opt mâine dimineaţă, dacă îţi convine. Într-o oră ajungem acolo. Cred că vei găsi lucruri mai bune decât în Fort Worth. Ea se înapoie în faţa casei lui, ca şi când ar fi terminat cu el, dar el o urmă.

— Nu te superi dacă te ajut, nu? Când ea stătu pe gânduri, el continuă. Casa miroase ca o fabrică de vopsele acum şi nu-mi place. De fapt mi-a plăcut să lucrez ieri aici. Honey se gândi o clipă. Ştia că dacă Lucas nu avea o preocupare, o va plictise de moarte. Cel mai bun lucru era să-i dea îndeajuns de lucru ca să nu o enerveze. În cele din urmă acceptă.

— Bine, dar te rog, încearcă să nu te mai răneşti. Ea părea atât de serioasă, încât el nu putu să nu râdă.

— Dacă mă rănesc, promiţi să mă îngrijeşti ca zilele trecute? o necăji el.

Ea nu păru amuzată.

— Nu, de data asta te răneşti pe cont propriu. Cam pe la prânz, Lucas plantase un număr bun de arbuşti pe lângă trotuarul lui, lucrând cot la cot cu nişte colegi de ai lui Honey. Lucas se mândri cu faptul că ţinea pasul cu băieţii.La

amiază, merseră cu pachetele de prânz la umbra unui stejar şi Lucas o invită pe Honey înăuntru ca să facă sandvişuri. Zugravii plecaseră în oraş pentru masă, promiţând să se întoarcă repede.

— Arată bine aici, zise Lucas uitându-se pe fereastră la lotul pe care-l amenajaseră.

După ce e gata o să te rog să-mi faci un plan de îngrijire. Nişte instrucţiuni ca totul să se păstreze în formă. Cred că vrei să dureze tot ce ai făcut.

Lucas se gândi la ce îi spusese ea. Îşi neglijase căsnicia şi o privise murind sub ochii lui.

— Ai dreptate, zise el atât de vehement, încât Honey fu sigură că discutau de lucruri diferite. Honey zâmbi.

— Am auzit că ai cumpărat vechea maşină a Verei. Lucas se strâmbă amintindu-şi.

— Da, bătrâna căpoasă m-a strâns cu uşa. Honey chicoti încet.

— Ei, nu ştiu cât ai dat pe ea, dar trebuie să fi fost mult. Azi pleacă să-şi cumpere una nouă.

— Sper să sfârşească într-un copac, zise el. Şi sper să i se rupă ceva la ea pe unul din drumurile astea de ţară, iar eu să fiu singurul în jur ca să o ajute.

Honey îl pocni peste braţ în joacă.

— O, Lucas, eşti groaznic! Ea deveni serioasă. Chiar te-ar distra ideea, nu? Femeia mi-a fost ca o mamă. Ochii lui se îmblânziră.

— Bine, renunţ de dragul tău. Honey nu ştiu cum să răspundă şi se stăpâni cât putu să nu se uite la el. Nu se putea uita în acei ochi fără să nu se piardă în ei, nu putea privi acea faţă fără să dorească să o atingă. Gândurile ei se îndreptară automat la noaptea pe care o petrecuseră unul în braţele celuilalt, la cum se simţise în siguranţă. Îi cunoştea mirosul dintr-o mie. Trupul lui îi era familiar, dar voia să descopere şi mai multe. Se ridică.

— Mai bine să întorc la lucru. Lucas se ridică şi el şi se îndreptă către ea cu uşurinţa unei pisici sălbatice.

— Aşa e mereu între noi, nu, Honey? întrebă el, reuşind să-i citească gândurile. Nu putem sta cinci minute împreună fără să ne gândim la acea noapte. Şi la toate nopţile viitoare.

— Lucas, te rog... Ea râse jenată şi-şi ridică o mână ca să-l facă să tacă. El micşoră distanţa dintre ei, dar nu o atinse aşa cum se aşteptase ea. Nici nu trebuia. Ea simţea căldura pe care o emana trupul lui, cu ea îi mângâia faţa, ca şi când ar fi mângâiat-o cu vârfurile degetelor.Ar fi fost minunat să o ia în braţe. Neştiind ce mişcare va face el, se simţea vulnerabilă şi expusă.

— De ce te joci cu mine, Honey? întrebă el, zâmbindu-i cald. Era genul de zâmbet pe care i l-ar fi dăruit un tată binevoitor fiului său răutăcios. Nu fi dură.

Vocea lui catifelată o încălzi în tot trupul ca niciodată. Îşi simţi genunchii moi.

— Nu mă joc, Lucas. Uneori nu pot să nu mă întreb şi eu.

Lucas sosi la locuinţa lui Honey a doua zi dimineaţă înainte de ora opt şi o găsi pregătită, îmbrăcată în blugi strâmţi şi o jachetă cărămizie cu umeri care îi accentua culoarea din obraji. Îşi împletise părul lung într-o singură coadă şi-şi pusese o fundă care se asorta cu jacheta. Lucas zâmbi în timp ce o conducea la maşină, admirându-i părul şi coapsele unduioase care arătau aşa de atrăgătoare în blugi. Zâmbetul îi dispăru când văzu cât de mohorâtă era.

— De ce eşti aşa de supărată? întrebă el închizând harta pe care o studiase mai devreme şi vârând-o în torpedou. Plănuise să meargă pe drumurile ocolite de la Fort Worth, gândindu-se că priveliştea era mai frumoasă decât şoseaua interstatală.Ar fi ales ruta cea mai scurtă din punctele A şi B.Desigur, voia să o ia pe drum ocolit din motive egoiste. Drumul ocolit era mai lung. Însemna mai mult timp petrecut

cu Honey.

— Mă îngrijorează Vera, zise Honey în final. Are o criză de artrită în dimineaţa asta. El îşi arcui sprânceana.

— Crezi că e bine să o laşi singură? Putem merge la mobilă în altă zi. El făcea sacrificiul suprem cerându-i asta. Dar ştia că ea nu se va simţi bine dacă îi ducea grija menajerei.

— O, o să fie bine, zise Honey după ce se mai gândi. I-am spus să se odihnească toată ziua. E prea bătrână ca să mai facă treabă. Fără Todd şi Melissa a fost mai liberă, dar cum or să vină ei o să fie aglomerată.

— Ce o să faci?

— Evident, o să angajez pe cineva care să o ajute. În primul rând, eu nu am timp să am grijă de casă aşa cum ar trebui. Şi copiii au nevoie de cineva ca să meargă cu ei la şcoală. Vera a fost mai mult ca o bunică pentru ei. Ea oftă şi se lăsă pe spate în scaun. Nu ştiu ce o să mă fac fără ea.

— Te descurci tu, Honey. Te descurci cu probleme mai mari decât asta.

— Cum adică? întrebă ea. Lucas continua să se uite în zare conducând pe şosea şi ieşind pe drumul principal.

— Tot îmi spui că nu ai decis niciodată pentru tine, dar nu e adevărat. Ţi-ai pierdut mama la o vârstă fragedă şi ai reuşit să treci peste asta când cei mai mulţi copii ar fi fost traumatizaţi. Îşi aminti cât de rău se simţise când îşi pierduse mama.

Adevărat, ea îşi abandonase familia, dar îi lipsea la fel de mult ca şi când ar fi fost tot timpul cu el.

— Tu ai condus gospodăria mai mult sau mai puţin, din câte înţeleg, continuă el, o treabă care i-ar fi înhibat pe cei mai mulţi. Planificai petrecerile şi cinele, evenimentele speciale fiind încă un copil.

— Ei, Vera m-a ajutat, spuse ea, dar Honey ştia că era adevărat. Fusese forţată să preia îndatoririle casei de mică. Ştiuse cum să aleagă un vin bun cam de când avea

doisprezece ani, ştia care vin mergea cu un anume fel de mâncare. Ştia cum să aranjeze o masă frumoasă şi unde să-i aşeze pe musafirii tatălui ei odată ce aceştia soseau ca să asigure succesul petrecerii. Ştiuse cum să converseze inteligent cu oaspeţii lui, cum să îndepărteze conversaţia de subiecte delicate, cum să se poarte cu aceaia care beau prea mult. Din nefericire, nu avea prea multă nevoie de aceste lucruri acum, când trebuia să-şi câştige existenţa.

— Uneori mă gândesc că din cauza asta maiorul nu voia să te îndepărteze de el, Honey. Avea nevoie de tine ca să faci acele lucruri pe care soţia sa nu fusese în stare să le facă pentru el. Nu te-a lăsat să urmezi şcoala de arhitectură fiindcă era departe de casă şi nu fiindcă credea că nu te vei pricepe. Ăsta este unul dintre motivele pentru care a fost atât de indignat când a venit vorba de cariera ta. Te voia aici pentru nevoile lui. Honey se răsuci în scaun ca să-l privească.

— Cred că ai dreptate, Lucas, zise ea, dar nu am văzut lucrurile aşa până acum. Nu m-am gândit o clipă că maiorul avea nevoie de mine. Dar aşa fusese. Îi era greu să vadă relaţia cu tatăl ei aşa, după atâta timp. Lucas ridică din umeri.

— Eu şi cu maiorul semănăm mult, ştii. Cred că din cauza asta ne certam aşa de des. Făceam aceleaşi greşeli. Amândoi te-am condus fiindcă aveam nevoie disperată de tine. Nu prea ne-am gândit la ce îţi doreai tu.

— Nu mi-am dat seama că aveaţi nevoie de cineva.

— Eu am încercat să o ascund. Chiar de mine însumi. Îi zâmbi cald. Mi-a luat ceva timp ca să-mi dau seama. Honey îşi întoarse privirea pe geam, nevrând ca Lucas să ştie ce impresionată era de acesta simplă declaraţie.

— Ai câştigat o mulţime de bani pentru tata, nu? întrebă ea după o clipă.

El încuviinţă din cap.

— S-a descurcat forte bine. Amândoi ne-am descurcat.

Poate sunt puţin oportunist.

Auzisem zvonuri despre centrul de distribuire cu mult înainte să devină realitate.

De fapt, eu şi maiorul am realizat acest lucru. Dar fiindcă la vremea aceea eram trezorier, trebuia să acţionez prin altcineva care avea putere şi bani. Maiorul Buchanan, adăugă el. Eu doar am stat în umbră şi am făcut planuri de strategie în timp ce el acţiona. Un timp am făcut o echipă bună. Eu aveam informaţia, maiorul avea banii. A tras o mulţime de sfori.

— Ai fi putut da de necaz, zise ea.

— Mi-aş fi putut pierde dreptul de a profesa, dacă asta vrei să spui.

Se uită la ea, întrebându-se dacă era şocată. Nu-i putu citi expresia.

— Spui că tu şi maiorul făceaţi echipă bună, ce a schimbat acest lucru?

Lucas o privi în ochi.

— Tu. Maiorul a prins pică pe mine când a observat că umblam după tine.

— De ce?

— Credea că nu sunt îndeajuns de bun. Lucas îşi strânse buza de sus. Eram destul de bun ca să-i îngraş contul în bancă, dar nu destul de bun ca să împart patul cu fiica lui. El surâse. Desigur asta nu m-a oprit, iar restul poveştii îl ştii.

— Ai mai risca din nou? întrebă ea. Adică, ştiind că nu e bine, ţi-ai risca cariera de dragul banilor? Deci avea o părere despre ce făcuse el. În acelaşi timp, nu se arăta prea severă sau şocată de aceste lucruri. El medita la întrebarea ei.

— Aş vrea să cred că nu. Ştiu că am greşit şi am regretat de multe ori.Mă întrebam dacă aş fi avut acelaşi succes jucând corect. Dar apoi ce aş fi făcut? El oftă.

Probabil că m-aş fi dat cu capul de pereţi ca să-mi hrănesc familia, vreau să spun.

Honey se gândi la ce-i zisese el.

— Odată mi-ai spus că sunt a ta, fiindcă i-ai plătit tatălui meu pentru mine făcându-l bogat. Lucas se simţi ca şi când ar fi înghiţit un cărbune aprins. Se uită la ea şi văzu că amintirea acestor cuvinte era la fel de dureroasă pentru ea şi văzu cum păli.

— Îmi băusem minţile în acea seară, Honey. Cred că îţi aminteşti că sărbătoream cea mai mare vânzare a mea, el scutură din cap. Eram beat şi plin de mine. Mi-am cerut scuze a doua zi şi îmi cer din nou scuze dacă asta ajută. Amândoi ştim că oamenii nu se pot cumpăra, Honey.

— Pe atunci ştiai asta?

— Nu. Ştiam că te posed. De asta m-am şi simţit aşa devastat când ai plecat, mai ales că am văzut că nu pot face nimic ca să te aduc înapoi. Îi zâmbi sec. Aşa cum ştii, existau legi care să te apere de mine.

— Şi acum mai crezi că îţi aparţin, Lucas? El privi drumul din nou, accelerând maşina uşor.

— Nu. Un muşchi i se încordă pe faţă şi Honey îşi dădu seama că era o întrebare care îl tulburase. Simt că inima mea îţi aparţine, dar de fapt nu pot face nimic ca să te readuc la mine. Aşa că încerc să am răbdare şi... El se opri. Şi mă gândesc la ce o să fac dacă tu nu te întorci. Se uita pe geam, nevrând ca ea să îi vadă durerea din ochi. De vreme ce nu o putea convinge pe Honey să se întoarcă la el, nu-i va cerşi mila. De asta nu-i spusese că are ulcer şi nici nu-i va spune vreodată.

Pierduse foarte mult în ultimii trei ani şi asta îl tulbura sentimental. Dar mai avea o urmă de mândrie şi nu va renunţa. Putea fi umil, dar nu umilit. Mărturisirea lui îi merse lui Honey la inimă. Niciodată înainte Lucas nu îşi deschisese sufletul către ea atât de sincer şi de onest.

— O, Lucas! Se întinse spre el şi îi acoperi mâna de pe volan cu a ei. Privirile li se întâlniră şi brusc inimile le bătură

la unison. Lucas o sărută în palmă, închise ochii încet, fiind mai aproape de Honey ca niciodată. Honey simţi cum inima sălta de fericire. Acest simplu act era mai dulce decât oricare sărutare de a lui. Era un act mai dulce decât acela când el îi ţinuse pe Todd şi pe Melissa în braţe şi îi mulţumise pentru ei. Era mai dulce fiindcă îi dăruia ceva din fiinţa lui, ceva care îi pătrunse inima.

— Ştii ce îmi doresc? întrebă ea privindu-l fix.

— Ce? Ce îţi doreşti? întrebă el tandru şi confidenţial. Ea zâmbi timidă.

— Să putem face dragoste.

CAPITOLUL 9

Sângele dispăru din obrajii lui Lucas şi aproape că gonea nebuneşte pe drum. Îi azvârli mâna brusc şi se concentra asupra şofatului. Odată situaţia lămurită, se uită la ea şi adăugă pe un ton jos:

— Putem iubito, putem. Câteva minute mai târziu, Lucas coti de pe şoseaua principală pe lângă un şanţ acoperit cu tufişuri înalte, merse o bucată de drum până ce el găsi un drum murdar, unde verdeaţa era deasă şi îngreuna accesul. Aşteptară până când nu mai fură văzuţi, parcă lângă un stejar bătrân şi opri motorul. Lucas se întinse către ea şi Honey veni doritoare în braţele lui.

Buzele li se atinseră şi se cutremurară amândoi, ştiind ca orele în care fuseseră despărţiţi făceau îmbrăţişarea mai dulce. Lucas îi atinse faţa şi părul, o mângâie pe gât şi îi desfăcu nasturii de la bluză.

După ce îi scoase bluza şi sutienul, Lucas îşi îngropă faţa între sânii ei şi le inhală parfumul. Honey oftă, sprijinindu-se cu capul de spătarul scaunului ei şi se dedă plăcerii de a face dragoste. Când el se întinse ca să-i desfacă blugii, ea îl ajută bucuroasă.

— Lucas, spuse ea gemând, când degetele lui îi localizară

focarul dorinţei ei.

O, Lucas, te doresc aşa de mult, dar ştii asta, nu? întotdeauna ai ştiut-o.

El încuviinţă din cap şi se dezbrăcă ajutat de ea.

Când se uitară din nou unul la altul erau complet goi.

— Nu am mai făcut niciodată dragoste în maşină, mărturisi ea.

— Mă bucur că îmi spui asta, zise el, sărutând-o şi zâmbindu-i. Ea părea eterică, ireală, cu părul revărsat peste umeri şi peste sâni. El îşi înălţă capul şi o tachina:

— Nici eu nu am făcut dragoste cu tine în maşină şi dacă ai fi spus altceva, te-aş fi luat la întrebări. Ea râse încet, apoi îl sărută, gândindu-se că niciun bărbat din lume nu avea dreptul să o sărute atât de pătinaş. Era tentată să întrebe dacă făcuse dragoste cu alte femei pe locul din faţă al maşinii lui în ultimii trei ani, dar se abţinu. Nu avea dreptul. Se va consola cu faptul că mental nu aparţinuse altei femei. Când Lucas o aşeză peste talia lui, ea ţipă pasionată. Gurile şi limbile li se uniră şi trupurile li se legănară lin încolo şi încoace, iar mai târziu rămaseră îmbrăţişaţi unul lângă celălalt.

Excursia la Fort Worth fu un succes şi sărbătoriră mobila lui Lucas cu mâncare mexicană înainte să se întoarcă acasă.

— Îmi place orice alegi tu, zise Honey după ce se suiră în maşină, terminând de mâncat. Lucas râse.

— Cum adică aleg? După câte ţin minte, tu ai ales totul.

— Ei, ai spus că vrei ajutorul meu zise ea defensiv.

— Cred că lui Todd şi Melissei le vor plăcea dormitoarele, zise el, dar vreau ca ei să-şi aleagă aşternuturile şi perdelele.

— Vezi să aleagă ceva strălucitor, îi spuse Honey şi draperiile să nu fie opace.

El îi întâlni privirea şi citi mesajul din ea.

— Aşa voi face, promise el. Vorbiră cu plăcere până când

ajunseră acasă. Când Honey începu să discute despre afacerile ei, Lucas decise că era timpul să-i comunice ce avea el în minte.

— Doream să discutăm despre afacerile tale, zise el.

— În ce sens? Honey se simţea bine în compania lui şi se lăsă în scaun. Nu-şi amintea să fi petrecut o zi mai plăcută alături de el. Faptul că făcuseră dragoste de dimineaţă stabilise un soi de intimitate între ei şi de multe ori după-amiază Lucas îi luase mâna şi i-o mângâiase uşor, spunându-i cu ochii lui negri mai multe decât ar fi făcut cuvintele.

— Cred că lui Eric îi lipseşte Suedia. Ea nu văzu legătura dintre afacerile ei şi treaba asta, dar încuviinţă.

— Da, chiar foarte mult

— Viaţa lui de homosexual e legată de stilul lui de viaţă, nu? Honey îşi ridică privirea precaută.

— Cum ai aflat?

— Am luat o bere cu el seara trecută în barul la care merge el.

— Şi ce ai făcut când ai aflat?

— Ei, am plecat, normal. Nu vedeam pentru ce să stau acolo din moment ce nu aveam chef să dansez.

Honey râse'şi se întrebă dacă el ştia cât de sexy îi era vocea răguşită.

— Sper că nu ai spus ceva care să-i rănească sentimentele lui Eric, zise ea.

— Nu mă lua drept un ticălos, Honey. Nu mi-a păsat de preferinţele lui sexuale.

Adăugă încet pentru sine: Atâta timp cât nu o includeau pe soţia mea. Dar deşi nu gândise tare, fu cât pe ce să-i mărturisească cât de uşurat fusese să descopere că Eric nu era interesat de Honey. Ea deja îi pusese greşelile pe listă şi nu voia să mai adauge una.

— Tragedia nu constă în faptul că este homo, continuă Lucas.Ci în faptul că nu se înţelege cu familia. Altfel cred că

ar lua primul avion spre casă.

Honey încuviinţă aprobator. Ştia că dacă Eric ar avea fonduri, s-ar întoarce acasă.

Nu fusese niciodată cu adevărat fericit în State şi uneori se simţea vinovată, fiindcă ştia că rămăsese pentru afacerile lor. Se întâlniseră la scurt timp după divorţul ei într-o florărie în timp ce studiau o floare exotică. Amândoi aveau nevoie de prieteni şi deşi Honey nu ştiuse pe atunci că era homo, îi apreciase sinceritatea. Nu venise niciodată la ea. Mai târziu, după trecerea timpului, îşi descoperiseră pasiunea comună în ale grădinăritului şi se gândiră să deschidă o afacere. Deşi bănuia că Eric avea talent pentru amenajări, ştia că îi va lipsi Suedia.Pe de altă parte, ştia că Eric nu o va abandona.

Spera că, în timp, Eric va fi mai fericit şi se va accepta aşa cum era, exact cum acceptase şi ea când îi spusese. Ştia că dacă i se va da ocazia, familia lui va înţelege. Dar nu se simţea bine discutând despre viaţa personală a lui Eric sau despre afacerile lor cu Lucas sau cu altcineva.

— Mă bucur să suntem de acord în privinţa lui Eric şi că l-ai acceptat aşa cum este. Dar ce legătură are asta cu afacerile mele? Lucas nu ştiu cum să-i spună, dar îndrăzni.

— Aş vrea să încerc să-l cumpăr. Ea nu spuse nimic. Îşi exprimă sentimentele printr-o privire sticloasă. Trupul i se încordă şi ochii îi străluciră ca două diamante când se uită la el.

— Glumeşti, desigur. Nu era o întrebare, era o afirmaţie, şi tonul vocii ei nu lăsa loc de comentariu. Lucas îşi dădu seama că păşise pe un teritoriu ostil şi se întrebă dacă ea ştia cât de mult semăna cu tatăl ei când era furios.

— Uite, înainte să-ţi faci o idee, lasă-mă să continui.Aş putea scoate aur din treaba asta. Vocea ei tremura.

— Ce ştii tu despre amenajări, Lucas?

— Nu ştiu nimic...

— Exact.

— Dar ştiu cum să-i fac pe oameni să cumpere un produs.

Despre asta ştiu aproape totul. Când ea nu-i răspunse, el continuă: Tu şi Eric faceţi o treabă excelentă furnizând produsul. De ce nu lăsaţi pe cineva să ia mingea şi să o ducă mai departe? Honey îl privi în ochi.

— O, îţi spun eu unde să o duci. Atitudinea ei îl surprinse şi o clipă conduse în tăcere.

— De ce nu mă asculţi măcar? întrebă el, odată ajunşi pe drumul ce ducea spre casă. De ce nu mă laşi să te ajut? Ea se răsuci către el şi îl privi dur.

— Fiindcă nu m-ai ajuta pur şi simplu, Lucas. Îmi vei arăta modul tău de a face lucrurile. Deciziile ar fi ale tale. Nici măcar nu aş recunoaşte locul.Ar fi visul tău, Lucas, nu al meu.

— Aş putea fi un partener tăcut, zise el parcând în faţa casei. Ea râse ironic.

— Nu ai fost tăcut toată viaţa ta. El se încordă uitându-se pe fereastră, încercând să-şi recapete controlul. Nu mai văzuse niciodată această latură a lui Honey şi poate că nu o recunoscu.

— Ai fi surprinsă să afli cât îmi pot ţine gura.

— Cum adică? Lucas o înfruntă şi se uită la ea nervos. Era greu de crezut că era aceeaşi femeie cu care îşi petrecuse ziua, cu care făcuse dragoste.

— Înseamnă că mi-am ţinut gura în privinţa Melissei, zise el dur, când am aflat că vrei să o duci la psihiatru, dar m-am gândit să nu mă bag, crezând că glumeşti. De exemplu, problema ta financiară. Ea îşi mări ochii. Aşa este, Honey, ştiu că eşti falită. Şi m-a omorât acest gând ştiind că nu ai fi acceptat ajutorul meu. Se aplecă către ea. Nu mi-a fost uşor, Honey, dându-mi seama că ai probleme. Dacă aş fi fost un ticălos, te-aş fi chemat în instanţă şi ţi-aş fi luat copiii ca sa mă asigur că au de toate. Honey rămase mută.

— Mă acuzi că neglijez copiii? întrebă ea.

— Te acuz de faptul că eşti al naibii de mândră şi nu accepţi ajutorul meu!

— Todd şi Melissa nu au vrut niciodată nimic. Sunt capabilă să le port de grijă!

— Cum? Ţi-ai irosit toată averea. Honey rămase cu gura căscată.

— De unde ştii asta? Lucas îşi dădu seama că spusese mai mult decât ar fi trebuit.

— Am auzit când am trecut pe la biroul tău.

— M-ai spionat!

— Nu, a fost un accident.

— Caraghios, cum tu surprinzi mereu câte o conversaţie! întâi centrul de distribuire şi acum...

— Destul! ţipă el, tresărind şi făcând-o şi pe ea să tresară. Am lămurit lucrurile cu tine. Dacă am făcut greşeli, au fost greşeli, şi personal şi profesional, şi îmi pare rău. Îmi pare rău! repetă el mai tare. Honey deschise uşa dar el o opri.

— Ascultă-mă, îi ordonă el. Honey lăsă mâna jos. Îşi încrucişă braţele peste piept şi aşteptă.

— Dă-i drumul, Lucas. Ia tot ce poţi. Lucas îşi trecu mâna peste faţă căci era foarte transpirat.

— Honey, nu pot schimba trecutul. Oricât aş vrea, adăugă el. Dar am plătit pentru greşelile mele mai mult decât bănuieşti. Am făcut bani cu acel centru de distribuire, dar nu a meritat să-l slugăresc pe tatăl tău.

— Tata e mort, zise ea printre dinţi. Nu-l putem lăsa deoparte?

— Bine, încuviinţă ei. Deci să revenim la relaţia noastră.

— Noi nu avem o relaţie.

— Dar am putea avea.

— Noi?

— Totul se rezumă la a da şi a lua, Honey. Eu sunt gata să dau, dar cu măsură.

Ea deschise gura.

— Ce-ai spus? Lucas îşi înălţă bărbia, dându-şi seama că ori se împăcau, ori de despărţeau.

— Vreau să îmi răscumpăr greşelile faţă de tine şi de copii, Honey, dar nu o să stau smerit tot restul vieţii. Vreau o relaţie sănătoasă. Şi doresc ca şi tu să răspunzi la fel. Sunt de acord să te ajut că faci ce doreşti, dar vreau să fac şi eu ce îmi place.

El se opri. Încă un lucru...

— Care? Buza ei de jos tremura.

— Nu-mi lua umilinţa ca pe un semn de slăbiciune. Pot să merg foarte departe, ştii asta. Ea îi întâlni privirea şi căută furioasă clanţa uşii. El îi dăduse un ultimatum, ceea ce însemna că fusese la limita răbdării. Era pregătit să rişte totul.

— Las-o baltă, spuse ea. Smuci clanţa şi deschise portiera larg. Nu se obosi să o închidă şi fugi spre casă. Lucas o privi plecând şi cuvintele ei îl zguduiră.

Trei zile mai târziu, Honey se trezi cu soarele în ochi, deschise ochii şi o văzu pe Vera stând lângă ferestrele înalte şi legând draperiile cu sfoară.

— Ce faci? întrebă ea, privind cum soarele acoperea vechiul covoraş persan.

— Încerc să las soarele să intre, spuse Vera indiferentă. Nu crezi că e timpul?

Drept răspuns, Honey se dădu jos din pat.

— O, Vera, lasă-mă singură în dimineaţa asta. Sunt prea obosită.

— Aşa ai spus şi ieri. Şi alaltăieri. Vera se apropie de ea. Eric a sunat de două ori. E îngrijorat pentru tine. Honey îşi trase cuverturile până la bărbie şi-şi întoarse capul, ca Vera să nu-i vadă lacrimile.

— Cred că sunt răcită şi o să încep mâine. Vera nu răspunse imediat şi o clipă mai

Târziu ocoli patul şi se aşează lângă Honey.

— Nu, zise ea. Nu o să las lucrurile aşa. Exact astfel a început şi cu mama ta, zise Vera. Nici ea nu voia să se dea jos din pat. Honey strânse din dinţi.

— Eu nu sunt mama. Vera continuă ca şi când nu ar fi auzit-o:

— Întâi a început să doarmă până dimineaţa târziu şi să nu se ducă la întâlniri, astfel că trebuia să i le amân. Apoi nu a mai avut chef să se întâlnească cu prietenii. După asta a refuzat să mai coboare la masă, aşa că îi aduceam tăvile aici. Honey pufni, dar începu să plângă.

— Mama era slabă.

— Mama ta era nefericită, draga mea, şi nu ştia ce să facă. Am încercat să o conving să-şi rezolve problemele cu tatăl tău şi să-l părăsească, dar asta o înspăimânta.

Cred că i-a fost mai uşor să stea încuiată în camera decât să ia hotărâri.

Honey îşi şterse lacrimile furioasă.

— L-a lăsat pe tata să o comande. Şi i-a lăsat drum liber să mă comande şi pe mine.

— Da, dar nu prea mult timp. Când ai crescut ţi-ai luat zborul.

— Şi m-am măritat cu un bărbat exact ca şi el.

— Poate că erai atrasă de bărbaţi puternici, te-ai gândit la asta? Poate fiindcă eşti o femeie tare. Vera trase o şuviţă din părul lui Honey şi zâmbi.Ai dreptate. Nu ai nimic din mama ta. Dar, te rog, nu-ţi aminti de slăbiciunea ei. Încearcă să ai compasiune pentru ea. Honey încuviinţă.

— O să am. După o clipă, adăugă: Cred că mereu m-am îngrijorat că voi fi ca ea, nu? Când cealaltă femeie îi zâmbi, continuă: Nu ştiu de ce. Mama nu m-a crescut,

Vera, ci tu. Şi tu eşti una dintre cele mai tari femei din câte cunosc. Vera chicoti şi-i şterse lacrimile lui Honey cu colţul şorţului ei.

— De asta cred că nu ai fi fericită cu un bărbat supus, dragă.Ai nevoie de cineva tare şi încăpăţânat ca tine. Honey clipi.

— Ce încerci să spui?

— Nu alege nefericirea când există atâta plăcere în lumea asta. Cele două femei se îmbrăţişară o clipă şi Honey se ghemui lângă Vera, ca şi în alte dăţi.

— Te iubesc, şopti ea. Mereu ai fost aici pentru mine şi nu am uitat niciodată.

— Mai e cineva care vrea foarte mult să fie aici pentru tine, zise Vera uşor.

— Lucas? Ea chicoti. Credeam că-l urăşti.

— Nu l-am urât niciodată, deşi cred că e un şmecher. Dar e un şmecher cu suflet bun şi ştiu că va avea grijă de tine şi de copii atât cât va trăi. Şi ştiu că îl iubeşti pe acest bărbat mai mult decât pe oricine. Asta îmi e de ajuns. Se opri.

Bineînţeles că nu mai contează, acum că a plecat. Honey o privi nervoasă.

— Cum adică a plecat?

— Cred că s-a înapoiat la Houston. Am fost de două ori acasă la el ca să-i dau

Chitanţa pentru vânzarea maşinii, dar nu e de găsit. Honey nu mai pierdu o clipă.

Aruncă aşternuturile de pe pat.

— Ba să facă bine să nu fi plecat! strigă ea ducându-se spre şifonier.

Vera chicoti.

— Doar nu te aşteptai să stea aici o veşnicie. Honey îi aruncă o privire îngrijorată.

— Ei, nu mă aşteptam să plece fără un cuvânt. În afară de asta, Todd şi Melissa vin azi, adăugă ea. Nu mi-l imaginez plecat tocmai acum. Deschise uşa şifonierului agitată.

— Vera, sună-l te rog pe Eric şi spune-i că vină la birou peste o oră.

— Credeam că eşti obosită şi că ai gripă.

— Nu contează.Mă simt mai bine acum. Se duse repede în baie şi închise uşa. Vera zâmbi în barbă când plecă. Lucas îşi verifică din nou ceasul de mână când viră în drumul principal şi conduse către casa sa. Era extenuat după două zile de stat în Houston, după ce semnase mai multe acte legale. Acum se gândea doar la un duş bun. Totuşi, era mulţumit de rezultatele călătoriei sale. Se părea că avocatul său găsise un cumpărător pentru compania sa şi oferta iniţială fusese fermă. Va şti mai multe în câteva săptămâni. Poate că va sta în faţa porţii şi se va relaxa înainte să meargă spre biserică şi să-şi întâlnească copiii care veneau cu autocarul.

Stomacul îi chiorăi. În câteva zile, vor avea un loc de joacă, dar va trece timp până când îşi va cunoaşte copiii din nou. Se gândi la Honey. Honey, care nu-i ieşea din minte şi a cărei faţă furioasă îi apărea de câte ori închidea ochii. Îşi îndreptă umerii. Va trece el peste asta cumva. Într-o zi se va putea gândi la sentimentele lui fără mânie. Într-o zi le va putea depăşi. Apoi, când ajunse la el, zări camionul ei în stradă. Ea purta o rochie galbenă, observă el şi îşi parcă maşina lângă camionul ei. Prima dată când o văzuse purtase tot o rochie galbenă şi arăta la fel de bine ca acum. Nu se mişcă când se apropie el. Stătea într-un balansoar vechi, privindu-l cu ochii ei albaştri care îi dădeau fiori. Stătea picior peste picior, observă el. Îşi pusese funde în păr, frumos împletite, dar apoi încetă să mai obseve astfel de lucruri, fiindcă îi era greu din punct de vedere sentimental. Avea nevoie să fie dur cu el însuşi, ca într-o zi să nu clacheze. Honey îl privi pe Lucas fără cuvinte, cum păşea spre ea cu haina pe umăr. Îşi suflecase cămaşa până la coate, descoperindu-şi braţele puternice. Avea cravata dezlegată şi părul de pe piept se vedea doar cât să îi aprindă imaginaţia. El se legăna pe un picior privind-o, cu capul plecat într-o parte.

— Eşti prea frumoasă ca să munceşti la curte, spuse el cu indiferenţă. O privea sobru, ca un profesor bătrân. Honey se ridică din balansoar şi merse către el, etalându-şi picioarele frumoase. Iar el se uita ca nebun, deşi încerca să se abţină.

Ea se sprijini de una dintre coloane şi mângâie lemnul pictat.

— Nu am venit să lucrez la curte, zise ea seducător. Am venit după tine.

Privirea lui Lucas ţâşni în sus şi se întâlni cu a ei. Îşi înghiţi nodul din gât.

Picături de transpiraţie îi curgeau pe frunte când o studie pe femeia din faţa lui, care arăta proaspătă şi fermecătoare în acea după-amiază sufocantă. Ochii ei străluceau răutăcios în timp ce continua să mângâie coloana din faţa ei sugestiv şi Lucas simţi un ghem în stomac. Ea se apropie, frecându-se de coloană ca o pisică de piciorul unui scaun şi Lucas îşi dădu seama că îl necăjea. Vrăjitoarea cu ochi albaştri încerca să îl seducă, se gândi el.

Urcă treptele încet, câte una. Se uită la faţa ei, dar era conştient de gesturile cu care ea mângâia coloana. Fiecare mângâiere îl excita.

Când ajunse pe ultima treaptă, micşoră distanţa între ei, stând aşa de aproape încât îi vedea irizările galbene din ochi şi pistruii maronii de pe nas.

— Mă vrăjeşti? întrebă el răguşit şi totodată amuzat. Ea zâmbi elegant.

— Nu cred că e nevoie. Arăţi bine aşa cum eşti, zise ea după o clipă. În timp ce vorbea, ea îşi vârî un picior într-ale lui ca el să nu aibă îndoială în privinţa vorbelor sale. Lucas respiră adânc şi îşi şterse sudoarea cu dosul mâinii.

— Ce se întâmplă aici, Honey? întrebă el. Ultima dată când te-am văzut ai reacţionat ca şi când nu ai fi vrut să mă mai vezi. M-ai acuzat că încerc să fug de viaţă şi că iau decizii pentru tine... El se opri încercând să îi amintească de tot ce îl

acuzase, dar îi era greu să se concentreze când ea începu să-şi mişte piciorul.

Privirea ei era caldă. Da, nu-i aşa? Când el aprobă din cap, ea continuă: Dar apoi m-am gândit la oferta ta.

— Ofertă? Ea încuviinţă.

— Te-ai oferit să o luăm de la capăt, zise ea. Vocea ei era mângâietoare şi caldă, iar ea întinse mâna şi îi contura desenele de pe cravată. Înainta mai sus şi îi desfăcu nodul, apoi i-o scoase şi se ridică pe vârfuri ca să-i sărute. Limbile lor se uniră.

Lucas se retrase primul. Se uită precaut la ea.

— Asta înseamnă că te căsătoreşti cu mine din nou?

— Da.

— Şi să locuim unde?

— Aici, dacă vrei.

— Dar casa? Şi Vera?

— Ea poate rămâne în casă până când decid ce fac cu ea. Cine ştie, poate o vând în final. Sau poate o donez unei familii. Şi Vera va avea partea ei. Tata a avut grijă de asta, când a văzut că e de încredere. Cred că în felul lui a avut grijă de noi.

— Da, dar...

— Şi vom rezolva tot ce mai apare între timp, Lucas, îl asigură ea. Deja am discutat cu Eric şi a acceptat să-şi vândă acţiunile lui din afacere, dacă eu şi cu tine stabilim termenii. Dar pentru început să-l ajutăm în problema lui. Apoi vom discuta problemele Melissei împreună ca să ajungem la un rezultat. Şi după ce totul este aranjat, o să amenajăm grădina ca să ne putem odihni. Cred că ar trebui să o facem împreună, ca atunci când vom îmbătrâni să ne amintim prin ce am trecut. Lucas surâse.

— Crezi că am prevăzut totul, nu? Surâsul ei îl înnebuni.

— Îţi spun mereu că sunt o femeie practică.

— Şi eu ce sunt?

— Tu eşti un tip dur. Dar o să schimb toate astea. O să-ţi îmblânzesc eu inima aia.

— Deja ai schimbat-o. O sărută tandru. De data asta o să fie mai bine, îi promise el când întrerupse sărutul. Din această clipă vreau să ştii că voi fi mereu sprijinul tău. N-o să te mai controlez, îmi place cum eşti acum. Nu, te iubesc, se corectă el.

— Şi eu te iubesc, Lucas, şi te-am iubit mereu. Se îmbrăţişară strâns, nevrând niciunul să rişte să-l piardă pe celălalt din nou. După o clipă, Honey se uită la el.

— Lucas, de multe ori vreau să mă controlezi, zise ea oarecum timidă. Uneori îmi place să mă simt vulnerabilă şi... Ea roşi. Ştii tu. El îi zâmbi şi îi strânse genunchiul între coapse. Ea nu trebui să-i spună mesajul.

— Şi eu vreau uneori să fiu controlat, zise el şi sper să nu te superi dacă uneori o să-ţi spun că mă simt ca un cuceritor între cearceafuri. El râse. Spun ceva egoist, nu?

— Îmi plac lucrurile egoiste.

— Asta nu înseamnă că nu o să mă mai ataci din când în când.

— Poate mai exersăm puţin, sugeră ea.

— Înţeleg că noua mobilă a fost livrată ieri, cât eu am fost plecat. Putem proba salteaua. Ea se uită la ceas.

— După câte văd, avem destul timp înainte să ne întâmpinăm copiii. Copiii lui. Inima lui Lucas tresări la acest gând. Îşi va vedea copiii în câteva ore. Dar întâi va face dragoste cu soţia sa, ştiind că de data asta o câştigase odată pentru totdeauna. Îşi împleti degetele printre ale ei şi traversară veranda împreună, împreună, se gândi el, uitându-se la ea cu adoraţie şi găsind aceeaşi expresie în ochii ei. Totul era aşa cum trebuia să fie.

SFARSIT